

BROJ 5

CENA 80 DINARA

KONAN

DRVO SMRTI

DRVO SMRTI

Pantalone i košulja mladog vojnika bili su zamazani krvlju i blatom, natopljeni znojem i posiveli od prašine. Krv je tekla iz duboke rane na njegovoj butini, kao i iz posekotina na grudima i ramenu. Znoj mu je svetlucao na pomodrelom licu. Prstima je grčevito stezao prekrivač na divanu na kome je ležao. Ipak, njegove reči su daleko više izražavale bol koji je osećao, psihički bol koji je nadjačavao fizički.

— Ona mora da je poludela! — ponavljao je nanovo, kao čovek koji je video neko čudovišno i neverovatno delo. — Kao da imam košmar!

Taramis, koju voli ceo Kauran, da izda svoj narod onom đavolu iz Kota! O, Ištar, zašto nisam poginuo? Bolje da sam umro nego što sam video da je naša kraljica postala izdajica i bludnica!

— Ne pomeraj se, Valerijuse — molila ga je devojka koja mu je prala i previjala rane drhtavim rukama. — Molim te, lezi mirno, dragi. Biće ti još gore. Nisam smela da pozovem lekara...

— Ne — promrmlja ranjeni mladić. — Konstantijusovi crnobradi đavoli će pretraživati sve kuće ne bi li našli ranjene Kaurance; obesiće svakoga ko je ranjen, pošto bi to značilo da se borio protiv njih.

O, Taramis, kako si mogla, da izdaš narod koji te je obožavao?

On opet počeo da se trza i prevrće, tako da ga je preplašena devojka zagrlila i privila na grudi, moleći ga da se smiri.

— Bolja je i smrt od ovog srama koji se danas spustio na Kauran — rekao je stenjući. — Jesi li videla sve, Ivga?

— Ne, Valerijuse — odvrati devojka i nastavi svoj posao oko njegovih rana. — Probudila me je buka na ulici. Pogledala sam kroz prozor i videla kako Šemiti ubijaju narod; odmah potom sam čula kako me tiho dozivaš iz sporedne ulice.

— Nisam više mogao da izdržim — promrmljao je. — Pao sam u toj uličici i više nisam mogao da ustanem. Znao sam da će me brzo naći ako ostanem tamo da ležim... ubio sam trojicu crnobradih zveri, tako mi Ištar!

Ti se viš nećeš šetati ulicama Kaurana, tako mi svih bogova! Đavoli im već čupaju srca u paklu.

Devojka ga je držala na rukama i tepala mu kao ranjenom detetu i zatvorila mu usta svojim hladnim i nežnim usnama. Ali, vatra koja je buktala u njegovoj duši, nije mu dala da još dugo leži miran.

— Nisam bio na zidu kada su Šemiti ušli — odjednom je rekao. — Spavao sam u kasarni, sa ostalima koji nisu bili dežurni te noći. Pred samu zoru, naš kapetan je ušao u kasarnu. Bio je neobično bled. »Šemiti su u gradu«, rekao je. »Kraljica je došla do južne kapije i naredila straži da ih pusti. Naterala je i ljude koji su stražarili na zidinama od kada je Konstantijus ušao u našu zemlju da napuste svoja mesta. Ne razumem zašto, kao ni niko drugi, ali čuli smo kako izdaje zapovest, pa smo je poslušali, kao i uvek. Naređeno nam je da se skupimo na trgu ispred palate.

Trebalo je da se postrojimo ispred kasarne i pođemo, ostavljajući oružje tamo. Ni lštar ne zna zašto, ali to je bilo kraljičino naređenje.

Kada smo stigli na trg, Šemiti su već bili postrojeni, njih deset hiljada, a ljudi su provirivali kroz prozore svojih kuća da vide šta se dešava. Ulice koje su vodile do trga bile su pune zbunjenog naroda. Taramis je stajala na stepenicama palate, sama, izuzev Konstantijusa koji se nalazio kraj nje, sučući svoje brkove kao ogromna, vitka mačka koja je baš progutala vrapca. Ispred njih je bilo postrojeno pedeset Šemita sa lukovima u rukama.

Tu, je trebalo da se nalazi kraljičina garda, ali oni su bili potisnuti u dno stepenica, isto tako zbunjeni kao i mi, mada u punoj ratnoj opremi, uprkos kraljičinoj naredbi.

Taramis nam se tada obratila govoreći da je ponovo razmotrila Konstantijusovu ponudu - zamisli, još koliko juče ga je odbila pred svima i da je odlučila da ga uzme za muža. Nije objasnila zašto je tako podlo uvela Šemite u grad. Ali, rekla je da, pošto Konstantijus raspolaže sopstvenom vojskom sačinjenom od profesionalnih boraca, raspušta kauransku armiju i da svi treba tiho da odemo kućama.

Naravno, navikli da slušamo našu kraljicu u svemu, učinili smo kako je rekla, kao u snu napuštajući svoje redove.

Međutim, kada je kraljevskoj gardi bilo naređeno da odloži oružje i rasturi se, kapetan garde, Konan, odbi da tako postupi. Ljudi rekoše

da je te noći bio slobodan i da je bio pijan. Ali, kada sam ga ja video, bio je potpuno trezan. Doviknuo je gardistima da ostanu na svojim mestima dok ne dobiju naređenje od njega - a njegov je uticaj na te ljude toliko jak da su ga poslušali, uprkos kraljičinom zahtevu. Prišao je stepenicama palate i besno pogledao kraljicu, a onda zagrmeo: — Ovo nije kraljical Ovo nije Taramis! To je prurušeni đavo! — A onda se pakao stvorio! Ne znam tačno šta se desilo. Čini mi se da je jedan Šemit udario Konana, a ovaj ga onda ubio. Sledećeg časa, trg se pretvorio u bojno polje. Šemiti su nasrtali na gardiste, a njihove strele i koplja pogodiše mnoge vojnike koji se već behu razišli.

Nekolicina nas dograbi prvo na šta smo naišli, pa uzvratismo napad.

Jedva i da smo znali protiv čega se borimo, sigurno protiv Konstantijusa i njegovih crnih đavola, a ne protiv Taramis, kunem se! Konstantijus povika da izdajice treba pobiti. Mi nismo izdajice!

Očajanje i čuđenje učiniše da mu glas zadrhti. Devojka je nešto mrmrljala u pokušaju da ga razume i smiri.

— Narod nije bio siguran na čiju stranu da stane. Na trgu je bila prava ludnica. Mi, koji smo se borili, nismo imali nimalo šanse, jer smo bili raštrkani i jedva naoružani. Gardisti su bili u punoj opremi i zatvoreni u borbeni poredak, ali bilo ih je samo pet stotina. Mnogo ih je izginulo pre nego što su ih potukli, pošto je tako jedino bilo moguće okončati tu bitku.

A dok su strani vojnici klali njen narod na njene oči, Taramis je stajala na stepenicama palate, sa Konstantijusovom rukom oko njenog pasa, smejući se kao prelepi, bezdušni đavo! Bože, sve je to ludo... ludo!

Nikada nisam video čoveka da se bori kao što se Konan borio. Leđima se beše oslonio o zid koji je ograđivao dvorište zamka, a, pre nego što su ga savladali, oko njega se napravila gomila leševa visoka do kolena. Ipak, na kraju su uspeli da ga sruše, njih, stotinu na jednoga. Kada sam video da je i on pao, odvukao sam se sa lica mesta osećajući se kao da mi je ceo moj svet eksplodirao pred očima. Čuo sam Konstantijusa kako dovikuje svojim psima da uhvate kapetana živog - i sve vreme je gladio brkove i zlobno se smeškao.

Isti takav osmeh je i u ovom času titrao na Konstitijusovim usnama.

Oko njega su, takođe na konjima, bili njegovi krupni Šemiti sa kovrdžavim crnim bradama i povijenim nosevima. Sunce je već bilo na zalasku i odbijalo se od uglačanih šlemova i posrebranih oklopa. Skoro čitavu milju dalje, uzdizali su se zidovi i kule Kaurana.

Pokraj karavanskog puta beše podignut veliki krst na kojem je visio, kao na drvetu, jedan čovek, prikovan klincima koji su mu probili šake i stopala. Osim tkanice preko bedara, čovek je bio nag. Imao je džinovski stas, a nabrekli mišići, pod kožom potamnelom od sunca, behu isprepletani kao korenje nekog ogromnog drveta. Znoj mu je oblio lice i široke grudi, ali ispod umršene crne kose koja mu je prekrivala nisko, široko čelo, njegove plave oči gorele su neugasivom vatrom. Krv je lagano isticala iz rana na njegovim rukama i nogama.

Konstantijus ga podrugljivo pozdravi.

— Žao mi je, kapetane, što ne mogu da budem s vama za vreme vaših poslednjih trenutaka — rekao je. — Ali, čekaju me obaveze u onom tamo gradu. Ne smem da ostavim našu divnu kraljicu da dugo čeka. Zato te ostavljam prepuštenog samom sebi i onim lepoticama!

On pokaza značajno na tamne senke koje su kružile nebom.

— Da nije njih, verujem da bi snažan čovek kao ti mogao da živi na krstu danima. Ne nadaj se spasu samo zato što te ostavljam samog. Izdao sam saopštenje da će svako ko bude pokušao da te skine sa krsta, živog ili mrtvog, biti živ odran, zajedno sa svim članovima svoje porodice, na gradskom trgu. Moje su pozicije u Kauranu već toliko sigurne, da moja reč vredi koliko i četa gardista. Ne ostavljam stražu kraj tebe pošto lešinari neće da se približe sve dok nekoga ima, a ja ne želim da se osećaju sputanim. Zato sam te i doveo tako daleko od grada. Ovi pustinjiski lešinari ne prilaze bliže gradskim zidinama od ovog mesta.

I tako, hrabri kapetane, zbogom! Setiću te se kada, za jedan sat, Taramis bude ležala u mom naručju.

Krv ponovo poteče iz probijenih šaka kada žrtva grčevito steže svoje pesnice od gneva. Mišići mu iskočiše na masivnim rukama i nogama, a Konan sagnu glavu i prezrivo pljunu Konstantijusa u lice. Vojvoda se hladno nasmeja, obrisa pljuvačku sa lica i okrete konja.

— Seti me se kada ti lešinari budu kidali živo meso — doviknuo mu je rugajući se. — Pustinjiski lešinari su posebno proždrljiva vrsta.

Viđao sam ljude kako satima vise na krstu, bez očiju, ušiju i kose, pre nego što bi oštri kljunovi stigli do vitalnih organa.

Ne osvrnuvši se više, on odjaha u pravcu grada, vitka, uspravna prilika, blistajući u uglačanom oklopu. Za njim su jahali njegovi oklopnici, podižući lak oblak prašine za sobom.

Čovek koji je visio na krstu bio je jedino svesno biće u pustom i besplodnom kraju nad kojim se nadvijao mrak. Kauran, udaljen manje od milje, mogao je isto tako da se nalazi i na drugom kraju sveta, ili čak i u nekom drugom vremenu.

Protresavši glavu on rastera znoj koji mu je zamagljivao pogled i zagleda se u poznati predeo. Sa obe strane grada i iza njega prostirale su se plodne livade, na kojima je pasla stoka, te vinogradi i njive još dalje.

Zapadni i severni horizonti bili su prošarani selima, koja su izgledala minijturna u daljini. Nešto bliže, ali na jugoistoku, vijugala je srebrna reka. Iza nje je naglo počinjala pustinja koja se pružala unedogled. Konan je zurio u nepreglednu pustinju oko sebe, kao što uhvaćen jastreb zuri u nebo. Osetio je mučninu kada je pogledom okrznuo i blistave kule Kaurana. Grad ga je izdao - splet okolnosti ga je doveo do toga da se sada nalazi razapet na krstu, kao zec zakucan za drvo.

Oči mu se ponovo zamagliše, ali ovoga puta od besa i želje za osvetom.

Sa usana mu pokuljaše psovke. Čitava mu se vasseljena skupila, usredsredila na četiri gvozdena klina koji su ga odvajali od života i slobode. Njegovi ogromni mišići se zategoše i zadrhtaše kao džinovski konopci. Naprežući se da stekne oslonac i iščupa klinove iz drveta, čelo mu ponovo orosi znoj. Onda je odustao. Bilo je uzaludno. Ekseri su bili isuviše duboko zakucani. Potom je pokušao da otrge svoje šake od klinova, ali je odustao, ne zbog užasnog bola koji je tom prilikom osećao, već zato što je uvideo uzaludnost svojih nastojanja. Glave eksera su bile široke i teške; nije mogao da ih protera kroz šake. Čudno osećanje bespomoćnosti obuze diva prvi put u životu. Visio je nepomično, glave oborene na grudi, zatvorenih očiju da bi ih zaštitio od prejakog sunca.

Zvuk krila u letu natera ga da podigne pogled, baš u času kada se nad njim nadvila tamna senka. Oštar kljun, nišaneći u njegove oči, promaši i poseče mu obraz. Mahinalno je okrenuo glavu i zažmurio. Povikao je promuklim očajničkim glasom koji je nosio pretnju. Lešinari se okretoše i povukoše, uplašeni tim zvukom. Onda su nastavili da mu kruže iznad glave. Krv poče da kapa na Konanove usne, te on automatski obliznu usne, a onda ispljunu slankastu tečriost.

Morila ga je žeđ. Prethodne noći je popio dosta vina, a vode nije pio još od pre bitke na gradskom trgu, od zore.

A ubijanje je bilo slan, znojav posao. Zurio je u udaljenu reku kao čovek koji iz pakla gleda svet kroz otvorenu rešetku. Mislio je o potocima sveže vode u kojoj je bio potopljen do grla, dok mu je ramena zapljuskivao tečni žad. Setio se ogromnih pehara punih piva, mešine sa svetlucavim vinom neoprezno prosipanom na pod. Ugrizao se za usnu da ne bi zaurlo kao što urla životinja na mukama.

Sunce zađe, a nebo nad pustinjom se oboji krvavom bojom pri kojoj su kule u gradu izgledale kao da lebde u vazduhu. Liznuo je svoje potamnele usne i krvavim očima se zagledao u daleku reku. I ona je bila crvena, a senke koje su se pojavile bile su crne kao abonos.

Klepetanje krila je postajalo sve glasnije. Podigao je glavu i užagrelim očima vuka pogledao senke koje su se vrtele nad njim. Znao je da dreka više neće moći da ih otera. Jedna se ptica izdvojila i počela je da se spušta ka bespomoćnoj žrtvi. Lešinar se ustremio ka Konanu koji je zabacio glavu i čekao sa ogromnim strpljenjem. Već sledećeg časa kljun ptičurine mu zapara obraz. A onda, pre nego što se ptica ponovo vinula u vazduh, Konanova glava polete napred, a zubi mu škljocnuše, kao u vuka, oko golog, naboranog vrata.

Lešinar istog časa poče histerično da se otima. Mahanje krilima zaslepe čoveka, a ptičje kandže mu rasparaše grudi. Ali, on je nije puštao, pa su vratne kosti lešinara počele da krčkaju među snažnim zubima. Ptica je još jednom zadrhtala, a onda se beživotno opustila. Ostali lešinari pobegoše na jedno drvo kada su videli kako je prošao njihov sabrat. Konan pusti ptičurinu da padne, a onda ispljuva krv.

Krvoločno likovanje mu ispuni grudi. Život je još uvek divlje i snažno tekao njegovim žilama. Još uvek je mogao da ubija; još uvek je živeo.

Svaki osećaj, makar i bola, predstavljao je negaciju smrti.

— Mitre mi! — ili je čuo da neko to kaže, ili je patio od halucinacija.

— Tokom celog svog života, nikada nisam video ovako nešto.

Mahanjem glave uklonivši znoj i krv iz očiju, Konan, vide četiri konjanika kako zaustaviše konje u sumrak. Trojica su bili mršavi ljudi sa licem jastreba, u dugim širokim haljinama; bez sumnje pripadnici plemena Zaugira, nomadi s one strane reke. Četvrti je bio isto tako odeven u beli »kalat«, ali su mu crte lica bile drugačije. Nije bio Šemit. Mrak nije bio tako gust, niti je Konanov oštar pogled bio zamagljen da nije mogao to da primeti.

Čovek je bio Konanove visine, ali, ne toliko snažno građen. Ramena su mu bila široka, a gipka mu je figura bila čvrsta kao čelik. Kratka crna brada nije u potpunosti mogla da pokrije agresivnost, a njegove sive oči behu hladne i prodorne i sevahu ispod »kafije« kao goli mač. Smirivši svog nemirnog konja brzim, sigurnim pokretom ruke, on reče: — Mitre mi, trebalo bi da znam ko je ovaj.

— Tako je — odgovori Zuagir. — To je onaj Simerijanac koji je bio kapetan kraljičine garde.

— Mora biti da odbacuje sve svoje ranije ljubimce — promrmlja konjanik. — Ko bi tako nešto pomislio o kraljici Taramis! Više bih voleo da je izbio jedan dug, krvav rat. To bi nama, ljudima iz pustinje, omogućilo da pljačkamo. Kako je ispalo, došli smo ovako blizu gradskim zidinama, a našli samo ovu kljusinu — tu on baci jedan pogled na finog ždrepcu koga je vodio jedan od nomada — i ovog psa na samrti.

Konan podiže svoju krvavu glavu.

— Kada bih mogao da siđem odavde, od tebe bih napravio psa na samrti, lopove zaporoskanski! — procedio je kroz potamnele i ispucale usne.

— Mitra! Ovaj me lupež zna! — uzviknu onaj drugi. — Reci mi, lupežu, kako to da znaš ko sam?

— Samo je jedan od tvoje sorte u ovim krajevima — promrmlja Konan.

— Ti si Olgerd Vladislav, odmetnički vođa.

— Tako je! I nekadašnji kozački ataman sa Zaporoske, kao što si pogodio. Da li bi hteo da živiš?

— Samo budala može da postavi takvo pitanje — s uzdahom reče Konan.

— Ja sam surov čovek — reče Olgerd — i jedino što cenim kod čoveka je njegova izdržljivost. Videću da li si stvarno čovek ili samo pas koga treba ostaviti da ovde umre.

— Ako ga oslobodimo, neko će nas videti sa zidina — prigovori jedan od nomada.

Olgerd zavrte glavom.

— Mrak je već dosta gust. Evo, uzmi ovu sekiru, Džebale i poseci krst pri osnovi.

— Ako padne napred, smrviće ga — ponovo je prigovarao Džebal. — Mogu da ga isečem tako da padne unazad, ali, onda, u padu može da razbije glavu ili da dobije unutrašnje krvarenje.

— Ako vredi da jaše sa mnom, preživeće sve to — mirno odvrati Olgerd. — Ako ne, onda i ne zaslužuje da živi. Seci!

Prvi udarac ratne sekire u drvo i vibracije koje je izazivao učiniše da Konan zažmuri od bola. Svaki put kada bi sekira udarila, mozak mu je ponovo doživljavao agoniju. Njegove otečene šake i stopala su neopisivo boleli. Ali, on je stisnuo zube i ćutke podnosio bol. Najzad je sekira presekla krst u osnovi i ovaj pade unazad. Konan je napregnuo sve svoje mišiće, tako da je stvorio improvizovani štit za svoje telo, a glavu je čvrsto priljubio uz drvo. Greda je udarila o tle uz veliki tresak i onda je odskočila nekoliko puta, od čega su mu rane ponovo prokrvarile i to ga je ošamutilo.

Osetio je nalet nesvestice i mučnine, ali se brzo smirio, znajući da su ga čelični mišići zaštitili od trajnih povreda.

I zato je ćutao, mada mu je krv tekla iz nosa, a mišići na stomaku podrhtavali od mučnine. Zadovoljan što je Konan živ, Džebal se naže nad njega sa klještima koja su služila za vađenje eksera iz potkovic.

Zgrabio je glavu eksera i otkinuo mu parče mesa sa dlana jer nije mogao da priđe ekseru. Klješta su bila isuviše mala za to. Ipak, on je vrteo, cimao, borio se sa upornim gvožđem. Najzad je ekser

popustio i Džebal izvuče klin i podiže ga ponosno, a onda baci krvavi šiljak što dalje.

Isto je uradio i sa drugom šakom, a onda Džebal usredsredi svoju pažnju na Konanove noge. Ali, Simerijanac, koji je uspeo da sedne u međuvremenu, zgrabi klješta iz njegovih ruku i gurnu ga malo dalje. Šake su mu bile natečene skoro duplo više od normalne veličine. Prsti su odavali utisak kao da se radi o izobličnim palčevima. Stisnuvši zube, on se napregnu i poče da vuče klin. Uspeo je vrlo brzo da oslobodi nogu, a onda i drugu. Ekseri na nogama nisu bili zariveni tako duboko kao oni na rukama.

Ukočeno je ustao i ispravio se na svojim natečenim, ranjenim nogama, ljuljajući se pijano, dok mu je ledeni znoj oblivao lice i telo. Imao je grčeve, a stegnuo je vilicu da odoli želji za povraćanjem.

Olgerd, gledajući sve to bezlično, pokaza mu rukom ukradenog konja.

Konan mu posrćući priđe, a svaki mu je korak bio agonija za sebe pa mu se često krvava pena javljala na usnama. Jedna izobličena ruka nezgrapno uhvati jabučicu sedla, krvavo stopalo jedva nađe uzengiju. Uz ogroman napor se popeo u sedlo, zamalo se onesvestivši pre toga, ali je ipak bio u sedlu. Kao da je samo to čekao, Olgerd udari konja snažno svojim bičem.

Konj se, iznenađen, prope, ali je Konan obmotao uzde oko obe šake, pa je ostao na konju, skljkavši se kao vreća peska. Kao pijan, on napreže svoje isprepletane bicepse, ali mu pođe za rukom da smiri konja. Konj zanjžišta, jer mu je vilica bila skoro iskočila.

Jedan od Šemita podiže čuturu s vodom i upitno pogleda Olgerda.

Olgerd odmahnu glavom.

— Neka sačeka dok ne dođemo u logor. Ima svega desetak milja do tamo. Ako je sposoban da živi u pustinji, poživeće još toliko bez vode.

Grupa pojaha ka reci podsećajući na brze, blede sablasti. Konan je jahao između njih, klataći se u sedlu, bezizraznog pogleda, dok mu se pena sušila na potamnelim usnama.

1. Pismo za Nemediju

Mudrac Astreas, na putu za Istok u svom neprekidnom traganju za znanjem, napisao je pismo svom prijatelju i bratu filozofu Alkemidesu u njegovu rodnu Nemediju koje sadrži celokupno saznanje naroda Zapada o događajima na Istoku u tom periodu, maglovitom, polumitskom regionu u svesti naroda Zapada.

Astreas je, delom, pisao i sledeće: »Ne možeš ni zamisliti, moj dragi stari prijatelju, kakvo je stanje u toj maloj kraljevini otkako je kraljica Taramis primila Konstantijusa i njegove plaćenike, o čemu sam ti pisao u svom prethodnom pismu. Od tada je prošlo sedam meseci, a za to vreme kao da se sam đavo doselio u ovaj kraj.

Taramis kao da je poludela; tamo gde je bila hvaljena, sada je kuđena. Bila je čuvena po svojoj čednosti, pravičnosti i smirenosti; sada je poznata po osobinama koje su potpuno suprotne od navedenih. Njen privatni život je skandalozan. Možda »privatan« i nije baš tako zgodan izraz pošto kraljica i ne pokušava da prikrije raskalašnost i razvrat koji vladaju na njenom dvoru. Stalno se upušta u najgroznije orgije, primoravajući jadne dvorske dame da u njima učestvuju, mlade udate žene i device.

Ona sama se nije potrudila da se uda za svog ljubavnika, Konstantijusa, koji sedi kraj nje na prestolu i vlada kao kraljičin muž. Njegovi oficiri slede njegov primer i ne oklevaju u spopadanju žena koje im zapadnu za oko, nezavisno od njenog položaja i ranga. Nesrećna kraljevina grca od preteranog poreza, farme su ogoljene, a trgovci hodaju unaokolo u ritama pošto im je to jedino što im je ostalo posle posete skupljača poreza. Ne, srećni su čak ako im oстане i gola koža.

Osećam da mi ne veruješ, dobri Alkemidesu; plašiš, se da ne preterujem kada opisujem stanje u Kauranu. Priznajem, tako nešto bi bilo nezamislivo u bilo kojoj zemlji Zapada. Ali moraš da shvatiš ogromnu razliku koja postoji između Istoka i Zapada, posebno u ovom delu Istoka. U prvom redu, Kauran je malena kraljevina, jedna od mnogih kneževina koje su nekada sačinjavale istočni deo Kotskog Carstva i koja je, kasnije, povratila nezavisnost koju je nekada imala. Ovaj deo sveta je sačinjen od tih malih kraljevstava,

sićušnih u poređenju sa velikim kraljevinama Zapada, ili sa velikim sultanatima na dalekom Istoku. Međutim, sve te kraljevine su važne jer kontrolišu karavanske puteve i veoma su bogate.

Kauran je najjugoistočnija od tih kneževina i graniči se sa pustinjama istočnog Šema. Grad Kauran je jedini od nekog značaja u celoj kraljevini i nalazi se nadomak reke koja odvaja livade od peščane pustinje, kao tvrđava koja brani plodna polja u pozadini. Zemlja je toliko plodna da daje tri do četiri žetve godišnje, a ravnica severno i zapadno od grada načičkana je brojnim selima. Onome ko je navikao na velike plantaže i farme na Zapadu izgleda čudno da vidi ta majušna polja i vinograde; ipak, čitavo bogatstvo u žitaricama i voću kulja sa tih polja kao iz roga izobilja. Seljani su poljoprivrednici, ništa više. Miroljubivi su i u nemogućnosti da se sami brane, a i upotreba i posed oružja im je zabranjena. Zavisni od vojnika u gradu da ih brane, u sadašnjoj situaciji su potpuno bespomoćni. I tako je masovna pobuna seoskih regiona, kakva bi na Zapadu odmah izbila, ovde sasvim nemogućna.

Rintaju povijenih leđa pod gvozdenom rukom Konstantijusa, a njegovi crnobradi Šemiti neprestano jašu kroz polja sa bičevima u rukama kao goniči robova na plantažama Zingare.

Međutim, ni ljudi u gradu ne prolaze ništa bolje. Sve im je bogatstvo oduzeto, njihove najlepše kćeri odvedene da zadovoljavaju nezasitu požudu Konstantijusa i njegovih plaćenika. Ti ljudi ne znaju ni za milost ni za sažaljenje, ali ih odlikuju sve one karakteristike kojih se naša vojska užasavala u ratu protiv Argosovih šemitskih saveznika - neljudska svirepost, požuda i krvožednost divljih zveri. Stanovnici grada su vladajuća kasta u Kauranu, pretežno Hiborijci, vredni i ratoborni. Ali, izdajstvo njihove kraljice ih je izručilo u ruke njihovih ugnjetača. Šemiti su jedina naoružana sila u Kauranu, a oni kod kojih se nađe oružje bivaju najsvirepije kažnjeni. Isto tako, sistematski se radi na uništavanju mladića Kaurana koji su sposobni da nose oružje. Mnogi su divljački ubijeni, drugi su prodati kao robovi Turancima. Hiljade su napustile kraljevinu da bi služili u vojsci nekog drugog kralja ili da bi postali odmetnici u mnogobrojnim bandama koje haraju duž granice.

Sada postoji mogućnost invazije iz pustinje koju nastanjuju plemena šemitskih nomada. Plaćenici u Konstantijusovoj vojsci

dolaze iz šemitskih gradova na zapadu, Pelištijci, Anakijci, Akarijci, a njih užasno mrze Zuagiri i druga nomadska plemena. Kao što znaš, dobri Alkemidese, zemlje ovih varvara su podeljene na zapadne livade koje se pružaju sve do udaljenog okeana i gde se uzdižu gradovi u kojima žive varošanici, i na istočne pustinje, gde su mršavi nomadi gospodari; neprestani ratovi se vode između stanovnika gradova i stanovnika pustinje.

Zuagiri su ratovali sa Kauranom i pljačkali ga stolicima, ali im smeta što su ga sada osvojili njihovi zapadni rođaci. Pronose se glasine da njihov prirodni antagonizam potpiruje jedan čovek koji je ranije bio kapetan kraljičine garde koji je, nekako pobegavši sa krsta na koji ga je Konstantijus razapeo, prišao nomadima. Zove se Konan i sam je varvarin, jedan od onih sumornih Simerijanaca čiju su žestinu u više navrata iskusili naši vojnici na svoju štetu. Priča se da je postao desna ruka Olgerda Vladislava, kozačkog avanturiste koji je dolutao ovamo iz severnih stepa i postao vođa jedne bande Zuagira. Postoje glasine, takođe, da se ta banda znatno uvećala u poslednjih nekoliko meseci i da Olgerd, podstaknut od strane tog Simerijanaca, bez sumnje, planira napad na Kauran.

To ne može biti ništa više od običnog napada, pošto Zuagiri nemaju opsadne mašine niti potrebno znanje za opsedanje jednog grada, a i u mnogo navrata je dokazano da nomadi, sa svojim labavim poretkom ili, pre, nedostatkom reda, ne mogu da se nose sa disciplinovanom, do zuba naoružanim vojnicima šemitskih gradova. Stanovnici Kaurana bi verovatno jedva dočekali ovaj napad, pošto se nomadi ne bi svirepije ponašali prema njima nego sadašnji vladari, pa bi čak i potpuno uništenje bilo poželjnije od svakodnevnog mučenja. Ali, toliko su uplašeni i bespomoćni, da nikakvu pomoć ne mogu da pruže osvajačima.

Njihovo je stanje užasno. Taramis, očigledno opsednuta đavolom, ne preza ni od čega. Ukinula je klanjanje Ištar i pretvorila njen hram u svetište idolatrije. Uništila je kip boginje od slonovače koju ovi zapadni Hiborijci obožavaju (i koja je, mada inferiornija pravoj religiji Mitre, još uvek daleko superiornija od obožavanja đavola koje pratikuju Šemiti) i napunila Ištarin hram besramnim kipovima bogova i boginja noći predstavljenih u najpohotnijim i najperverznijim

pozama i sa svim odvratnim karakteristikama koje degenerisani mozak može da zamisli.

Mnogi od tih kipova predstavljaju mrska božanstva Šemita, Turanaca, Vendijanaca i Kitanaca, ali drugi podsećaju na užasna i skoro zaboravljena božanstva iz daleke prošlosti. Gde je kraljica saznala za njih, ne smem ni da nagađam.

Uvela je običaj prinošenja ljudskih žrtava, od kada se sparila sa Konstantijusom, žrtvovano je bar pet stotina muškaraca, žena i dece. Neki od njih su umrli na oltaru koji je postavila u hramu i ona je lično zadavala fatalni udarac nožem, dok su drugi doživeli goru sudbinu..

Taramis je zatvorila neko čudovište u podzemne odaje hrama. Šta je to i odakle se stvorilo; niko ne zna. Ali, ubrzo pošto je ugušila pobunu svojih vojnika protiv Konstantijusa, provela je noć sama u oskrnavljenom hramu, doduše ne baš sasvim sama, već u društvu desetak vezanih zarobljenika.

Ko se našao u blizini mogao je da vidi gusti, smrdljivi dim koji se dizao iz hrama i da čuje mahnito kraljičino pojanje i krike žrtava u agoniji; pred zoru, začuo se još jedan glas uz sve te zvuke - pištavo, neljudsko kreštanje od koga se onima koji su ga čuli sledila krv u žilama.

U samu zoru, Taramis je, teturajući se, izašla iz hrama, a oči su joj blistale od demonskog likovanja. Zarobljenike niko više nije video, niti se ponovo čuo onaj kreštavi glas. Ali, u hramu postoji odaja u koju niko ne zalazi osim kraljice koja gura ljudske žrtve pred sobom. I tu žrtvu više niko nikada ne vidi. Svi znaju da u toj odaji čuči neko čudovište iz mračnih noći vremena koje proždire nesrećne ljude koje mu Taramis dovodi.

Više o njoj ne mogu da mislim kao o smrtnoj ženi, već kao o pobesneloj đavolici koja čuči u svom okrvavljenom leglu, među kostima i ostacima njenih žrtava, sa crvenim noktima nalik na kandže. To što joj bogovi dozvoljavaju da nesmetano sledi svoj užasni put, skoro je poljuljalo moju veru u božansku pravdu.

Kada uporedim njeno sadašnje ponašanje sa onim što sam video kada sam prvi put, pre sedam meseci, došao u Kauran, potpuno sam zbunjen i sklon da poverujem u ono što i narod veruje - a to je da je neki demon ušao u telo Taramis. Jedan mladi vojnik, Valerijus, veruje u nešto drugo. On smatra da je neka veštica uzela obličje

njihove voljene kraljice i da je prava Taramis zatvorena negde u nekoj zaboravljenoj tamnici. Zakleo se da će naći pravu kraljicu, ako je u životu, ali, bojim se da je i on postao Konstantijusova žrtva. Učestvovao je u pobuni dvorske garde, zatim je pobjegao i ostao skriven neko vreme, tvrdoglavo odbijajući da potraži azil van zemlje. Baš nekako u to vreme sam ga upoznao i on mi je rekao šta veruje, Ali, on je nestao, baš kao i mnogi, čiju sudbinu čovek ne sme ni da zamisli. Pretpostavljam da su ga uhvatili Konstanti jusovi doušnici.

Morao bih da privedem pismo kraju i proturim ga van grada pomoću brzog goluba pismonoše koji će ga odneti do mesta gde sam ga kupio, na granicu Kota. Konjanici i kamilji karavani će ti ga kad-tad uručiti. Moram da požurim, uskoro će zora. Kasno je i izbledele zvezde obasjavaju vrtove na terasama Kaurana. Jeziva tišina obavija grad i čuje se samo potmulo bubnjanje iz udaljenog hrama. Ne sumnjam da je Taramis tamo i da smišlja neku novu vradžbinu».

Ali, mudrac je pogrešio kada je procenjivao mesto boravka žene koju je nazvao Taramis. Devojka koju je svet znao kao kraljicu Kaurana stajala je u tamnici osvetljenoj samo jednom slabom bakljom čiji su plamenovi poigravali na njenom licu, naglašavajući đavolsku svirepost njenih prelepih crta lica.

Na golom kamenom podu pred njom klečala je jedna prilika čiju su golotinju jedva pokrivala pocepane rite.

Salome dotače vrhom nožnog palca tu priliku i osvetoljubivo se nasmeši kada ova uzmače.

— Ne dopadaju ti se moja milovanja, slatka sestro?

Taramis je još uvek bila divna, uprkos ritama u koje je bila odevena i sedmomesečnom zatvoru za koje je vreme doživela najveća poniženja i zloupotrebu. Nije odgovorila na sestrina peckanja, već je oborila glavu kao neko ko je navikao na podsmevanje.

Ta se pomirenost nije dopala Salomi. Ugrizla je svoju rumenu usnu i počela da lupka nogom u zlatnoj sandali, namršteno posmatrajući svoju sestru. Salome je bila odevena kao varvarske žene Šušana. Drago kamenje na njenim pozlaćenim sandalama je blistalo pri svetlosti baklje, isto tako i na zlatnim štitnicima za grudi i tananim lancima koji su ih pridržavali.

Zlatne grivne za noge su zveckale kada bi napravila korak, a bogato iskićene narukvice prekrivale su joj gole ruke. Frizura je bila nalik onoj kakvu nose šemitske žene. U ušima je imala viseće minđuše koje su svetlucale kada god bi napravila neki nestrpljivi pokret glavom. Pojas, načičkan dragim kamenjem, pridržavao je svilenu suknju koja je bila toliko prozirna da se imao utisak da predstavlja čisto izrugivanje konvencija.

Zakačen za ramena i spuštajući se niz leđa, Salome je nosila tamnocrveni plašt koji je nemarno bio prebačen preko jedne ruke i nečega što je držala pod tom rukom.

Salome se iznenada sagnu i slobodnom rukom zgrabi sestrinu raščupanu kosu, prisiljavajući je da digne glavu i pogleda je u oči. Taramis uzvratiti taj tigrovski pogled ne trepnuvši.

— Nisi više tako spremna da zaplačeš kao ranije, sestrice — promrmlja veštica..

— Iz mene više nećeš izvući ni suzu — odvrati Taramis.

— Isuviše često si uživala u prizoru kada kraljica Kaurana na kolenima i kroz suze moli za milost. Znam da si me poštela samo da bi me mučila; zato si se i ograničila na muke koje ne ostavljaju fizičkih posledica. Ali, više te se ne plašim; uništila si u meni i poslednji tračak nade, straha i stida. Ubij me i okončaj sve, pošto sam prosula poslednju suzu za tvoju zabavu, pakleni demonu!

— Laskaš samoj sebi, draga moja sestro — mazno je govorila Salome.

— Do sada sam mučila samo tvoje zgodno telo i zgazila samo tvoj ponos i samopoštovanje, Zaboravljaš da si, nasuprot meni, sposobna da doživiš i psihičke muke. Primetila sam to kada sam te zabavljala pričama o komedijama koje sam izvodila sa nekima od tvojih podanika. Ali, ovoga puta sam ti donela opipljiviji dokaz za te farse. Da li si znala da se Kralides, tvoj verni savetnik, vratio mrzovoljan iz Turana i da je uhvaćen?

Taramis preblede.

— Šta si mu uradila?

Umesto odgovora, Taramis izvuče tajanstveni zamotuljak ispod ogrtača, Skinula je svileni zavoj i podigla ga. U rukama je držala

glavu jednog mladića, čije su crte lica zauvek ostale zgrčene u samrtnoj agoniji, Taramis kriknu kao da joj je bodež zariven u srce.

— Oh, Ištar! Kralides!

— Da! Hteo je da podigne narod protiv mene, jedna budala, govoreći im da je Konan bio u pravu kada je rekao da ja nisam Taramis. Kako bi se narod podigao protiv Sokolovih Šemita? Štapovima i kamenjem? Ha! Psi već glođu njegovo obezglavljeno telo na pijaci, a ova će glava biti bačena u kanalizaciju da tamo istrune.

Šta je, sestro? — nastavi Salome, smeškajući se svojoj žrtvi. — Jesi li otkrila da još uvek imaš suza koje nisi isplakala? Dobro! Psihičku torturu sam ostavila za kraj. Od sada ću ti pokazivati mnoge slične stvari.

Dok je stajala pri svetlosti baklje sa odrubljenom glavom u ruci, nije ličila ni na šta što je žena mogla da rodi, uprkos njenoj izvanrednoj lepoti.

Taramis ne podiže pogled. Ležala je na vlažnom podu sa licem ka zemlji, tresući se od jecaja i udarajući pesnicama o kamen, nemoćna da se odupre svireposti demona. Salome odšeta do vrata tamnice, praćena zveckanjem grivni na nogama i bljeskanjem minduša pri svetlosti baklje.

Nekoliko trenutaka kasnije, pojavila se na vratima ispod svoda koji je vodio u dvorište iz koga se izlazilo u jednu zavojitu uličicu. Čovek koji je tu stajao okrete se ka njoj - jedan ogroman Šemit sumornih očiju i ramena kao u bika, kao i duge crne brade koja mu je padala na posrebrni grudni oklop.

— Je li plakala? — zagrne potmulo Šemit.

On je bio general plaćeničke vojske i jedan od nekolicine Konstantijusovih ljudi koji je znao za tajnu kraljice Kaurana.

— Jeste, Kumbanigaše. Ima u njoj još mnogo toga što nisam ni dotakla.

Kada joj jedno čulo otupi od stalnih povreda, ja ću naći neko novo mučenje koje će je prodrmati. Evo, pseto!

Jedna drhtava, propala prilika u ritama, prijava i slepljene kose joj priđe. Bio je to jedan od skitnica i prosjaka koji su spavali po uličicama i otvorenim dvorištima. Salome mu dobaci glavu.

— Evo ti ovo, gluvaću; ba(ci to u najbližu kanalizaciju. Napravi znak rukom, Kumbanigaše. Ne može da te čuje.

General je poslušao i raščupana prilika odgega teškim i bolnim korakom.

— Zašto održavaš ovu farsu? — upita je Kumbanigaš svojim dubokim glasom. — Već si se dovoljno učvrstila na prestolu da bi nešto moglo da te skine sa njega. Šta će biti ako Kauranci saznaju istinu? Neće moći ništa da preduzmu. Objavi svima ko si! Pokaži im njihovu voljenu kraljicu i odrubi joj glavu na gradskom trgu!

— Još ne, dobri moj Kumbanigaše...

Zasvođena vrata se zatvoriše i razgovor postade nečujan. Gluvonemi prosjak se šćućuri u dvorištu, ali nikoga nije bilo da vidi kako mu se ruke tresu - preplanule, snažne, mišićave - ruke koje nisu odgovarale povijenom telu i smrdljivim ritama.

— Znao sam! — prošaputa čovek vatreno. — Živa je! O, Kralidese, tvoja žrtva nije bila uzaludna! Zatvorili su je u tamnicu! O, Ištar, ako voliš prave ljude, pomoz mi sada!

2. Pustinjski vuci

Olgerd Vladislav napuni svoj pehar rumenim vinom iz zlatnog vrča i gurnu posudu preko stola od abonosa Konanu Simerijancu. Olgerdova odeća bi zadovoljila taštinu svakog zaporoskanskog atamana.

Njegov »kalat« je bio od bele svile, sa prišivenim biserima na grudima.

Oko pasa je imao bakoriotski pojas ispod koga se »kalat« širio i otkrivao široke svilene pantalone uvučene u kratke čizme od zelene kože ukrašene zlatnim koncem. Na glavi je imao zeleni svileni turban obmotan oko špicaste pozlaćene kacige. Jedino oružje mu je bio široki, povijeni čerkiski nož u koricama od slonovače pričvršćen visoko na levom kuku na kozački način. Zavalivši se u svoju pozlaćenu stolicu sa izrezbarenim orlovima, Olgerd raširi noge i glasno proguta pun pehar vina.

U poređenju sa raskošnom odećom atamana, ogromni Simerijanac, koji je sedeo nasuprot njemu, bio je sasvim drugačije odeven, a duga crna kosa mu je uokvirivala široko, preplanulo lice puno ožiljaka. Na sebi je imao oklop od crnog metala i jedino što je sijalo na njemu bila je široka zlatna kopča na pojasu o kojem mu je visio mač u iznošenim koricama.

Bili su sami u šatoru postavljenom svilom koja je visila između tapiserija prošaranih zlatom. Na podu su bili bogati tepisi i plišani jastuci, plen otet od karavana. Spolja je dopirao neprekidni šum i mrmljanje koje obično prati veliku masu ljudi, u logoru ili drugde. Povremeni naleti pustinjskog vetra terali su palme da šume.

— Danas u senci, sutra na suncu — reče Olgerd, otpuštajući svoj pojas donekle i pružajući ruku za vrčem vina. — Takav ti je život. Nekada sam bio ataman na Zaporoski; danas sam pustinjski poglavica. Pre sedam meseci ti si visio na krstu izvan zidina Kaurana. Sada si desna ruka najmoćnijeg pljačkaša između Turana i zapadnih polja. Treba da mi budeš zahvalan!

— Zato što si video da ću ti biti koristan? — upita Konan i, nasmejavši se, podiže vrč. — Kada nekome dopustiš da se izdigne,

treba znati da ćeš ti imati koristi od njegovog napredovanja. Sve što sam stekao, sam sam zaradio, svojom krvlju i znojem.

Konan baci pogled na ožiljke na dlanovima. Bilo je ožiljaka i na njegovom telu, ožiljaka kojih nije bilo pre sedam meseci.

— Boriš se kao četa đavola — složio se Olgerd. — Ali, nemoj misliti da ti imaš bilo šta sa pridošlicama koje su navalile u naše redove. Uzrok tome je naš uspeh u pljačkanju, rukovodeći se mojom dosetljivošću. Ovi nomadi uvek traže uspešnog vođu koga bi sledili, a više poverenja imaju u stranca nego u pripadnika svog naroda.

Nema granice onome što možemo postići! Sada imamo jedanaest hiljada ljudi. Za godinu dana ćemo imati tri puta toliko. Do sada smo se zadovoljili prepadima na turanske granične postaje i gradove — države na zapadu. Sa trideset ili četrdeset hiljada ljudi, više nećemo vršiti prepade.

Umesto toga, osvojićemo neku državu, pokoriti je i postaviti se kao vladari. Biću car celog Šema, a ti moj vezir, samo ako bez pitanja budeš izvršavao moja naređenja. U međuvremenu, trebalo bi da krenemo na istok i napadnemo turansku postaju kod Vezeka gde karavani plaćaju putarinu.

Konan zavrte glavom.

— Ne verujem.

Olgerd se izbeči, a krv mu udari u glavu.

— Šta hoćeš time da kažeš? Ja sam taj koji u ovoj vojsci može to da kaže.

— U bandi sada ima dovoljno ljudi koji će poslužiti mojim ciljevima — odvrati Simerijanac. — Dosta mi je čekanja. Moram da naplatim jedan dug.

— A, tako — reče Olgerd iskezivši se, a onda iskapi vino. — Još uvek misliš na onaj krst, a? Sviđaju mi se takva zlopamtila. Ali, to može da pričeka.

— Jednom si mi obećao da ćeš mi pomoći da zauzmem Kauran — podseti ga Konan.

— Da, ali to je bilo pre nego što sam počeo da uviđam sve mogućnosti koje nam pruža naša moć — odgovori Olgerd. Ja sam mislio na pljačku grada. Ne želim da trošim snagu ako nema dobiti. Kauran je isuviše tvrd orah za nas. Možda za godinu dana...

— Za nedelju dana — preseče ga Konan, a kozak ga iznenađeno pogleda.

— Slušaj — reče Olgerd. — Čak i kada bih bio voljan da ti dam ljude za taj sumanutu pokušaj, šta možeš da očekuješ? Zar veruješ da ovi vuci mogu da opsednu i osvoje grad kao što je Kauran?

— Neće biti nikakve opsade — odgovori Simerijanac. — Znam kako ću da izvučem Konstantijusa na otvoreno.

— A šta onda? — povika Olgerd i opsova. — Naši će konjanici stradati od strela, pošto je oklop »ašurija« bolji, a kada počne borba prsa u prsa, Šemiti će biti u prednosti zbog svojih zbijenih redova i obučenih boraca, tako da će naši ljudi biti razbijeni.

— To se neće desiti ako imam tri hiljade hiborijskih očajnika koji će se boriti kako ih ja naučim — mirno reče Konan.

— A gde ćeš naći tri hiljade Hiborijaca? — upita sarkastično Olgerd. — Hoćeš li ih stvoriti čarolijom?

— Ja ih već imam — hladnokrvno odvrati Simerijanac. — Tri hiljade Kauranaca se nalazi u logoru kod oaze Akrel i čeka moja naređenja.

— Šta?!! — zinu Olgerd kao prepadnuti vuk.

— Da. To su ljudi koji su pobegli od Konstantijusove tiranije. Većina ih je živela životom odmetnika u pustinjama istočno od Kaurana i postali su žilavi, surovi i očajni kao tigrovi-ljudožeri. Jedan od njih može da se nosi sa trojicom plaćenika. Samo ugnjetavanje i teškoće mogu da očvrstu čoveka i zapale paklenu vatru u njegovim mišićima. Bili su raštrkani u male bande; samo im je vođa bio potreban. Poverovali su rečima koje su moji konjanici preneli, pa su se okupili kod oaze i stavili mi se na raspolaganje.

— I sve to bez moga znanja? — besno upita Olgerd i poteže rukom za nož.

— Hteli su da slede mene, ne tebe.

— A šta si rekao tim odmetnicima kada si dobio njihovo poverenje? — upita Olgerd, a glas mu preteće zazvuča.

— Rekao sam im da ću povesti ovu hordu pustinskih vukova da im pomognem da uništimo Konstantijusa i vratimo Kauran u ruke njegovih građana.

— Budalo! — prošaputa Olgerd. — Već se ponašaš kao poglavica.

Obojica skočiše na noge i suočiše se preko stola od abonosa, gnevna vatra se razbukta u Olgerdovim sivim hladnim očima, a na Simerijančevim čvrstim usnama zatitra ljutit osmeh.

— Narediću da te rastrgnu između palmi — mirno reče kozak.

— Pozovi ljude i naredi im da to učine — izazva ga Konan. — Vidi da li će te poslušati!

Olgerd iskezi zube i podiže ruku, a onda zastade. Bilo je toliko samouverenosti u Simerijančevim očima i preplanulom licu da se pokolebao. Oči počеше da mu plamte kao u vuka.

— Ološu iz zapadnih brda — promrmljao je. — Zar si se usudio da podrivaš moj autoritet?

— Nisam ni morao — odvrati Konan. — Slagao si kada si rekao da nemam ništa sa dolaskom novih regruta. A sve je to moje delo. Slušali su tebe, ali su se borili za mene. Nema mesta za dvojicu poglavica Zuagira.

Oni znaju da sam ja jači. Ja ih bolje razumem, a i oni mene; jer, i ja sam varvarin.

— A šta će reći kada im budeš naredio da se bore za Kaurance? — zajedljivo upita Olgerd.

— Slediće me. Obećaću im ceo karavanski tovar zlata iz palate.

Kauranci će biti voljni to da plate samo da se otarase Konstantijusa. Posle toga ću ih povesti na Turance, kako si i sam planirao. Oni hoće plen, a svejedno im je protiv koga će se boriti da do njega dođu.

U Olgerdovim očima se videlo da shvata da je poražen. U svojim maglovitim snovima o carstvu, propustio je da prati šta se dešava oko njega. Događaji koji su mu ranije izgledali beznačajni, sada mu iskrснуše pred oči sa svojim pravim značenjem, donoseći i saznanje da se Konan nije samo hvalio. Ogromna prilika u crnom oklopu pred njim bila je pravi poglavica Zuagira.

— Neće ako umreš! — promrmlja Olgerd i ruka mu posegnu za nožem.

Ali, brza kao napad divlje mačke, Konanova ruka se ispruži i zgrabi Olgerda za mišicu. Začulo se krckanje kostiju, a nekoliko trenutaka su obojica stajali nepomično, samo što je znoj orošavao Olgerdovo čelo. Onda se Konan nasmeja, ali ne popusti stisak.

— Da li si sposoban da živiš, Olgerde?

Osmeh mu nije silazio sa usana dok je zarivao svoje čelične prste u meso, a onda i u kost Olgerdove ruke. Posle krckavog zvuka koji je označio da je kost slomljena, iz rane šiknu krv, a Olgerd preblede.

Nasmejavši se, Konan ga pusti i odmaknu se, a kozak se zatetura i uhvati za ivicu stola zdravom rukom da ne bi pao.

— Poklanjam ti život, Olgerde, kao što si ti meni poklonio — mirno reče Konan. — Mada si ti to učinio iz sopstvene koristi. Prošao sam kroz tešku probu tada; ti to ne bi izdržao; ne bi je izdržao niko osim varvarina sa zapada.

— Uzmi svog konja i idi. Privezan je iza šatora, a hrana i voda se nalaze u bisagama.

Niko neće videti kako odlaziš ali, idi brzo. U pustinji nema mesta za palog poglavicu. Ako te ratnici vide, ranjenog i zbačenog, neće ti dozvoliti da odeš živ iz logora.

Olgerd ne reče ništa. Polako, ćutke, okrenuo se i izašao kradom iz šatora. I dalje ne progovorivši ni reći, on uzjaha svog velikog belog ždrepcu koji je stajao privezan u senci jedne palme; smestio je slomljenu ruku u otvor svog »kalata« na grudima, pa je, opet ćuteći, okrenuo konja i izjahao ka otvorenoj pustinji, iz života naroda Zuagira.

U šatoru, Konan isprazni vrč sa vinom ne skrivajući zadovoljstvo.

Odbacivši prazan sud u ugao, on namesti pojas i izađe napolje, zastavši za trenutak da pogleda nebrojene šatore od kamilje dlake koji su se pružali pred njim i prilike u belim haljinama koje su se šetale između njih, prepirući se, pevajući, popravljajući opremu ili oštreći svoje sablje.

A onda je progovorio, gromoglasno, tako da su mogli da ga čuju u najudaljenijim delovima logora:

— Hej, psi, naoštrite uši i slušajte! Skupite se ovde! Hoću da vam nešto ispričam!

3. Glas iz kristala

U odaji u kuli blizu gradskih zidina, jedna grupa ljudi je predano slušala ono što je govorio jedan od njih. Bili su to mladi ljudi, ali čvrsti i žilavi, ojačani teškom situacijom u kojoj su se nalazili. Na sebi su imali pancirne košulje i iznošenu kožu; mačevi su im visili o pojasu.

— Znao sam da Konan nije slagao kada je rekao da to nije Taramis! —uzviknu onaj što je govorio. — Mesecima se motam oko palate izigravajući prosjaka. Najzad sam saznao ono u šta sam verovao - naša kraljica je zatočena u tamnici koja se nalazi uz palatu. Vrebao sam priliku i ščepao jednog šemitskog tamničara - onesvestio sam ga jedne noći i odvuкао ga u jedan obližnji podrum gde sam ga ispitivao. Pre nego što je umro, rekao mi je ono što sam sada vama ispričao, što sam od početka sumnjao. Žena koja vlada Kauranom je veštica: Salome. Taramis, reče mi, zatočena je u najdubljoj tamnici.

Ova invazija Zuagira nam pruža priliku koju smo čekali. Šta Konan namerava da uradi, ne bih mogao da kažem. Možda samo hoće da se osveti Konstantijusu. Možda hoće da opljačka i sruši grad do temelja. On je varvarin i niko ne može da zna šta oni misle.

Ali, mi treba da uradimo sledeće: da oslobodimo Taramis dok bitka još traje! Konstantijus će izvesti trupe napolje da se sukobi sa Konanom.

Njegovi ljudi se već spremaju. To će morati da uradi, pošto u gradu nema dovoljno hrane da se izdrži opsada. Konan je došao iz pustinje tako neočekivano da nije bilo vremena da se dovuku zalihe. A Simerijanac je opremljen za opsadu. Izvidnici su javili da Zuagiri imaju opsadne mašine koje su, najverovatnije, napravili prema Konanovim uputstvima koji je naučio sve ratne veštine u državama Zapada.

Konstantijus ne želi dugu opsadu; zato će izmarširati sa svojim ratnicima u ravnicu, gde očekuje da će rasturiti Konanove trupe jednim udarcem. Ostaviće tek nekoliko stotina ljudi u gradu, a oni će se nalaziti na zidinama i kulama kako bi nadgledali kapije.

Zatvor neće biti čuvan. Kada budemo oslobodili Taramis, naša dalja akcija zavisice od situacije. Ako Konan pobedi, izvešćemo Taramis pred narod i tražiti da se dignu na ustanak - oni će to i uraditi! I te

kako će! I nenaoružani su dovoljni da savladaju Šemite koji su ostali u gradu i zatvore kapije pred plaćenicima i nomadima. Ni jedni ni drugi ne smeju da uđu u grad. Onda ćemo pregovarati sa Konanom. On je oduvek bio veran Taramis. Ako bude saznao pravu istinu, a ona se pojavi pred njim, verujem da će poštediti grad. Ako, što je verovatnije, Konstantijus pobedi, a Konan bude potisnut, moraćemo da se iskrademo iz grada zajedno sa kraljicom i da potražimo sigurnost u bekstvu.

Je li sve jasno?

Oni odgovoriše jednoglasno.

— Onda, isukajmo mačeve, preporučimo naše duše lštar i krenimo u zatvor, pošto plaćenici već napuštaju grad na južnu kapiju.

To je bilo tačno. Rano jutarnje svetlo je blistalo na zašiljenim šlemovima koji su kuljali ispod širokog luka. Ovo će biti bitka između konjanika, što je moguće samo u zemljama Istoka. Konjanici su tekli kroz vratnice kao reka čelika - natuštene prilike u crnim i srebrnim oklopima, ukovrdžanih brada i povijenih noseva i neumoljivih očiju u kojima se ogleda fatalnost njihove rase - potpuna odsutnost sumnje i samilosti.

Ulice i zidine su bile načičkane ljudima koji su izašli da u tišini posmatraju ratnike jedne strane rase koji su pošli da brane njihov rodni grad. Niko nije govorio; gledali su bez ikakvog izraza na licu, mršavi ljudi u pohabanoj odeći, sa kapama u rukama.

U kuli, koja je gledala na široku ulicu koja je vodila ka južnoj kapiji, Salome se izležavala na plišanom divanu, cinično posmatrajući Konstantijusa dok je pričvršćivao opasač oko svojih uskih kukova i navlačio rukavice. Bili su sami u odaji. Napolju se čuo ritmički odjek koraka i zveckanje oružja.

— Pre mraka — izjavi Konstantijus, uvrnuvši jedan brk — imaćeš dosta zarobljenika da nahraniš tvog đavola u hramu. Možda mu je dosadilo mekano, građansko meso? Možda će mu se više svideti čvrsto; mišićavo meso čoveka iz pustinje?

— Vodi računa da ne padneš šaka krvoločnijoj zveri od Tauga — upozori ga devojka. — Ne zaboravi ko predvodi te pustinjske životinje.

— To neću zaboraviti — od govorio je. — To je jedan od razloga što mu idem u susret. Pseto se borilo na Zapadu i poznata mu je veština

opsade. Moji izviđači su se namučili dok su im prišli pošto Konanova prethodnica ima oči sokolove; ipak su uspjeli da se dovoljno približe da vide kako kamile na volovskim kolima vuku kompletnu opremu za opsadu - katapulte, ovnove, bacače kamena. Tako mi lštar! Mora da je uposlio deset hiljada ljudi da neprekidno rade mesec dana da to sve naprave. Samo ne shvatam gde je našao materijal za sve to. Možda ima sporazum sa Turancima koji ga time snabdevaju.

U svakom slučaju, to mu neće pomoći. Borio sam se protiv tih pustinjских vukova - prvo razmenimo strele, gde moji ljudi bolje prođu pošto imaju jači oklop, a onda juriš u kome moja konjica rasturi redove nomada na sve četiri strane sveta. Vratću se kroz južnu kapiju pre nego što sunce zađe, vodeći stotine golih zarobljenika za sobom. Večeras ćemo prirediti svetkovinu na glavnom trgu. Moji vojnici uživaju da deru kožu uživo.

Nateraćemo ove gradske beskičmenjake da sve to gledaju. A što se tiče Konana, biću srećan ako ga uhvatimo živog kako bi smo ga nabili na kolac, pred samom palatom.

— Oderi ih koliko ti volja — reče Salome neizainteresovano. — Volela bih da imam haljinu od ljudske kože. Ali, moraš mi dati bar stotinak zarobljenika za oltar i za Tauga.

— Ne brini, biće kako kažeš — odvрати Konstantijus i rukom u rukavici skloni kosu sa svog visokog, uskog čela, preplanulog od sunca. — Za pobedu i čast lepe Taramis! — dodade zajedljivo i, stavivši, svoj šlem sa vizirom pod mišku, pozdravi je vojnički i izađe iz odaje.

Još neko vreme je mogla da čuje njegov glas kako izdaje naređenja vojnicima.

Salome se zavali na divanu, zevnu, protegli se kao velika, gipka mačka, a onda pozva:

— Zang!

Jedan sveštenik nečujnog koraka i skeletnog lica uđe u odaju.

Salome se okrete jednom stočiću od slonovače na kome su stajale dve kugle. Uzela je manju i pružila je svešteniku.

— Pođi sa Konstantijusom — reče mu. — Obaveštavaj me o toku borbe. Idi!

Sveštenik se duboko nakloni i, sakrivši kuglu ispod svoje tamne mantije, brzo izađe iz odaje.

Izvan grada nije bilo nikakvog drugog zvuka osim odjeka konjskih kopita i, nešto kasnije, treska kada su se zatvorila velika južna vrata.

Salome pođe uz široke mermerne stepenice koje su vodile do ravnog, natkrivenog krova. Mogla je da vidi sve zgrade u gradu. Ulice su bile puste, veliki trg ispred palate prazan. U normalnim vremenima, narod je izbegavao jezivi hram koji se nalazio na suprotnoj strani trga, ali je sada grad izgledao kao mrtav. Samo je na južnom zidu i krovovima koji su gledali u tom pravcu bilo nekih znakova života. Tu se narod masovno okupio. Bili su potpuno nepomični. Nisu znali da li da očekuju Konstantijusovu pobedu ili poraz. Pobeda bi značila dalju bedu pod njegovom nepodnošljivom vladavinom, poraz verovatno uništenje i masakr. Ništa nisu čuli od Konana. Nisu znali šta od njega da očekuju.

Sećali su se da je varvarin.

Čete plaćenih vojnika su izbijale na ravnici. U daljini, na samoj obali reke, kretala se još jedan tamna masa, jedva prepoznatljiva kao ljudi na konjima. Neki predmeti su bili načičkani na suprotnoj obali reke; Konan nije dovukao svoje opsadne mašine preko reke, plašeći se napada u toku prelaženja. Ali, on je prešao reku sa celom konjicom. Sunce izađe i oklopi tamnog mnoštva zablistaše. Eskadrile iz grada predoše u galop; poklik nalik na grmljavinu dopre do ušiju ljudi na zidovima.

Obe se mase stopiše; sa te daljine nije se ništa jasnije moglo videti. Nije se čak moglo razlučiti između napada i protivnapada. Oblaci prašine su se dizali iz ravnice, sakrivajući akciju. Povremeno bi se kroz oblake magle spaziti grupe konjanika i odsjaj kopalja.

Salome slegnu ramenima i siđe dole. Palata je bila tiha. Svi su robovi bili na zidinama, uzaludno zureći u daljinu sa ostalim građanima.

Ušla je u svoju odaju i prišla stočiću, primetivši da je kristalna kugla bila zamagljena i prošarana crvenim prugama. Ona se nagnu nad kuglu, tiho psujući.

— Zang! — viknula je. — Zang!

Magla se vitlala po kugli, pretvarajući se u oblake prašine kroz koje su tamne prilike jurile; čelik bi blesnuo kao munja u tami. Onda se iznenada pojavi Zangovo lice. Krv je tekla iz rane na njegovoj skeletnoj glavi, a koža mu beše posivela od prašine i znoja. Onda se

usne razdvojiše; svima drugima osim Salomi izgledalo bi kao da se njegovo lice grči. Ali, njoj je zvuk sa tih pepeljastih usana bio jasan kao da se sveštenik nalazio s njom u sobi, umesto miljama daleko u pustinji. Samo su bogovi tame znali kakve su nevidljive, magične veze spajale dve sjajne kugle.

— Salome! — vikala je zakrvavljena glava. — Salome!

— Čujem te! — povikala je. — Reci! Kako se odvija bitka?

— Propast se nadvila nad nas! — vikao je sveštenik. — Kauran je izgubljen. Konj mi je pao i ne mogu da se izvučem ispod njega. Naši ratnici umiru kao muve.

— Prestani da kukaš i reci mi šta se desilo! — oštro je naredila.

— Krenuli smo na pustinjske pse, a oni su jurišali na nas! Strele su letele na sve strane i nomadi počеше da se razilaze. Konstantijus naredi juriš. Pojurili smo na njih u pravilnom stroju... a onda se masa njihove horde rastvori levo i desno i kroz otvor pojuri tri hiljade hiborijskih konjanika čije prisustvo nismo očekivali. Kauranci, slepi od mržnje!

Krupni ljudi u punoj opremi na ogromnim konjima! U tom naletu posekli su nas kao grom. Rasturili su nam poredak pre nego što smo shvatili šta se dešava, a onda nas ljudi iz pustinje preklopiše sa obe strane.

Razbili su nas potpuno, a to je sve varka onog đavola Konana! Opsadne mašine su lažne, samo okviri od palmi i obojene svile, a to je uspelo da prevari naše izviđače koji su ih izdaleka spazili. Bio je to trik sračunat da nas izvuče napolje, u propast. Naši ratnici beže! Kumbanigaš je pao Konan ga je ubio. Ne vidim Konstantijusa. Kauranci seku kroz naše redove kao demoni, a ljudi iz pustinje nas zasipaju strelama. Ja... aaaah!

Nešto nalik munji blesnu u kugli, a onda se ona zacrvene od krvi i slike nestade. Salome je gledala u praznu kristalnu kuglu koja je sada odražavala samo njene razbesnele crte.

Nekoliko trenutaka je stajala potom nepomično, zagledana u daljinu.

Onda je pljesnula rukama i u odaju uđe još jedan sveštenik, nalik onom prvom, tih i nepomičan kao i Zang.

— Konstantijus je pobeđen — brzo je rekla. — Propali smo. Konan će navaliti na našu kapiju za manje od sata. Ako me uhvati, ne gajim

nikakve iluzije u pogledu moje sudbine. Ali, prvo ću se postarati da moja prokleta sestra nikada ne sedne na presto. Pođi za mnom! Što god da se desi, bar ćemo počastiti Tauga!

Dok je silazila niz stepenice i galerije u palati, čula je slab, udaljen odjek sa zidina. Narod je počeo da uviđa da Konstantijus gubi. Kroz oblake prašine mogle su da se vide gomile konjanika kako jurišaju ka gradu.

Palata i zatvor behu povezani jednom dugom, zatvorenom galerijom, čiji je zasvođeni krov stajao na masivnim stubovima. Žureći niz galeriju, lažna kraljica i njen rob prođoše kroz masivna vrata koja su vodila u slabo osvetljeni zatvor. Našli su se u jednom širokom, zasvođenom hodniku na mestu gde su se odvajale stepenice koje su vodile dole, u mrak. Salome naglo ustuknu, opsovavši. U polumraku hola, ležao je šemitski tamničar, presečenog grkljana. Kada je začula zadihane glasove, devojka se zavukla u zasenčeno udubljenje između lukova, gurajući sveštenika iza sebe i izvlačeći nešto iz pojasa.

4. Krila lešinara

Zadimljeno svetlo buktinje probudi Taramis, kraljicu Kaurana, iz sna u kojem je tražila zaborav. Podigavši glavu na ruku, ona zabaci svoju umršenu kosu i zažmiri, očekujući da ugleda Salomino cinično lice, zlokobno se smeškajući zbog novih tortura koje je smislila. Umesto toga, uzvik zgranutosti i sažaljenja dopre do njenih ušiju.

— Taramis! O, kraljice moja!

Taj zvuk joj je bio tako stran, da je pomislila da još uvek sanja. Iza buktinje sada je već mogla da raspozna ljudske prilike, odsjaj čelika, a onda se pet lica naže ka njoj. Lica nisu bila crna i povijenih noseva, već mršava, plemenita lica, preplanula od sunca. Ona se šćućuri u svojim ritama i zbunjeno ih pogleda.

Jedna od tih prilika istupi i, spustivši se na jedno koleno pred njom, pruži joj molećivo ruke.

— O, Taramis! Hvala lštar što smo te našli! Zar me se ne sećaš, ja sam Valerijus? Jednom si me hvalila, posle bitke kod Korveke!

— Valerijuse! — promucala je, a suze joj naglo grunuše na oči. — Oh, ja sanjam! To je neka Salomina čarolija, sračunata da me muči!

— Ne! — začu se jednoglasan povik. — Ovo su tvoji verni vazali koji su došli da te spasu! Ipak, moramo da požurimo. Konstantijus se bori u ravnici protiv Konana, koji je doveo Zuagire s one strane reke, ali još uvek u gradu ima tri stotine Šemita. Ubili smo tamničara i uzeli njegove ključeve, a druge stražare nismo videli. Ali, moramo što pre odavde.

Podimo!

Kraljicu izdadoše noge, ne od slabosti, već od šoka. Valerijus je podiže kao dete i, zajedno sa bakljonošom koji im je osvetljavao put, izadoše iz ćelije i uspeše se uz klizave kamene stepenice. One kao da nisu imale kraja, ali, uskoro se nađoše u jednom hodniku.

Upravo su prolazili pored jednog zamračenog luka kada se baklja iznenada ugasi, a čovek koji ju je nosio posrte i bolno uzviknu. Neštoje eksplodiralo, za trenutak osvetlivši Salomino lice i neko stvorenje zverskog izgleda kraj nje. Posle više ništa nisu videli, jer ih je zaslepila plavičasta svetlost eksplozije.

Valerijus pokuša da pobjegne naslepo niz hodnik sa kraljicom u naručju; ošamućeno je slušao ubilačke udarce nožem kako se zarivaju u meso njegovih drugara. Onda mu neko grubo otrže kraljicu iz ruku, a divljački udarac u glavu ga obori s nogu.

Pokušao je da ustane, vrteći glavom u nastojanju da je razbistri od obleska plave svetlosti, koja kao da mu je još uvek igrala pred očima. Kada mu se povratio vid, uvideo je da je sam u hodniku, izuzimajući mrtve.

Njegova četiri pratioca su ležala u lokvama krvi, razbijenih glava i proburaženih grudi. Zaslepljeni paklenim sjajem, izginuli su bez šanse da se odbrane. Kraljice nije bilo.

Gromko opsovavši, Valerijus zgrabi svoj mač, a ulubljeni šlem strže sa glave i baci ga u stranu. Iz rane na glavi poteče mu krv niz obraz.

Teturajući se, mahnit od neodlučnosti, začuo je kako ga neko doziva.

— Valerijuse! Valerijuse!

Posrćući je krenuo u pravcu tog glasa i zašao je za ugao baš u času kada mu se jedna mekana, nežna prilika obisnu oko vrata.

— Ivga! Da li si poludela?

— Morala sam da dođem! — jecala je. — Pratila sam te, sakrivši se ispod jednog luka u dvorištu. Pre nekoliko trenutaka videla sam nju kako, u pratnji neke zveri, iznosi jednu ženu. Znala sam da je to Taramis i da niste uspeali da je oslobodite! Oh, pa ti si ranjen!

— Samo ogrebotina! — reče on i skinu njene ruke sa svog vrata. — Brzo, Ivga, reci mi kuda su pošli.

— Pretrčali su preko trga i ušli u hram.

On preblede.

— Ištar! O, taj demon! Namerava da žrtvuje Taramis đavolu kome se klanja! Brzo, Ivga! Trči do južnog zida gde ljudi gledaju bitku. Reci im da je prava kraljica pronađena i da su je odvukli u hram! Idi!

Jecajući, devojka se udalji trkom, a odjek njenih laganih sandala je još dugo odjekivao dok je išla preko dvorišta, izašla na ulicu i, prošavši pored trga, zamakla u široku ulicu da traži pomoć.

Njegove čizme samo što nisu vrcale vamrnice dok je trčao mermernim pločnicima. Uspeo se uz široke stepenice i našao se na zasvođenom tremu.

Bilo je očigledno da im je zarobljenica zadala muka. Taramis, svesna skorog kraja, borila se svim silama da se oslobodi ili odgodi ono što joj je spremala sestra. Jednom je čak uspela da se otrgne od surovog sveštenika, ali ju je ovaj brzo stigao i ponovo zgrabio.

Grupica je bila na pola puta ka drugom kraju hrama gde se uzdizao jezivi oltar, a iza njega, ogromna metalna vrata sa rezbarijama kroz koja su mnogi prošli, a samo Salome izašla. Taramisin dah bio je isprekidan; poderana odeća joj je spala u pokušaju bekstva.

Otimala se iz ruku svog čuvara kao mala bela nimfa u rukama satira.

Salome je sve to gledala cinično, mada nestrpljivo, koračajući žustro ka izrezbarenim vratima, dok su sa visoke tavanice i iz uglova vrebali kipovi božanstva koja kao da su oživela u pohoti.

Gušeći se od besa, Valerijus potrča niz ogromnu dvoranu sa isukanim mačem u ruci. Kada je Salome ciknula, sveštenik se okrete, ispusti Taramis i izvuče već kravavi nož, pa krete na Kauranca.

Ali, ubijanje ljudi zaslepljenih Salominim plamenom se razlikovalo od borbe sa mladim i okretnim Hiborijcem uspaljenim od mržnje i besa.

Sveštenik zamahnu nožem, ali pre nego što je uspeo da zada udarac, Valerijus ustuknu i, uzvraćajući udarac, odseče mu ruku u zglobu. Potpuno pobesneo, Valerijus nastavi da udara i seče, pre nego što je zgrčena prilika mogla da padne. Onda sveštenikova glava polete na jednu stranu, iskasapljeno telo na drugu.

Valerijus se okrete na prstima, brz i gnevan kao mačka iz džungle, i pogledom potraži Salome. Mora da je potrošila eksplozivnu prašinu još u tamnici. Bila je nagnuta nad Taramis, držeći sestrine crne kovrdže u jednoj, a sjajni bodež u drugoj ruci. A onda, uz besan poklič, Valerijusov mač se zabode u njene grudi takvom žestinom da njegov vrh izađe na drugu stranu. Jezivo kriknuvši, veštica pade, grčeći se i hvatajući se za goli mač pored koga je kuljao dim i krv. Oči joj nisu bile ljudske; pošto je bila jača od ostalih ljudskih bića, nije joj se dalo da umre tako brzo. Krv je polako isticala kroz crveni polumesec na njenim grudima. Valjala se po podu, grebući i grizući goli kamen u agoniji.

Zgađen prizorom, Valerijus se sagnu i podiže kraljicu koja se skoro beše onesvestila. Okrenuvši leđa umirućoj prilici na podu, on potrča ka vratima, posrnuvši u žurbi. Teturajući se, izašao je na trem i zastao na vrhu stepenica. Trg je bio ispunjen narodom. Neki su došli kada su saslušali Ivgu; drugi su se povukli sa zidina strahujući da ne budu pregaženi kada pustinjske horde nagnu u grad. Tupa pomirenost beše nestala sa njihovih lica. Masa se komešala, vikala i vrištala. Negde na putu začulo se lomljenje kamena i drveta.

Jedna banda strašnih Šemita proseče put kroz gomilu; to su bili stražari sa severne kapije koji su žurili da pomognu svojim drugovima na južnoj kapiji. Zaustaviše se u neposrednoj blizini mladića na stepenicama koji je na rukama nosio nagu, onesvešćenu priliku. Narod okrete glave ka hramu; svetina je zinula u čudu, ne svatajući šta se dešava.

— Evo vaše kraljice! — vikao je Valerijus, naprežući se da nadjača žagor gomile.

Narod zapanjeno povika. Nisu ga razumeli, a on se uzalud trudio da ga čuju. Šemiti dojahaše do stepenica hrama, probijajući se svojim kopljima kroz gomilu.

A onda se desilo nešto jezivo, što je samo povećalo hysteriju. Iz polumraka hrama, iza Valerijusovih leđa, pojavila se vitka bela prilika, umrljana krvlju. Narod vrisnu, užasnut. Na Valerijusovim rukama ležala je žena za koju su mislili da je njihova kraljica. A onda se na vratima hrama doteturala još jedna prilika, slika i prilika prve. Valerijus oseti kako mu se ledi krv u žilama dok je gledao vešticu. Trebalo je da je već mrtva; prema svim prirodnim zakonima, trebalo je da je mrtva. Ipak, ona je bila još uvek na nogama, grčevito se držeći života.

— Taug! — povikala je veštica! Taug!

Kao u odgovor njenom dozivanju, iz unutrašnjosti hrama se začu gromoglasno kreštanje, a onda lomljivina drveta i metala.

— Evo kraljice! — uzviknuo je kapetan šemitskih vojnika i podigao luk. — Ubijte onog čoveka i drugu ženu!

Ali, jedan urlik ote se iz grudi mase. Najzad su shvatili istinu, razumeli Valerijusove mahnite pokrete, znali su da je devojkica koja je beživotno ležala na njegovim grudima njihova prava kraljica. Grunuli

su na Šemite, kidajući zubima i noktima i golim rukama, silinom koja je provalila iz njih posle dugih meseci teškog života i muka. Iznad njih, Salome se zanese i pade na mermernu stepenicu, konačno mrtva.

Strele su letele oko njega dok je bežao nazad među stubove, štiteći svojim telom kraljčinu. Gađajući i sekući bezobzirno po masi, Šemiti se još nisu predavali razjarenoj masi. Valerijus potrča ka vratima hrama, a onda zastade i ustuknu, kriknuvši jezivo.

Iz tmine na drugom kraju velike dvorane pojavi se nešto ogromno i, skačući kao žaba, pođe ka njemu. Video je sjaj velikih, vanzemaljskih očiju, blesak zuba i kandži. Odmakao se od vrata, ali ga zvižduk jednog koplja koje je proletelo kraj njegove glave upozori da i sa te strane pretila smrt. Opet se okrenuo, ne znajući kuda da pođe. Četiri ili pet Šemita se probilo kroz masu i sada su gonili svoje konje uza stepenicu hrama, uzdignutih lukova, spremni da gađaju u njega. Zamakao je za jedan stub i strele se odbiše od njega. Taramis je ponovo izgubila svest. Ležala je na njegovim rukama kao mrtva.

Pre nego što su Šemiti mogli ponovo da odapnu strele, na ulazu u hram se pojavi ogromna senka. Prestravljeno uzviknuvši, Šemiti okretoše konje i počеше da se probijaju kroz narod, bežeći u panici.

Ali, čudovište je pažnju usredsredilo na Valerijusa i devojku.

Provukavši se kroz vrata, ono počе da skače za njim kada je ovaj potrčao niz stepenicu. Valerijus je osećao to stravično stvorenje za svojim leđima, obličja nalik senci, užas izdvojen iz večnog haosa daleko u kosmosu.

A onda se začu iznenadan topot kopita; jedna grupa Šemita na konjima dotutnja iz pravca južne kapije i slepo jurnu u gomilu. Iza njih je jurišala horda konjanika vičući na poznatom jeziku i mašući crvenim mačevima.

Bili su to odmetnici koji su se vraćali! Sa njima su jahali i crnobradi pustinjaški konjanici, njih pedesetak, na čijem je čelu bila jedna prilika u crnom oklopu.

— Konane! — povika Valerijus. — Konane!

Div izda neko naređenje. Ne zaustavljajući se, ljudi iz pustinje podigoše svoje lukove, zategoše ih i odapeše strele. Čitav oblak strela zatamne nebo nad trgom, a onda se zari duboko u bezobličnu

masu čudovišta. Ono se zaustavi, zaljulja. Još jednom crni oblak prelete nebom iznad Kaurana.

Užasno stvorenje se tada skljoka i skliznu niz stepenice, mrtvo koliko i veštica koja ga je dozvala iz crnih ponora vremena.

Konan zaustavi konja ispred trema i skoči iz sedla. Valerijus beše položio kraljicu na mermemu ploču i skljokao se pored nje, potpuno iscrpljen. Narod se približavao, želeći da vidi svoju kraljicu. Simerijanac ih otera, podiže njenu tamnokosu glavu i nasloni je na svoje oklopljene grudi.

— Kroma mi! Pa ovo je prava Taramis! A ko je ono tamo?

— Demon koji se koristio njenim likom — zadihano odvrati Valerijus.

Konan glasno ospova. Strgavši ogrtač sa ramena jednog vojnika, on uvi nagu kraljicu. Njene duge, tamne trepavice zadrhtaše na bledim obrazima; ona otvori oči, s nevericom se zagledavši u Simerijančevo lice puno ožiljaka.

— Konane! — zavapi i grčevito ga steže. — Da li sanjam? Ona mi je rekla da si mrtav!

— Pa, ne baš — odvrati on i osmehnu joj se. — Ne sanjaš. Ponovo si kraljica Kaurana. Potukao sam Konstantijusa, tamo dole, kod reke. Većina njegovih ljudi nije ni stigla do zidina, pošto sam naredio da nema zarobljavanja - osim Konstantijusa. Gradska straža nam je zatvorila kapiju ispred nosa, ali smo ih probili ovnom. Sve sam svoje vukove ostavio napolju, samo su ova pedestorica pošli sa mnom. Nisam imao poverenja u njih, a Kauranci koji su se sa mnom borili, bili su dovoljni da sredimo stražu.

— Kakav je to košmar bio! — zajeca kraljica. — Jadan moj narod.

Moraš mi pomoći da im se odužim za sve ono što su prepatili. Od sada si, Konane, kapetan i savetnik.

Konan se nasmeja i odmahnu glavom. Ustao je, a onda podigao kraljicu na noge, pa pozvao nekolicinu kauranskih konjanika koji nisu otišli za Šemitima. Oni skočiše sa konja, željni da što pre poslušaju svoju novopronađenu kraljicu.

— Ne, curo, gotovo je s tim. Sada sam poglavica Zuagira i moram da ih vodim na Turance, kako sam im obećao. Ovaj momak, Valerijus, biće bolji kapetan od mene. Ja nisam stvoren da živim među mermernim zidovima.

Izvini, moram sada da te ostavim da dovršim posao. Ima još Šemita u Kauranu!

Kada Valerijus pođe za Taramis preko trga ka palati kroz masu koja se razdvojila da ih propusti, on oseti da ga jedna nežna ruka uhvati za žuljevite prste, pa se okrete da zagri vitko Igvino telo. Snažno ju je zagrio i prepustio se njenim poljupcima sa zahvalnošću umornog ratnika koji je zaradio mir posle mnogo muka i bura.

Ali, ne traže svi muškarci odmor i mir; neki su rođeni sa dušom oluje u svojoj krvi, to su nemirni vesnici nasilja i krvoprolića koji ne znaju drugi put...

Sunce je bilo na izlasku. Drveni karavanski put je bio prepun konjanika u belim odeždama koji su, u krivudavoj liniji od zidina Kaurana išli daleko u dolinu. Konan Simerijanac je jahao na čelu te duge kolone, blizu posečene grede koja je virila iz zemlje. Kraj nje se uzdizao masivni krst, a na njemu je visio jedan čovek prikovan klinovima za šake i stopala.

— Pre sedam meseci, Konstantijuse — reče Konan — ja sam visio tamo, a ti si sedeo ovde.

Konstatijus ne odgovori ništa; obliznuo je svoje posivele usne, a oči su mu bile staklaste od bola i straha. Mišići su podrhtavali kao guje duž njegovog vitkog tela.

— Ti si daleko sposobniji da drugima zadaješ bol nego da ga sam podneseš — mirno reče Konan. — Visio sam na tom krstu kao što ti sada visiš, ali sam preživeo, zahvaljujući spletu okolnosti i izdržljivosti koju poseduju samo varvari. Ali, vi, civilizovani ljudi, vi ste mekani; vama životi nisu zakucani za leđa kao nama. Vaša snaga se sastoji uglavnom od mogućnosti da druge mučite, a ne da podnosite muke. Umrećeš pre zalaska sunca. Pa, Sokole pustinje, ostavljam te u društvu ostalih pustinjskih ptica.

On rukom pokaza na lešinare čije su senke preletale iznad njihovih glava. Sa Konstantijusovih usana otrže se jedan neljudski krik ispunjen očajanjem i užasom.

Konan uze uzde u ruke i pođe ka reci koja je blistala kao srebro na jutarnjem suncu. Iza njega, u belo odeveni konjanici, poteraše konje u kas; svaki je, kada je prošao pored određenog mesta, bacio kratak pogled, pa se okrenuo nezainteresovano, sa tipičnom

nesposobnošću ljudi iz pustinje da osete samilost. Bleda prilika zakačena na krst ostala je da visi sama i napuštena. Konjska kopita su ostavljala prašnjavi trag za sobom. Sve niže i niže spuštali su se izgladneli lešinari.

CRNE SUZE

Posle događaja opisanih u epizodi »I rodiće se veštica« (Konan Pljačkaš), Konan predvodi svoju bandu Zuagira na istok da pljačkaju gradove i karavane Turanaca. U to vreme ima oko trideset godina i na vrhuncu je svoje fizičke snage. Približno dve godine provodi sa pustinjским Šemitima, prvo kao Olgerdov pomoćnik, a onda kao njihov jedini zapovednik. Ali, plahoviti i energični kralj Jezdigard brzo reaguje na Konanove napade i šalje veliku vojsku da ga uhvati.

1. Čeljusti zamke

Podnevno sunce je pržilo sa užarenog neba. Oštri, suvi pesak Šan-e-Sorka, Crvene pustinje, pekao se na nemilosrdnoj žezi kao u ogromnoj pećnici. Ništa se nije micalo u nepomičnom vazduhu; nekoliko trnovitih žbunova povrh niskih, šljunkom prekrivenih brežuljaka koji su se poput zida uzdizali na ivici pustinje, takođe se nisu pomerali.

Ni vojnici koji su se krili iza njih i nadzirali put nisu mrdali.

Tu su se davno sukobile prirodne sile i produbile useklinu na strmini.

Vekovna erozija je proširila tu useklinu, ali se ona još uvek koristila kao prolaz između strmih padina - idealno mesto za zasedu.

Jedna četa turanskih vojnika od ranog je jutra čekala skrivena na vrhu tih brežuljaka. Preznojavajući se u svojim pancirnim košuljama, čučali su i klečali na nažuljenim kolenima. Psujući sebi u bradu, njihov kapetan, emir Bogra Kan, hrabro je trpeo vrelinu zajedno sa svojim vojnicima. Grlo mu je bilo suvo kao koža ispečena na suncu; telo mu se pod okloпом kovalo.

U ovoj proklesoj zemlji smrti i usijanog sunca čovek nije mogao pošteno ni da se znoji; suvi pustinjski vazduh je požudno upijao svaku kapljicu vlage, tako da bi čovek ostajao suv kao sasušeni jezik stigijske mumije.

Emir trepnu i protrlja oči nadlanicom, pa žmirkajući na bleštavom suncu ponovo spazi jedva primetnu svetlu tačku na horizontu. Izviđač, sakriven iza jedne peščane dine, ogledalom je poslao signal svom zapovedniku sakrivenom na vrhu brda.

Sada je već mogao da vidi i oblak prašine. Naočiti, crnobradi turanski plemić se nasmeši i namah zaboravi na svoje muke. Potkazivač je pošteno zaradio svaku paru od sume kojom su ga potkupili!

Ubrzo je Bogra Kan mogao da prepozna dugu kolonu Zuagira, odevenih u lepršave bele halate kako jašu svoje vitke pustinjske konje.

Kada je banda pustinjских pljačkaša izašla iz oblaka prašine koju su podigle kopite njihovih konja, turanski plemić je bio u stanju da im vidi i lica, tamnoputa, mršava, nalik pticama grabljivicama, uokvirena lepršavim pokrivalima za glavu - toliko je vazduh u pustinji bio čist i toliko je sunce bilo jasno. Zadovoljstvo prostruja celim njegovim telom, kao crno vino Agrapura iz privatnog podruma mladog kralja Jezdigerda.

Godinama već ova odmetnička banda pustoši i pljačka gradove, trgovačka naselja i karavanske postaje duž turanske granice - prvo pod vodstvom onog zaporoskanskog bandita crnog srca, Olgerda Vladislava; a onda, od pre nešto više od godine dana, pod njegovim naslednikom, Konanom. Najzad su turanske uhode u selima naklonjenim odmetnicima našli jednog podmitljivog člana bande - čoveka po imenu Vardanes; on nije bio Zuagir, već Zamorac. Vardanes je bio Olgerdov pobratim, a Konan je zbacio Olgerda, pa je ovaj žudeo da se osveti strancu koji je njegovom pobratimu preoteo vodstvo.

Bogra je zamišljeno čupkao svoju bradu. Izdajnik je nasmejani, veseli nevaljalac, tako blizak turanskom srcu. Sitan, mršav, okretan, kočoperan, zgodan i lakomislen kao mladi bog, Vardanes je bio zanimljiv drugar za piće i izvanredan borac, ali nemilosrdan i nepouzdan kao guja.

Zuagiri su već prolazili kroz klanac. I tamo, na čelu prethodnice, jahao je Vardanes na leđima razigrane crne kobile. Bogra Kan podiže ruku da upozori svoje ljude da budu spremni. Hteo je da pusti što više Zuagira da uđu u klanac pre nego što zatvori klopku. Samo je Vardanes trebalo da bude pošteđen. U trenutku kada je zašao za zid od peščara, Bogra naglo spusti ruku.

— Pobjite pse! — zagrmeo je i uspravio se.

Smrtonosna kiša strela zasu klanac. Već sledećeg trena, Zuagiri se uskomešашe, a njihovi konji počeše da se propinju. Strele su ih kosile u naletima. Ratnici su padali, pokušavajući da iz svojih tela izvuku perjem okićene strele koje kao da su se nekim čudom pojavljivale na njihovim udovima. Konji su njištali kada bi im se oštri vrhovi strela zabili u prašnjave slabine.

Ponovo se digao oblak prašine koji je potpuno prekrrio klanac. Prašina je bila tako gusta da je Bogra Kan zaustavio svoje strelce

kako ne bi uzalud trošili svoje strele. I taj trenutak štedljivosti ga je upropastio. Jer, iz gungule i haosa, uzdigao se jedan dubok, snažan glas koji je nadvladao galamu.

— Uzbrdo i na njih!

Bio je to Konanov glas. Trenutak kasnije, džinovska prilika Simerijanca se pojavila u galopu uz strmu padinu na ogromnom, vatrenom ždrepcu.

Čovek bi pomislio da bi samo budala ili luđak krenuo u juriš uz strmu padinu načinjenu od peska koji se obrušavao i kamena koji se mrvio, pravo u čeljusti neprijatelja, ali Konan nije bio ni budala, ni luđak. Istina, on beše podivljao od želje za osvetom, ali iza razjarenog, mrkog lica i užarenih očiju nalik plavim plamičcima pod namrštenim obrvama, mozak iskusnog ratnika je radio punom parom. Znao je da je često jedini izlaz iz klopke jedan neočekivani potez.

Iznenadena, turanski ratnici otpustiše svoje lukove i zagledaše se u napadače. Bauljajući i grčevito se držeći svake izbočine na strmim padinama, izbezumljeni Zuagiri izroniše iz mora prašine, pešice i na konju, pravo na turanske strelce. U magnovenju su pustinjski ratnici - brojniji nego što je emir očekivao - nagnuli preko grebena, sa isukanim sabljama u rukama, psujući i uzvikujući krvoločne ratne pokliče.

Ispred svih njih je išao divovski Konan. Strele su mu poderale beli halat, tako da se ispod nazirao crni, sjajni pancir koji je prekrivao njegov mišićavi torzo. Njegova razbarušena, nepodšišana kosa virila je ispod čelične kacige kao poderana zastava; zalutalo koplje mu je bilo smaknulo maramu. Na leđima ždrepcu divljih očiju nasrnuo je na njih kao neki demon iz legendi. Nije bio naoružan krivom sabljom pustinjskog naroda, već je u ruci držao ogromnu zapadnjačku sablju širokog sečiva - njegovo omiljeno oružje od mnogih za koje je bio majstor. Sada je u njegovoj ožiljaka punoj šaci to kao ogledalo uglačano sečivo krčilo krvavi put kroz redove Turanaca. Podizalo se i spuštalo, sejući crvene kapljice po pustinjskom vazduhu. Pri svakom udarcu, ono je probijalo oklop, seklo kroz meso i kost, negde razbijalo glavu, negde odsecalo ruku ili nogu, a negde, opet; prosto odbacivalo žrtvu slomljenog grudnog koša.

Po isteku kratkih pola časa, sve je već bilo gotovo. Ni jedan Turanac nije preživio, osim onih nekoliko koji su uspjeli da pobjegnu na samom početku - i njihovog vođe. U poderanoj odeći, krvavog lica i hramljući, emir bi izveden pred Konana koji je sedeo na leđima svog zadihanog ždrepcu i brisao svoj okrvavljeni mač maramom poginulog vojnika.

Konan prezrivo pogleda potištenog plemića, a na usnama mu zatitra zloradi osmeh.

— I tako, Bogra, ponovo se sretosmo! — zagrmeo je.

Emir zažmiri u neverici.

— Ti! — uzviknuo je.

Konan se zakikota. Pre desetak godina, dok je još bio samo mlada skitnica, Simerijanac je služio u profesionalnoj vojsci Turana. Napustio je zastavu kralja Jildiza zbog nesporazuma oko ljubavnice jednog višeg oficira - i to tako navrat-nanos da nije imao vremena da izmiri jedan kockarski dug ovom istom emiru koji je sada zapanjen stajao pred njim.

Tada su Bogra Kan, kao veseli mladi izdanak jedne aristokratske kuće, i Konan bili drugari u mnogim kućama. Sada, već stariji, taj isti Bogra je zinuo u čudu, poražen od strane starog drugara čije ime nekako nije uopšte povezivao sa imenom strašnog vođe pustinjačkih nomada.

Konan ga ošinu strogim pogledom.

— Čekao si nas ovde, zar ne? — zarežao je.

Emir klonu. Nije želeo da da bilo kakvo obaveštenje odmetničkom vođi, iako su nekada bili dobri drugari. Ali, mnoge je jezive priče čuo o krvavim metodama koje su koristili Zuagiri da bi izvukli informacije od svojih zarobljenika. Punačak i omekšao tokom godina provedenih na dvoru, turanski zapovednik se plašio da neće dugo ćutati pod takvim pritiskom.

Na njegovo iznenađenje njegovo saradivanje nije bilo potrebno. Konan je video Vardanesa koji je, začudo, tražio da bude u izvidnici tog jutra, kako galopira ka suprotnom kraju klanca pre nego što se klopka zatvorila.

— Koliko si platio Vardanesu? — upita Konan iznenada.

— Dve stotine srebrnih šekela... — promrmlja Turanac, a onda ućuta, zapanjen svojom nesmotrenošću.

Konan se nasmeja.

— Bogami, kraljevski mito! Ta nasmejana bitanga... Pokvarena do dna svog trulog, crnog srca, kao i svaki Zamorac! Nikada mi nije oprostio što sam svrgnuo Olgerda.

Konan ućuta i upitno pogleda u emira koji beše oborio glavu. Nasmešio mu se ljubazno.

— Ne, ne prebacuj sebi, Bogra. Nisi otkrio nijednu vojnu tajnu; ja sam došao do njih pomoću trika. Možeš da se vratiš u Agrapur neokaljene vojničke časti.

Bogra podiže glavu, ponovo iznenađen.

— Zar ćeš me ostaviti u životu? — jedva prozbori emir.

Konan klimnu glavom.

— Zašto da ne? Još uvek ti dugujem vreću zlata i zato dopusti da taj dug izmirim na ovaj način. Ali, sledećeg puta, Bogra, vodi računa kako postavljaš zamke za vukove. Može da ti se desi da ponekad uhvatiš tigra!

2. Zemlja duhova

Dva dana su gotovo bez odmora jahali po crvenom pesku Šan-e-Sorka, ali pustinjski pljačkaši nisu uspjeli da stignu izdajnika. Žedan Vardanesove krvi, Konan je gonio svoje ljude dalje. Surovi kodeks pustinje zahtevao je Smrt pet kolaca za čoveka koji bi izdao svoje drugove, a Konan je bio rešen da Zamorac plati kaznu.

Uveče, drugog dana, ulogorili su se u zaklonu jednog brdašca od ispucalog peščanika koji je štrčao usred peščanog prostranstva boje rđe kao ruševine neke drevne kule. Konanovo grubo lice, skoro crno od pustinjskog sunca, odražavalo je umor. Njegov ždrebac je dahtao na ivici iznemoglosti, balaveći i peneći kada mu je ovaj prineo njušci mešinu s vodom. Iza njega, ljudi počеше da protežu umorne noge i bolne ruke.

Napojili su zatim konje i zapalili vatru kako bi odagnali divlje pustinjske pse. Konan začu škripu konopaca kada njegovi ratnici počеше da vade iz bisaga šatore i pribor za kuvanje.

Pesak zaškripa pod nečijim sandalama iza njegovih leđa. On se okrete i nađe licem u lice sa svojim izboranim, brkatim oficijom. Bio je to Gomer, Šemit šarenkastih očiju, povijenog nosa i isto tako crnih masnih kovrdža koje su izvirivale ispod njegovog turbana.

— Šta je? — upita Konan i nastavi da timari svog ždrepca dugim i laganim pokretima ruke u kojoj je držao čvrstu četku.

Šemit sleže ramenima.

— Još uvek se drži pravca jugozapada — reče oficir. — Taj đavo crnog srca kao da je napravljen od gvožđa.

Konan se promuklo nasmeja.

— Možda je njegova kobila načinjena od gvožđa, ali ne i Vardanes. Da je i on načinjen od krvi i mesa kao mi, videćeš kada ga razapnemo između kolaca i raspорimo mu truh zbog lešinara!

Gomerove tužne oči kao da su odražavale neki neodređeni strah.

— Konane, zašto ne odustaneš od ove potere? Svakim danom smo sve dublje u ovom kraju užarenog sunca i peska, gde samo zmije i škorpionci mogu da žive. Tako mi Dagonovog repa, ako ne krenemo

nazad, ostavićemo ovde naše kosti da blede na suncu do kraja sveta!

— Neće biti tako — odvrati Simerijanac. — Ako i ostanu neke kosti ovde da blede na suncu, biće to Zamorčeve kosti. Ne boj se, Gomere; uhvatićemo mi tog izdajnika. Sutra, možda. Neće ni on još dugo moći da izdrži.

— Nećemo ni mi moći! — usprotivi se Gomer.

On naglo učuta, osetivši kako ga Konanove vatrene oči ispitivački posmatraju.

— Ali, to nije sve što te muči, zar ne? — upita Konan. — Reci, čoveče.

Kaži mi!

Snazni Šemit rečito sleže ramenima.

— Ovaj, ne. Ja... ljudi misle...

Glas mu zamre na usnama.

— Reci mi, čoveče, ili ću ti ja iščupati reči!

— Ovo... Ovo je Makan-e-Mordan! — izusti Gomer u jednom dahu.

— Znam. I ranije sam slušao o tom »Mestu duhova«. Pa šta? Zar se plašiš bapskih priča?

Gomer se snuždi.

— To nisu samo priče, Konane. Ti nisi Zuagir; ne poznaješ ovu zemlju i njene užase tako dobro kao mi koji već dugo vremena živimo u divljini.

Već hiljadama godina ova je zemlja prokleta i opsednuta duhovima, a svaki čas jahanja odvodi nas dublje, i dublje u taj zlokobni kraj. Ljudi se plaše da ti kažu, ali su skoro poludeli od užasa.

— Od detinjastog sujeverja, hoćeš da kažeš? — zareža Konan. — Znam da im je srce sišlo u pete od priča o duhovima i vampirima. I ja sam slušao priče o ovoj zemlji, Gomere, to su samo priče kojima se plaše mala deca, a ne ratnici! Reci svojim drugovima da se paze! Moj je gnev opasniji od svih duhova koji su ikada umrli!

— Ali, Konane...

Konan ga grubo prekide.

— Dosta sa tim tvojim detinjastim noćnim strahovima, Šemitu! Zakleo sam se Kromovim i Mitrinim imenima da ću prosuti krv tog zamorskog izdajnika ili da ću poginuti pri tome! A ako budem, uz put,

morao da prolijem i malo zuagirske krvi, neću se ustezati da to učinim. A sada, prestani da cviliš i dođi da podelimo bocu vina. Grlo mi je suvo kao ova prokleta pustinja, a od ovolike priče postalo je još suvlje.

Pljesnuvši Gomera po ramenu, Konan odšeta do logorske vatre gde su Zuagiri već vadili sledovanja dimljenog mesa, suvih smokava i urmi, kozjeg sira i kožne boce vina.

Međutim, Šemit se nije odmah pridružio Simerijancu. Dugo je nepomično stajao, zureći u vođu koga je sledio već skoro dve godine, od dana kada su našli Konana razapetog na krst u blizini zidina Kaurana.

Konan je u to vreme bio kapetan garde kraljice Tamaris od Kaurana, sve dok njen presto nije uzurpirala veštica Salome u dosluhu sa Konstantijusom Sokolom, kotskim vojvodom Slobodne družine.

Kada je Konan, uvidevši zamenu, stao na stranu Tamaris i bio pobeđen, Konstantijus ga je razapeo na krst izvan gradskih zidina. Igrom slučaja, Olgerd Vladislav, vođa lokalne bande zuagirskih odmetnika, projahao je tim putem i oslobodio Konana, rekavši tom prilikom da će ga primiti u bandu ako preživi put do logora. Konan ne samo što je preživeo već se pokazao kao izuzetno sposoban vođa, tako da je posle izvesnog vremena svrgnuo Olgerda i proterao ga iz bande koju je on preuzeo da vodi do današnjeg dana.

Međutim, ovaj je dan predstavljao kraj njegovog vodstva.

Gomer iz Akarije duboko uzdahnu. Konan je jahao ispred svih njih poslednja dva dana, utonuo u svoju jezivu žudnju za osvetom. On nije uviđao koliko je dubok strah u srcima Zuagira. Gomer je znao da ih je praznoverni strah doveo do granice pobune i ubistva, mada su svi voleli Konana. Pratili bi ga do crvenih vrata pakla - ali, ni korak dalje u Zemlju duhova.

Šemitu je njegov vođa bio skoro idol. Ali, znajući da nikakva pretnja neće pokolebati Simerijanca u njegovoj nameri da se osveti, on je iznašao jedini mogući način da spase Konana od noževa njegovih sopstvenih ljudi. Iz džepa na svom belom halatu, on izvuče jednu majušnu bočicu sa zapušačem u kojoj se nalazio neki zeleni prah. Sakrivši bočicu u šaku, on se pridruži Konanu kraj vatre, kako bi podelio bocu vina s njim.

3. Nevidljiva smrt

Kada se Konan probudio, sunce je već bilo visoko odskočilo. Vreli talasi su podrhtavali nad golim peskom. Vazduh je bio vreo, nepomičan i suv.

Konan se teturajući podiže na kolena i steže čelo koje mu je pulsiralo od bola. Osećao se kao da ga je neko udario tojagom po glavi.

Posrćući, on stade na noge i zaljulja se. Kroz zamagljene oči, zažmirivši na jarkom suncu, on se polako obazre oko sebe. Bio je potpuno sam u ovoj proklesoj, bezvodnoj zemlji.

Promuklim glasom je prokleo sujeverne Zuagire. Svi do jednoga su rasturili logor i odneli sa sobom svu opremu, konje i namirnice. Kraj njega su ležale samo dve mešine od kozje kože napunjene vodom. To, njegova pancirna košulja i halat, kao i njegova široka sablja, bilo je sve što su mu njegovi dojučerašnji drugari ostavili.

Ponovo se spustio na kolena i skinuo zapušač sa jedne od mešina.

Promućkavši mlaku vodu u ustima, on ispra gadan ukus u njima i otpi nekoliko gutljala, a onda ponovo zatvori mešinu, oklevajući, pre nego što je potpuno ugasio žeđ. Iako je žudeo da izvrne celu mešinu sebi na glavu,

razum je prevladao. Ako se izgubi u ovom peščanom prostranstvu, svaka kap će mu biti potrebna da bi preživeo.

Iako ga je glava užasno bolela, ipak je uspeo da poveže šta se desilo.

Njegovi Zuagiri su se plašili ovog tajanstvenog kraja više nego što je on mogao da pretpostavi, uprkos Gomerovim upozorenjima. Napravio je ozbiljnu, možda i fatalnu grešku. Potcenio je moć koju je praznoverje imalo nad njegovim pustinjским ratnicima i precenio svoju moć da ih kontroliše i vlada njima. Tupo jeknuvši, Konan prokle svoj arogantni, tvrdoglavi ponos. Ukoliko se ne bude opametio, on mu jednog dana može doneti i smrt.

A taj dan je, možda, bio baš ovaj. Hladno je odmerio svoje šanse. One nisu baš bile velike. Imao je vode za dva dana i to s ograničenom potrošnjom - možda i za tri, ako bi hteo da rizikuje da

poludi zbog minimalnih sledovanja. Bez hrane i bez konja, što je značilo da put nastavlja pešice.

U redu, krenuće dalje. Ali, kuda? Očigledno bi bilo da se vrati onamo odakle je došao. Međutim, imao je puno razloga da ne postupi tako.

Najjači razlog je bila daljina. Jahali su puna dva dana od poslednjeg izvora.

Čovek je pešice mogao da putuje brzinom upola manjom od brzine konja i to u najboljem slučaju. Ako bi krenuo putem odakle su došli, to bi značilo da će morati da pešači puna dva dana bez ijedne kapi vode...

Konan zamišljeno protrlja bradu, pokušavajući da zaboravi na bol u glavi i da malo razbistri mozak. Povratak istim putem ne bi predstavljao najbolje rešenje, pošto je znao da je najbliži izvor udaljen četiri dana hoda.

Pogledao je ispred sebe, tamo gde se jasno ocrtavao Vardanesov trag u pesku koji se gubio na horizontu.

Možda bi trebalo da nastavi poteru za Zamorcem. Iako je put vodio u nepoznate krajeve, sama činjenica da su bili nepoznati govorila je u prilog te odluke. Možda se iza najbliže dine nalazila oaza. Bilo je teško doneti razumnu odluku u takvim uslovima, ali se Konan opredelio za ono što je njemu izgledalo mudrije. Opasavši svoj halat oko sebe i prebacivši mač preko ramena, krenuo je Vardanesovim tragom, dok su mu mešine sa vodom udarale o leđa.

Sunce kao da je večno visilo na nebu od usijanog mesinga. Bleštalo je kao vatreno oko na čelu nekog ogromnog kiklopa koje je sa visine posmatralo sićušnu priliku koja se sporo kretala po užarenom crvenom pesku. Popodnevnom suncu je bila potrebna čitava večnost da sklizne niz veliku, praznu krivinu neba i da se potom ugasi na usplamteloj pogrebnoj lomači zapada. Ljubičasto veče se prikralo na tamnim krilima sa nebeskog svoda, a tračak blažene svežine se dovalja preko dina, zajedno sa blagim senkama i laganim povetarcem.

Tada već Konan nije osećao nikakav bol u nogama. Umor je umrtvio bol u njima, pa je teturao napred kao da umesto nogu ima kamene stubove koje je magija oživela. Glava mu beše povijena na

masivne grudi. Tupo je koračao dalje, željan odmora, ali vođen saznanjem da će sada, u toku sveže večeri, moći da pređe daleko veću razdaljinu uz manje muka.

Grlo mu se slepilo od prašine; njegovo mrko lice bilo je crveno od pustinjskog peska. Pre jednog časa je otpio gutljaj vode, rešen da ne popije drugi sve dok ne postane isuviše mračno da prati Vardanesov trag.

Te je noći sanjao čudne i uzbuđujuće snove, ispunjene čupavim košmarnim prilikama sa jednim sjajnim okom posred zverskog čela koje su udarale njegovo telo usijanim lancima.

Kada je ponovo otvorio oči, ustanovio je da je sunce već visoko odskočilo i da se pred njim nalazi još jedan vreli dan. Ustajanje mu je pričinilo neopisiv bol. Svaki mišić mu je pulsirao kao da mu je neko zario sićušne igle u vlakna. Ipak je ustao, otpio skroman gutljaj i pošao napred.

Ubrzo je izgubio pojam o vremenu. Međutim, neumorna mašina njegove volje ga je gonila dalje, korak po iznemogli korak. Svest mu je odlutala sporednim i tajanstvenim stazama priviđenja. Ipak, i dalje je u glavi imao samo tri misli: da sledi trag konjskih kopita, da pije što manje vode i da se održi na nogama. Ako bi samo jednom pao, znao je da ne bi više bio u stanju da ustane. A ako bi se to desilo u toku dnevne žege, kosti bi mu se osušile i pobebele i ostale bi vekovima nedirnute u toj skerletnoj pustinji.

4. Besmrtna kraljica

Vardanes iz Zamore zastade na prevoju jednog brda i ugleda tako neobičan prizor da je bio naprosto zanemao. Punih je pet dana je prošlo od neuspelog prepada na Zuagire kada su se ovi okrenuli na Turance, jahao je kao sumanut, jedva se usuđujući da sebi i svojoj kobili dozvoli sat ili dva odmora. Neizmerni strah koji mu je oduzeo hrabrost gonio ga je napred.

On je i te kako dobro znao kakva je osveta pustinjskih odmetnika. Svest mu je bila ispunjena jezivim prizorom i mislima o ceni koju bi iz njegovog tela izvukli strašni osvetnici ako bi im ikada pao šaka. I tako je, kada je video da klopka nije uspela, krenuo galopom pravo u pustinju. Znao je da će onaj đavo, Konan, izvući od Bogre Kana ime izdajnika i krenuti urlajući za njim, zajedno sa krvoločnom bandom Zuagira. Isto je tako znao da oni neće tako lako odustati od potere za svojim bivšim drugom koji ih je izdao.

Njegova jedina, ma kako mala, šansa bila je da se uputi pravo u nepregledna prostranstva Šan-e-Sorka. Mada je Vardanes bio rođen i odrastao u gradu, vaspitan i učen, vremena u kojima je živeo su ga spojila sa pustinjskim odmetnicima i on ih je dobro poznao. Znao je da se plaše i samog pomena Crvene pustinje i da je njihovi divlji mozgovi naseljavaju svim mogućnim čudovištima i demonima koje je ikada čovek zamislio.

Zašto su se pustinjski nomadi toliko bojali Crvene pustinje, on niti je znao niti ga je to interesovalo, dokle god ih je taj strah sprečavao da ga ne prate dublje u opasnu pustinju.

Ali, oni nisu odustajali. Njegova je prednost bila tako mala da je, dan za danom, mogao da vidi oblak prašine koji su podizali Zuagiri sa svojim konjima. On je gonio konja sve više, do granice izdržljivosti, a sam je jeo i pio u sedlu, kako bi koliko-toliko povećao razmak između sebe i njegovih progonitelja.

Posle pet dana više nije mogao da oceni da li ga još gone ili ne. U stvari, uskoro ni to više neće biti važno. Potrošio je sve zalihe hrane i vode za sebe i svoju kobilu, mada je nastavio da jaše u slabačkoj nadi da će naći izvor u ovoj nepreglednoj pustinji.

Njegov konj, dlake ulepljene sasušenim blatom tamo gde je pustinjska prašina pala na oznojene slabine, teturajući se išao je dalje, kao neka mrtva stvar koju pokreće volja nekog čarobnjaka. Sada je životinja bila na samrti.

Sedam je puta toga dana pala i samo je udarac biča mogao da je natera da ustane. Pošto više nije mogla da ga nosi, Vardanes je hodao i vodio je za uzde.

Crvena pustinja je naplatila svoj danak i od Vardanesa. Nekada lep kao nasmejani mladi bog, sada je izgledao kao usahli, od sunca pocrneli skelet.

Zakrvavljene oči su zurile ispod ulepljenih uvojaka. Ispucalim, naduvenim usnama mrmljao je nesuvisle molitve Ištar, Setu, Mitri i desetini drugih bogova. Kada su on i njegovo iznemoglo kljuse izbili na vrh još jednog niza dina, on baci pogled nizbrdo i ugleda bujnu zelenu dolinu, načičkanu grupama smaragdnazelenih urminih palmi.

Usred te plodne doline nalazio se jedan manji kameni grad okružen zidinama. Ispupčene kupole i zdepaste stražarske kule uzdizale su se iznad omalterisanog zida na kome su se nalazile ogromne vratnice čije su uglačane bronzane šarke odbijale sunčeve zrake.

Grad u srcu ove usijane pustinja? Bujna dohna sa hladovitim, zelenim drvećem i mekanim travnjacima i jezercima sa lotosom, okružena nepreglednim peščanim prostranstvima? Nemoguće!

Vardanes zadrhta, zažmuri i obliznu svoje ispucale usne. To mora da je fatamorgana, ili priviđenje njegovog poremećenog uma! Pa ipak, jedan delić skoro zaboravljene legende koju je pročitao dok je učio škole, vrati mu se u svest. Bio je to delić legende koja se zvala Prokleti Aklat.

Upinjao se da se priseti cele priče. Našao ju je u jednoj staroj stigijskoj knjizi koju je njegov šemitski učitelj držao zaključanu u jednom kovčegu od sandalovog drveta. Vardanes je i kao bistrook mladić bio obdaren ili proklet, jer je bio pohlepan, radoznao i veštih prstiju. Jedne mračne noći je uspeo da otvori bravu na kovčegu, pa je ostatak noći proveo gutajući zlokobne stranice, sa mešavinom strahopoštovanja i gađenja prema drevnoj magiji. Ispisan paučinastim rukopisom na zmajskom pergamentu, tekst je opisivao čudne rituale i ceremonije. Stranice su bile pune tajanstvenih

hijeroglifa poreklom iz drevnih kraljevina crne magije, kao što behu Aheron i Lemurija, koje su cvetale i nestale u praskozorje vremena.

Među stranicama načičkanim pentagramima našao je odlomke neke mračne liturgije kojom se prizivaju besmrtni demoni iz tamnog prostranstva iza zvezda, iz haosa za koji su drevni magi govorili da vlada iza granica kosmosa. Jedna od tih liturgija pominjala je »od đavola proklet i đavolima nastanjen Aklat u Crvenoj pustinji, gde su, zaslepljeni svojom moći, čarobnjaci iz davnih vremena doveli na ovu zemljinu loptu jednog demona s One strane, na svoju večnu muku... Aklat, gde Besmrtni vlada svojom užasnom rukom do dana današnjeg... osuđen na propast, proklet Aklat koga su i sami bogovi odbacili, pretvorivši ceo kraj oko grada u usijanu pustinju«.

Vardanes je još uvek sedeo na pesku kraj svoje kobile koja je teško disala kada ga namrgođeni vojnici zgrabiše i ponesoše niz padinu peščanog brežuljka, jednog od mnogih koji su opasivali grad - kroz dolinu sa urminim palmama i lotosovim jezercima - pravo pred kapije Aklata Prokletog.

5. Zilina ruka

Konan se polako probudio, ali je buđenje ovoga puta bilo drugačije.

Ranije mu je buđenje bilo bolno; morao je da otvori slepljene očne kapke kako bi progledao i ponovo zažmirio od jakog sunca, a onda se s mukom podigao i teturajući se krenuo po užarenom pesku.

Ovoga puta se lako probudio, uz blaženo osećanje sitosti i udobnosti.

Glava mu je počivala na svilenim jastucima. Gusto perde ukrašeno resama štitilo je od sunca njegovo čisto i skoro nago telo. Primetio je da oko bedara ima i čistu tkanicu od belog platna.

Skočio je odjednom, potpuno budan, kao životinja čiji opstanak u divljini zavisi od njenih sposobnosti. Obazreo se oko sebe s nevericom. U prvi mah je pomislio da ga je smrt stigla na kraju i da mu se duša preselila iza oblaka u primitivni raj gde Krom, bog njegovog naroda, sedi na svom prestolu okružen hiljadama heroja.

Pored njegovog svilenog ležaja nalazio se srebrni ibrik pun sveže, bistre vode.

Nekoliko trenutaka kasnije, Konan podiže svoje vlažno lice sa koga je kapala voda i shvati da je raj u kome se nalazio bio stvaran i opipljiv. Otpio je dobar gutljaj, mada su mu grlo i usta govorili da je nestalo one goruće žeđi koju je osećao tokom puta kroz pustinju. Mora da ga je našao neki karavan i doneo ga pod ove šatore da se oporavi. Bacivši jedan pogled na svoje noge i grudi, on vide da ih je neko oprao i da više nije prekriven pustinjskom prašinom. Neko je, takođe, namazao izložene delove tela i mašći za ublažavanje opekotina. Ko god da su njegovi spasioци, hranili su ga i negovali dok je on buncao i spavao na putu ka ozdravljenju.

Još jednom je preleteo pogledom po šatoru. Njegova velika široka sablja ležala je na ormariju od abonosa. Nečujnim, mačjim korakom približio se maču, a onda stao kao ukopan kada je začuo zveket ratničke opreme iza sebe.

Međutim, taj zveket nije dopirao od nekog ratnika već od jedne vitke devojke sa očima nalik srninim koja je upravo ušla u šator i zastala zbunjeno. Tamna, sjajna kosa padala joj je u slapovima do struka, a

pojedini pramenovi bili su isprepletani sa majušnim srebrnim zvončićima.

Od njih je i poticao onaj zvuk.

Konan jednim brzim pogledom odmeri devojku od glave do pete: bila je mlada, jedva nešto starija od deteta, vitka i ljupka, bele kože koja je izazovno svetlucala ispod velova od gaze. Dragulji su blistali na njenim uskim, belim rukama. Sudeći po zlatnoj traci, na njenom čelu i obliku njenih krupnih, tamnih očiju, Konan zaključi da devojka pripada nekom narodu sličnom Šemitima.

— Oh! — uzviknula je. — Isuviše si slab da stojiš! Moraš još da se odmaraš kako bi povratio snagu.

Jezik kojim je govorila predstavljao je jedan od dijalekata šemitskog, ali je bio pun arhaičnih oblika. Ipak, imao je dovoljno sličnosti sa šemitskim koji je Konan znao toliko da je mogao da je razume.

— Koješta, devojko, sasvim sam dobro — odgovori joj on na istom jeziku. — Da li si me ti negovala? Koliko je vremena prošlo od kada si me našla?

— Ne, nepoznati gospodine, moj otac te je negovao. Ja sam Zila, kći Enošova, jednog od vlastelina iz Aklata Prokletog. Našli smo tvoje telo pre tri dana u večnom pesku pustinje — odgovori mu devojka i sakri oči svilenkastim trepavicama.

»Bogovi!«, pomislio je Konan, »ovo je baš zgodno devojčce«. Već nedeljama nije video nijednu ženu, pa je otvoreno pratio pogledom oble konture njenog mladog tela koje jedva da su prikrivali providni velovi.

Rumenilo joj obli obraze.

— Znači, tvoja me je lepa ruka negovala, Zila? — upita Konan. — Hvala i tebi, i tvom ocu na plemenitosti. Kunem se, bio sam na ivici smrti.

Kako to da ste me našli?

Bezuspešno je pokušavao da se seti nekog grada po imenu Aklat Prokleti, iako je verovao da zna svaki grad u južnoj pustinji, makar po imenu, ako već nije u njemu boravio.

— Nismo te slučajno našli; u stvari, pošli smo da te tražimo — reče Zila.

Konanove se oči suziše, a svaki mu nerv zatitra predosećajući opasnost.

Nešto u njegovom sumornom, neosetljivom licu govorilo je devojci da je Konan čovek brzih, životinjskih strasti, opasan čovek, nešto sasvim suprotno od blagih i ljubaznih sugrađana koje je poznavala.

— Ne želimo ti zlo— pobuni se devojka, podigavši jednu vitku ruku u znak protesta — ali, pođi za mnom, gospodine, moj će ti otac sve objasniti.

Za trenutak je Konan stajao nepomično, pitajući se da li je, možda, Vardanes uputio ove ljude na njegov trag. Srebro koje je dobio od Turanaca bilo je dovoljno da kupi duše pedesetak Šemita.

Onda se opustio, namerno smirujući svoju uzavrelu krv. Uzeo je svoj mač u ruke i prebacio remen preko pleća.

— Povedi me, onda, tom Enošu, curo — mirno je rekao. — Da čujem šta on ima da mi kaže.

Devojka ga izvede iz odaje. Konan sleže svojim nagim ramenima i pođe za njom.

6. *Biće s One strane*

Enoš je piljio u izgužvani, izbleđeli svitak papira sedeći zavaljen u naslonjači od crnog drveta kada je Zila dovela Konana pred njega. Ovaj deo šatora bio je pregrađen tamnoljubičastom tkaninom; debeli sagovi su prigušivali njihove korake. Na stalku načinjenom od bronzanih zmija stajalo je crno ogledalo čudne izrade. Sablasna svetlost je treperila u njegovim tamnim dubinama.

Enoš ustade i ljubazno pozdravi Konana. Bio je to visok, stariji čovek, vitak i prav. Glava mu je bila pokrivena turbanom od snežnobelog platna, a lice izborano od godina i razmišljanja. Tamne oči su mu bile umorne od vekovne tuge.

Pozvao je svog gosta da sedne i naredio Zili da donese vina. Kada su sve formalnosti obavljene, Konan iznenada upita: — Kako to da ste mene našli, starče?

— Iako nisam pravi čarobnjak, sinko, umem da se služim nekim sredstvima koja nisu u potpunosti prirodna.

— Kako to da ste baš mene tražili?

Enoš podiže mršavu, gotovo prozirnu ruku kako bi umirio ratnikovu sumnju.

— Budi strpljiv, prijatelju, sve ću ti objasniti — reče starac tihim, dubokim glasom.

Pruživši ruku ka jednom niskom taburetu, on spusti svoj svitak i prihvati srebrni pehar sa vinom.

Kada su popili vino, starac poče svoju priču: — Pre mnogo stotina godina, jedan zli čarobnjak iz Aklata skovao je zaveru protiv jedne drevne dinastije koja je vladala u ovom gradu još od propasti Atlantide — rekao je polako. — Koristeći lukave reči, naveo je ljude da pomisle kako je njihov vladar - inače slab i samoživ čovek njihov neprijatelj, pa su podigli ustanak i bacili budalastog kralja u blato.

Predstavivši se kao sveštenik i prorok nepoznatih bogova, čarobnjak se pozivao na božansko nadahnuće. Proricao je da će se uskoro jedan od bogova spustiti na zemlju da vlada Aklatom Svetim - kako se tada grad zvao - lično.

Konan podrugljivo frknu.

— Izgleda mi da ste vi Aklačani isto tako lakovemi kao i većina naroda koje sam upoznao.

Starac se umorno nasmeši.

— Uvek je lako poverovati ono što čovek želi da bude stvarno.

Međutim, plan tog crnog čarobnjaka bio je daleko strašniji nego što se moglo i zamisliti. Pomoću užasnih i tajanstvenih rituala, dozvao je u ovaj nivo postojanja jednu đavolicu s One strane da se kao boginja pojavi pred narodom. Zadržavši svoju vlast nad njom, predstavio se kao tumač njene božanske volje. Zanimeli od strahopoštovanja, stanovnici Akлата su uskoro počeli da stenju pod tiranijom daleko gorom od one koju su trpeli za vladavine stare dinastije.

Konan se nasmeja.

— Video sam da negde revolucije češće donesu goru vladu od one koja je zbačena.

— Može biti. Uglavnom, ovde je tako bilo. Posle izvesnog vremena, situacija je postala još gora; čarobnjak je izgubio vlast nad tim demonskim bićem koje je dozvao s One strane i ono ga je uništilo da bi vladalo umesto njega. I vlada do dana današnjeg — tiho dovrši starac.

Konan se trže.

— Znači, to je biće besmrtno? Kada se sve to desilo?

— Više je godina od tada prošlo nego što u ovoj pustinji ima zrnaca peska — reče Enoš. — I još ta »boginja« suvereno vlada tužnim Aklatom.

Tajna njene moći se sastoji u tome što isisava životnu snagu iz živih bića.

Cela je zemlja oko nas bila nekada zelena i lepa, puna urminih palmi koje su rasle duž bistrih potoka i na padinama travnatih brežuljaka gde je pasla ugojena stoka. Njena vampirska žeđ za životom je potpuno isušila zemlju, izuzev ove doline u koju se nalazi grad Aklat. Poštedela je tu dolinu pošto bez živih bića iz kojih je isisavala život ne bi ni mogla da opstane na ovom nivou postojanja.

— Krome! — prošaputa Konan i iskapi svoj pehar.

— Već vekovima ova zemlja postoji samo kao mrtva i neplodna pustinja — nastavi Enoš. — Naši mladi odlaze da utaže žeđ boginje, a isto se dešava i sa našom stokom. Ona se hrani svakodnevno. Svakoga dana ona odabira žrtvu i svakoga dana sve ih je manje.

Kada napada jednu žrtvu neprekidno, dan za danom, ona može da potraje nekoliko dana ili, najviše, pola meseca. Najjači i najhrabriji izdrže čak i mesec dana pre nego što iz njih izvuče i poslednji delić životne snage i pređe na drugu žrtvu.

Konan se poigravao drškom svoga mača.

— Kroma i Mitre mi, zašto do sada niste ubili to stvorenje?

Starac umorno zavrte glavom.

— Ona je neranjiva, neuništiva — rekao je prigušenim glasom. — Njen organizam je sačinjen od materije koju privlači i koja se drži zajedno samo pomoću njene nepobedive volje. Strela ili mač mogu da je povrede, ali za nju nije ništa da je za tili čas isceli. A životna snaga koju izvlači iz drugih, ostavljajući od njih samo prazne ljuštore, daje joj toliku snagu da može iznova da oblikuje svoje telo.

— Trebalo bi je spaliti — promrmlja Konan. — Trebalo bi zapaliti palatu oko njene glave ili je iseći na sitne komadiće i baciti u oganj!

— Ne. Ona se štiti mračnim silama paklene magije. Njeno oružje parališe svakoga koga pogleda. Stotine ratnika se bilo uvuklo u Crni hram, rešeno da jednom zauvek prekine tu jezivu tiraniju. Od njih nije ostalo ništa do žive šume nepomičnih ljudi, koji su služili kao poslastica nezajažljivom čudovištu.

Konan se nestrpljivo promeškolji.

— Pravo je čudo da još neko i živi u ovoj proklesoj zemlji! — zagrmeo je. — Kako to da ta prokleta pijavica već odavno nije isušila i poslednje ljudsko biće u ovoj dolini? I zašto niste pokupili svoje stvari i pobjegli iz ovog ukletog grada?

— Istini za volju, veoma malo nas je ostalo; ona nas i naše životinje troši brže nego što prirodno povećanje može da nadoknadi gubitak.

Vekovima je đavolica zadovoljavala svoju glad sićušnim oblicima života, kao što su biljke, štedeći ljude, Kada se zemlja pretvorila u pustinju, počela je da se hrani našom stokom, zatim našim robovima i, najzad, samim Aklačanima. Uskoro nas više neće biti, a Aklat će biti mrtav grad. Mi ne možemo da napustimo ovu zemlju, pošto nas boginjina moć drži kao prikovane za jedan mali prostor oko grada. Izvan tih granica ne možemo da se krećemo.

Konan zavrte glavom, a njegova duga, nepodšišana kosa mu pade na obnažena, potamnela ramena.

— Tragičnu si mi priču ispričao, starče. Ali, zašto si je baš meni pričao?

— Zbog jednog starog proročanstva — oprezno reče Enoš i uze izbledeli i izgužvani svitak sa tabureta.

— Kakvog proročanstva?

Enoš malo odvi svitak i pokaza na ispisane redove nekog prastarog jezika koji Konan nije mogao da pročita, mada je dosta lako pisao na šemitskom jeziku svog doba.

— U određeno vreme — reče Enoš — kada nam se bude približio kraj, nepoznati bogovi od kojih su se okrenuli naši preci da bi obožavah đavolicu, stišće svoj gnev i poslati oslobodioca koji će zbaciti boginju i uništiti njenu zlokobnu moć. Ti si, Konane od Simerije, taj spasilac...

7. Dvorana živih kipova

Danima i noćima je Vardanes ležao u vlažnoj tamničkoj ćeliji ispod Crnog hrama u Aklatu. Vikao je i molio, plakao, proklinjao i dozivao bogove, ali stražari tupog pogleda i hladnih lica, sa bronzanim kacigama na glavama, nisu obraćali pažnju na njega, osim što su se brinuli za njegove svakodnevne potrebe. Nisu hteli da odgovaraju na njegova pitanja, niti su hteli da prime mito, što ga je dosta iznenadilo. Pošto je bio tipičan Zamorac, teško da je mogao da zamisli da neko ne žudi za bogatstvom.

Ipak, ovi čudni ljudi koji su govorili nekim starinskim jezikom i nosili starinske oklope nisu nimalo marili za srebro koje je izvukao od Turanaca kao nagradu za izdaju, već su njegove novcem napunjene bisage osatvili da leže u jednom uglu njegove ćelije.

Dobro su ga negovali, uprkos svojoj ćutljivosti, kupajući mu iznemoglo telo i mažući plikove lekovitim mastima. Obilno su ga hranili izvrsnim pečenjem, raznovrsnim voćem i slatkišima. Čak su mu davali i vina. Pošto je, svojevremeno, upoznao i druge zatvore, Vardanes uoči kako je ovakav postupak neobičan. Da ga, možda, ne goje za klanje, pitao se.

A onda, jednoga dana, stražari uđoše u njegovu ćeliju i izvedoše ga napolje. Pretpostavljao je da će ga izvesti pred nekog sudiju da odgovara na kojekakve apsurdne optužbe koje bi njegovi tužioci mogli da iznesu.

Osetio je kako mu se vraća samopouzdanje. Do sada nije sreo sudiju koji nije mogao biti kupljen srebrom iz onih nabreklih bisaga!

Međutim, umesto da ga izvedu pred sudiju ili sufeta, oni ga povedoše kroz mračne i krivudave hodnike do jednih masivnih vrata od patinirane bronzne koja se ukazaše pred njima kao sama vrata pakla. Vrata su imala tri brave i tri reze, i bila su toliko jaka da su mogla da izdrže navalu čitave armije. Nervoznim rukama ratnici ukočenih lica otključaše velika vrata i gurnuše Vardanesa unutra.

Kada se vrata s treskom zatvoriše za njim, Vardanes se nađe u jednoj veličanstvenoj dvorani od uglačanog mermera. Dvorana beše utonula u neku ljubičastu tminu i vekovnu prašinu. Na svakom

koraku mogli su se videti znaci propadanja i zapuštenosti. Koraknuo je radoznalo napred.

Da li je to velika prestona dvorana ili poprečni brod nekog kolosalnog hrama? Bilo je teško pogoditi. Najčudnija stvar u vezi sa tom ogromnom, mračnom dvoranom, pored za puštenosti, bili su kipovi koji su stajali u grupama na podu dvorane. Sijaset pitanja istog časa navali mu u uznemirenu svest.

Prvu tajnu predstavljao je materijal od koga su statue načinjene. Dok je sama dvorana bila načinjena od glatkog mermera, kipovi su bili napravljeni od nekog mat, beživotnog, poroznog, sivog kamena, koji nikada do tada nije video. Kakav god da je bio taj materijal, bio je izrazito neprivlačan.

Izgledao je kao pepeo od drva, mada je na dodir bio tvrd kao kamen.

Draga tajna bilo je zapanjujuće umeće nepoznatog vajara čije su nadarene ruke načinile ova umetnička čudesa. Kipovi su bili neverovatno verni i svaki je detalj na njima bio obrađen do savršenstva: svaki je nabor na odeći visio kao da je od prave tkanine; video se svaki, pa i najmanji, pramen kose. Umetnikov stil i preciznost su se odražavali i u pozama kipova. Tu nije bilo grupa junaka, niti se monumentalna uzvišenost mogla videti na isklesanim likovima od sivog materijala nalik gipsu. Stajali su u pozama koje zauzimaju živi ljudi, a bilo ih je na stotine. Kipovi su bili raspoređeni bez ikakvog reda u celoj dvorani. Bilo je tu i ratnika i plemića, mladića i devojaka, senilnih baba i krezubih staraca, male dece i beba u naručjima majki.

Međutim, svim tim statuama bila je zajednička jedna odlika: lice svakog kipa odražavalo je nepodnošljiv užas.

Vardanes je ubrzo začuo neki prigušeni zvuk koji je dopirao iz dubine tog mračnog mesta. Zvuk je podsećao na zvuk koji stvara mnoštvo glasova, ali je bio tako prigušen da nije mogao da razazna reči. Neki čudan dijapazon je šaputao kroz ovu šumu kipova. Kako se približavao, Vardanes je mogao da razlikuje neke osobenosti zvuka koje su činile celinu: lagane, srceparajuće jecaje; prigušeno, bolno stenjanje; nerazgovetne delove molitvi; promuklo smejanje; monotone kletve. Zvuk kao da je dopirao iz pedesetak grla, ali

Zamorac nije mogao da odredi odakle se čuo. Iako se osvrtao oko sebe, nije video ništa osim sebe u toj dvorani i nekih hiljadu kipova.

Graške znoja orosiše mu čelo i skliznuše niz obraze. Obuze ga neki bezimni strah. Poželeo je iz dubine svog nevernog srca da se nađe hiljadu milja daleko od ovog prokletog hrama gde su glasovi nekih nevidljivih bića jecali, stenjali, blebetali i jezivo se smejali.

Onda je spazio zlatni presto. Stajao je na sredini dvorane, uzdižući se iznad glava kipova. Vardanesove oči se gladno prikovaše za zlatni sjaj.

Počeo je da se šunja oko statua na putu ka tronu.

Nešto je sedelo na tom bogatom prestolu - sasušena mumija nekog davno umrlog kralja? Zbrčkane ruke su bile prekrštene na upalim grudima.

Od grla do peta, sparušeno telo je bilo umotano u prašnjavi mrtvački pokrov. Tanka maska od kovanog zlata koja je predstavljala ženski lik nezemaljske lepote prekrivala je lice mumije.

Pohlepa natera Vardanesa da priđe bliže, ubrzano dišući. Beše zaboravio na strah, jer se između obrva na zlatnoj maski nalazio ogroman crni safir koji je blistao kao neko treće oko. Bio je to izvanredan primerak dragog kamena, vredan kraljevske nagrade.

Našavši se u podnožju prestola, Vardanes se požudno zagleda u zlatnu masku. Oči su bile izrezbarene tako da je izgledalo kao da njihov vlasnik spava. Slatka i divna, spavala su i usta jedrih usana na tom prelepom zlatnom licu. Ogromni, tamni safir bleštao je žeženom vatrom kada je on približio ruku da ga uzme.

Drhtavim prstima on svuče masku. Ispod nje se ukazalo smeđe, zbrčkano lice. Obrazi behu upali; koža beše tvrda i suva kao pergament.

Naježio se od zlonamernog izraza lica Smrti.

U tom času mumija otvori oči i pogleda ga.

On se zatetura i vrisnu, a maska mu ispade iz beživotnih ruku i zazveča kada je udarila o mermerni pod. Mrtve oči na mrtvačkoj glavi su mu se rugale. A onda stvorenje otvori i treće oko...

8. Lice Gorgone

Konan je bosim nogama koračao kroz dvoranu sivih kipova, šunjajući se između njih kao neka ogromna mačka iz džungle. Prigušeno svetlo se odbijalo od oštre ivice moćnog mača koji je držao u svojoj ogromnoj, veštoj ruci. Pogled mu je šetao i levo i desno, a dlačice na vratu mu se podigoše. Ovo mesto zaudaralo je na smrt; zadah straha je ispunjavao teški vazduh.

Zašto li je dozvolio Enošu da ga nagovori na ovu sumanutu avanturu?

On nije ni spasitelj, niti sudbinom određeni oslobodilac, a nije ni svetac koga su bogovi poslali da oslobodi Aklat od besmrtnog prokletstva đavolice. Njegov jedini cilj bio je da se krvavo osveti.

Ali, mudri stari šaik je izgovorio mnogo reči, a njegova govorljivost je ubedila Konana da se lati ovog opasnog zadatka. Enoš je izneo dve činjenice koje su uverile čak i tvrdoglavog varvarina. Jedna je bila da je Konan, kada je kročio u tu zemlju, pao pod uticaj čini crne magije koje su ga sprečavale da napusti Aklat ako boginja ne bude ubijena. Druga se odnosila na zamorskog izdajnika koji je bio zatvoren ispod Crnog hrama gde je iščekivao jezivi kraj koji će, ako se ništa ne izmeni, snaći i sve njih.

I tako je Konan stigao u hram tajnim podzemnim prolazom koji mu je Enoš pokazao. Prošao je kroz sakrivena vrata na zapadnom zidu te ogromne dvorane, pošto je Enoš znao kada će Vardanesa izvesti pred boginju.

I Konan je, baš kao i Zamorac, primetio izvanrednu realističnost sivih kipova; ali, za razliku od Vardanesa, on je znao odgovor te zagonetke.

Skrenuo je pogled sa izraza užasa na kamenim licima oko sebe.

I on je, takođe, čuo tužno jecanje i plač. Dok se približavao sredini ove džinovske dvorane na stubovima, jecaji su postajali sve jasniji. Video je zlatni presto i sasušeno stvorenje na njemu, pa pođe ka sjajnoj stolici nečujnim korakom.

Kako se približavao, jedan kip mu se obrati. Konan načas pretrnu od šoka. Koža mu se naježi, a na čelu mu izbiše graške znoja.

A onda je spazio odakle dopiru glasovi i srce mu brže zakuca od iznenađejna. Kipovi koji su se nalazili u blizini prestola nisu bili sasvim mrtvi. Do vrata su bili pretvoreni u kamen, ali su im glave još uvek bile žive. Tužne oči su ga gledale sa očajničkih lica, a suve usne su ga molile da zarije svoj mač u mozak ovih skoro okamenjenih bića.

Onda je začuo vrisak, istog časa poznavši Vardanesov glas. Da li je boginja ubila njegovog neprijatelja pre nego što je mogao da mu se osveti?

U nekoliko koraka se našao kraj prestola.

Tu ga dočeka užasan prizor. Vardanes je stajao ispred prestola, iskolačenih očiju, grozničavo mičući usnama. Škripa kamena dopre do Konanovog uha i on spusti pogled na Vardanesove noge. Tamo gde su Zamorčeva stopala doticala pod, neko čudno sivilo počeo polako da ih prekriva. Na Konanove oči, topla koža je počela da bleđi. Sivi talas je već stigao Vardanesu do kolena; ubrzo su mu se i butine pretvorile u pepeljastosivi kamen. Vardanes se napinjao da korakne, ali, nije mogao.

Vrisnuo je opet i pogledao Konana očima u kojima se video goli strah uhvaćene životinje.

Stvorenje na prestolu se nasmeja. dubokim, promuklim glasom. Konan skrete pogled i rođenim očima vide kako se mrtva, smežurana koža na njenim rukama i naboranom vratu zateže i postaje glatka; od mrtve, smeđe boje, njena se koža zarumene toplim nijansama života. Posle svakog vampirskog gutljaja životne energije koju je Gorgona crpela iz Vardanesovog tela, njeno bi se telo punilo životom.

— Krome i Mitra! — zapanjeno prošaputa Konan.

Pošto je svaki delić svoje svesti bila usredsredila na okamenjenog Zamorca, Gorgona nije obraćala pažnju na Konana. Sada joj se telo popunjavallo. Cvetala je; blaga oblina kukova i butina zategla je posmrtno haljine na njoj. Grudi su joj nabujale, takođe zategnuvši tanku tkaninu.

Proteglila je vitke, mladalačke ruke. Vlažne, rumene usne se otvoriše od nove navale smeha — ovoga puta, međutim, muzikalnog, pohotnog smeha zrele žene.

Proces okamenjivanja već je stigao do Vardanesovih bedara. Konan nije znao da li će boginja poštediti Vardanesa i okameniti ga samo delimično, kao što je bio slučaj sa bićima oko prestola, ili će ga iscediti do poslednjeg daha. On je bio mlad i vitalan; njegova životna sila je sigurno dobro nahranila boginju-vampira.

Kada je kamena plima stigla do Vardanesovih grudi, ovaj zaurla i to beše najužasniji zvuk koji je Konan čuo sa ljudskih usana. Konanova reakcija je bila instinktivna. Kao panter u napadu, iskočio je iz svog zaklona iza prestola. Svetlost blesnu na sečivu njegovog mača kada ga je zavitlao. Vardanesova glava se odvoji od napola okamenjenog trupa i pade na pod s tupim zvukom.

Potreseno od udarca, telo se prevrte i pade. S treskom je udarilo u mermerni pod i napuklo. Kameni delići se razleteše na sve strane, a krv poteče iz pukotina na okamenjenom mesu.

I tako je umro izdajnik Vardanes. Ni sam Konan nije bio siguran da li je ubio Vardanesa iz želje za osvetom ili je iz milosrđa zamahnuo mačem kako bi prekratio muke jednom bespomoćnom stvorenju.

Konan se okrete ka boginji. Iako to nije nameravao, instinktivno je podigao pogled ka njenim očima.

9. Treće oko

Njeno lice je bilo maska neljudske lepote; meke, vlažne usne bile su joj pune i rumene kao zrelo voće. Sjajna, kao abonos crna kosa spuštala se niz njena sedefasta ramena u slapovima svilaste noći ispod koje su provirivali puni meseci njenih dojki. Bila je oličenje lepote - ako se izuzme veliki tamni krug između njenih obrva.

Treće oko sreće Konanov pogled i prikova ga za mesto. Ovaj je krug bio daleko veći nego ljudsko oko. Nije bio podeljen na zenicu, dužicu i beonjaču kao organ vida u čoveka; treće je oko bilo potpuno crno. Imao je utisak da tone u to oko i da se gubi u beskrajnom moru tame. Stajao je kao omađijan, u potpunosti zaboravivši mač u ruci. Oko je bilo crno kao najdublja svemirska prostranstva između zvezda.

Sada mu se činilo da stoji na ivici crnog bunara bez dna i da sledećeg trenutka pada u njega. Niže, niže, padao je kroz neprozirnu crnu maglu, kroz ogromnu, ledenu provaliju potpunog mraka. Znao je da će, ukoliko uskoro ne skrene pogled, biti zauvek izgubljen.

Napregnuo je svoju volju do krajnjih granica. Znoj mu je sijao na čelu; mišići su mu se uvijali kao zmije pod njegovom tamnom kožom. Ogromni grudni koš se ubrzano dizao i spuštao.

Gorgona se nasmejala - dubokim, melodičnim smehom sa prizvukom hladne, surove poruge. Konan se zacrvene u licu i obuze ga gnev.

Natčovečanskim naporima uspeo je da otrgne pogled sa crnog kruga i zagleda se u pod. Slab i ošamućen, ljuljao se na nogama. Dok se svim silama trudio da ostane u uspravnom položaju, bacio je pogled na svoja stopala. Kromu hvala, još uvek su bila od krvi i mesa, a ne od hladnog, pepeljastog kamena! Trenutak koji je stajao nepomično prikovan pogledom koji se njemu činio dug kao večnost, u stvari je isuviše kratko trajao da bi kamena plima mogla da prekrije njegovo telo.

Gorgona se ponovo nasmejala. Iako mu je čupava glava bila povijena, osećao je privlačnu silu njene volje. Mišići na jakom vratu mu nabrekoše od napora da zadrži glavu povijenu.

Još uvek je gledao u pod. Pred njegovim nogama, na mermemoj ploči, ležala je tanka zlatna maska sa ogromnim crnim safirom posred čela koji je imitirao boginjino treće oko. I tog časa, Konan je sve shvatio.

Ovoga puta, kada je podigao pogled, njegov mač je već bio u vazduhu.

Sjajno sečivo je preseklo prašnjavi vazduh i udarilo podrugljivo lice boginje posred lica - presekavši treće oko na pola.

Ona se nije pokrenula. Sa preostala dva, normalna oka neprevaziđene lepote, zurila je nemo u sumornog ratnika, a lice joj je bilo bezizražajno i bledo. Onda nastupi promena na njoj.

Iz duplje u kojoj se nalazilo treće oko, poteče neka tamna tečnost koja počne da se sliva niz to neljudski savršeno lice. Kao crne suze, tamna tečnost je kapala iz uništenog organa.

A onda je počela da stari. Kako je tečnost oticala iz prazne duplje, tako je i životna sila, uzimana eonima od drugih živih bića, počela da ističe iz njenog tela. Koža joj je potamnela i dobila hiljade bora. Sparušeni podbradak se stvori ispod njene brade. Sjajne oči izgubiše sjaj i zamagliše se.

Izvanredna bista se sparušila i upade. Vitki udovi se sasušili kao staro drvo. U jednom trenutku na prestolu je sedela jedna patuljasta, sparušena starica, neverovatno senilna. Onda joj se koža pretvori u pergament i raspade se, a kosti joj se izdrobiše. Kostur se rasturi i njegovi delovi popadaše po mermemom podu, a onda se, na Konanove oči, pretvoriše u bezbojni, pepeljasti prah.

Jedan dubok uzdah ispuni dvoranu, a onda ona načas potamne, kao da su neka poluprovidna krila zaklonila ionako prigušeno svetlo. A onda je i toga nestalo, kao i tmurne atmosfere vekovnog zla. Odaja je ponovo bila samo jedna stara, prašnjava i zapuštena dvorana, bez traga natprirodnih užasa.

Kipovi su sada zauvek zaspali u svojim grobovima od večnog kamena.

Kada je Gorgona napustila ovu dimenziju, nestalo je i njenih čini, uključujući i onu koja je držala žive leševe u jezivom prividu života.

Konan se okrete, ostavljajući prazan presto prekriven prahom koji je nekada bio strašna boginja i razbijenu statuu bez glave, sve što je ostalo od odvažnog, veselog zamorskog ratnika.

— Ostani s nama, Konane! — molila je Zila svojim prigušenim, mekim glasom. — Biće u Aklatu važnih mesta za ljude kao što si ti, sada kada smo se oslobodili prokletstva.

On se uzdržano osmehnu, osećajući u njenom glasu i privatnu molbu da ostane, a ne samo želju dobrog građanina da privuče vrednog novog stanovnika čije bi sposobnosti dobrodošle u obnovi grada.

Osetivši njegov ispitivački pogled i užarene, muške oči na sebi, devojka se zbunjeno zarumene.

Gospodar Enoš se svojim blagim glasom pridruži molbama svoje kćeri.

Konanova pobeda je tom starom čoveku donela novu mladost i živost.

Stajao je pravo, u svoj svojoj visini, a korak mu je bio čvrst i glas siguran.

Ponudio je Simerijancu bogatstvo, počasti, ugled i moć u novorođenom gradu. Enoš je čak nagovestio da bi bio zadovoljan ako bi mu Konan postao zet.

Ali, Konan je, dobro znajući da nije pogodan za miran i ugledan život koji mu se nudio, odbio sve ponude. Uljudne reči mu nisu baš lako dolazile na usne pošto je ceo svoj život provodio bilo na bojnopolju, bilo u krčmama i burdeljima mnogih gradova sveta, Ipak, učtivo je saslušao sve molbe i onda ljubazno odbio svoje domaćine.

— Ne, prijatelji moji — rekao je. — Nije život u miru stvoren za Konana iz Simerije. Ubrzo bih počeo da se dosađujem, a kada me spopadne dosada, znam samo nekoliko lekova za to: da se napijem, da zapodenem kavgu ili da ukradem neku devojku. Dobar bih vam ja bio sugrađanin u gradu koji sada traži mir i tišinu da povрати snagu!

— A kuda bi onda pošao, o Konane? — upita ga Enoš.

Konan sleže ramenima, provuče prste kroz svoju crnu grivu i nasmeja se.

— Kroma mi, dobri moj gospodine, ne znam! Srećom po mene, boginjine sluge su hranile i pojile Vardanesovog konja. Koliko vidim, u Aklatu nema konja, samo magaraca. Možete misliti kako bi smešno izgledala ljudina kao ja na leđima pospanog magarenceta, a noge mi se vuku po pesku!

Verujem da ću udariti na jugoistok. Tamo negde leži grad Zambula, a tamo nikada nisam bio. Ljudi pričaju kako tamo vlada izobilje i veselje, a vino samo što besplatno ne teče ulicama! Rado bih okušao slasti koje nudi Zambula i video uzbuđenja koja pruža.

— Ali, nećeš nas napustiti kao prosjak! — usprotivi se Enoš. — Toliko ti dugujemo. Dopusti da ti damo ono malo zlata i srebra što imamo da ti se odužimo za ono što si učinio za nas.

Konan odmahnu glavom.

— Zadrži svoje blago, starče. Aklat nije bogata metropola, a taj će vam novac biti potreban kada karavani trgovaca počnu ponovo da stižu kroz Crvenu pustinju. Sada, kada su mi mešine ponovo pune vode, a i u hrani ne oskudevam, trebalo bi da krenem. Ovoga puta ću udobno putovati kroz Šan-e- Sork...

Pošto su se još jednom kratko pozdravili, Konan se pope u sedlo i potera konja kroz plodnu dolinu. Njegovi prijatelji su stajali na izlazu iz grada i gledali za njim - Enoš ispunjen ponosom, a Zila sa suzama na svojim nežnim obrazima. Ubrzo je varvarin nestao na horizontu.

Kada je stigao na vrh dina, Konan je zaustavio Vardanesovu kobilu da još jednom baci pogled na Aklat. Zadržao se svega nekoliko trenutaka, a on da je krenuo pravo u Crvenu pustinju. Možda je ispao budala što nije prihvatio ponuđeno aklatsko blago. Ipak, Vardanesove bisage su bile pune srebrnjaka koje je dobio od Turanaca. On zadovoljno potapša kožne vreće nabijene srebrom. Zašto da sitničari oko nekoliko šekela kao prokleti trgovac? Čovek se zaista dobro oseća kada se ponaša časno. Čak i Simerijanac!

SENKE U ZAMBULI

Konan stiže u Zambulu kako je i nameravao. Tu brzo potroši sav novac koji je doneo sobom. Čitava sedmica opijanja, prežderavanja, lumpovanja, jurcanja za ženskinjem i kockanja, dovodi ga još jednom do prosjačkog štapa.

1. Bujanj počinje da udara

— Opasnost vreba u kući Arama Bakša!

Glas čoveka koji je to rekao drhtao je od ozbiljnosti, a njegovi tanki prsti sa crnim noktima stezali su Konanovu snažnu mišicu dok je izgovarao upozorenje. Bio je to mršav, od sunca pocrneo čovek sa gustom crnom bradom. Njegova odrpana odeća govorila je da je njen vlasnik nomad. Izgledao je manji i neugledniji nego ikada pre u poređenju sa Simerijancem crnih obrva, širokog grudnog koša i snažnih udova. Njih dvojica su stajali na uglu Bazara za izradu mačeva dok je svuda oko njih tekla mnogojezična i mnogobrojna reka koja je plavila ulice Zambule, egzotične, hibridne, kitnjaste i bučne.

Konan odvoji oči sa Ganare odvažnih očiju i crvenih usana, čija je kratka suknja sa izrezom otkrivala njene smeđe butine pri svakom drskom koraku i namršteno pogleda svog dosadnog pratioca.

— Kakva to opasnost vreba? — upitao je strogo.

Čovek iz pustinje potajice baci pogled preko svog ramena, pre nego što je odgovorio prigušenim glasom.

— Ko to zna? Ali, ljudi iz pustinje i putnici su zaista spavali u kući Arama Bakša, posle čega ih niko nije ni video, niti čuo. Šta se desilo s njima? On se kleo da su ti ljudi ustali i otišli svojim putem - a činjenica je da nijedan stanovnik Zambule nije nestao iz njegove kuće. Ipak, niko te putnike nije više video, a ljudi pričaju da je njihova roba i oprema viđena po bazarima. Ako ih Aram nije prodao, pošto je prethodno sredio njihove vlasnike, kako to da se oni vide u prodaji?

— Ja nemam robu — gundao je Konan, dodirujući dršku svog mača presvučenu šagrinskom kožom. — Čak sam i konja morao da prodam.

— Ali, nisu samo bogati stranci nestajali iz kuće Arama Bakša! — nastavi Zuagir. — Ne, zaista. Siromašni ljudi iz pustinje su tamo spavali pošto on naplaćuje manje nego u drugim krčmama - i više ih nikada nisu videli. Jednom se jedan poglavica Zuagira, čiji je sin tako nestao, žalio satrapu, Jungir Kanu, a ovaj je naredio vojnicima da pretraže kuću.

— I našli su podrum pun leševa? — dobroćudno se našali Konan.

— Ne! Ništa nisu našli! Zato su oterali poglavicu iz grada uz pretnje i psovke! Ali — utiša glas nomad i približi se još više Konanu — našli su nešto drugo! Na ivici pustinje, iza poslednjih kuća, nalazi se jedna šuma palmi, a u toj šumi jedna jama. U jami su nađene ljudske kosti, sagorele i crne! I to ne samo jednom, već nekoliko puta!

— I šta to dokazuje? — upita Simerfjanac.

— Aram Bakš je demon! Ne, u ovom prokletom gradu koga su podigli Stigijci a kojim vladaju Hirkanijanci - gde se beli, smeđi i crni narodi mešaju i proizvode hibride svih mogućih boja i rasa - ko može reći da je neko čovek, a neko demon u ljudskom obličju? Aram Bakš je baš takav demon u ljudskom obličju! Po noći on uzima svoj pravi oblik i odnosi svoje goste u pustinju gde se sastaju njegova braća demoni iz pustinje.

— Zašto odnosi samo strance? — upita Konan skeptično.

— Ljudi iz grada mu ne bi dopustili da ubija njihove sugrađane, ali ih nije briga za strance koji mu padnu šaka. Konane, ti si sa Zapada i ne znaš sve tajne ove drevne zemlje. Ali, još od početka zbivanja, demoni iz pustinje su obožavali Joga, gospodara praznih prebivališta, uz vatru - vatru koja proždire ljudske žrtve.

Vodi računa! Mnogo si meseci proveo pod šatorima Zuagira i naš si brat! Nemoj da ideš u kuću Arama Bakša!

— Sklanjaj se odmah odavde — iznenada reče Konan. — Eno ide četa gradskih stražara. Ako te budu videli, setiće se konja koji je ukraden iz satrapovih štala...

Zuagir se trže i začas se odvoji od Konana. Zavukao se između jedne tezge i kamenog pojila za konje, zastavši samo da dobaci: — Pazi se, brate moj! Ima demona u kući Arama Bakša!

Rekavši to, on potrča niz jedno usko sokače i ubrzo nestade iza ugla.

Konan namesti svoj široki opasač i hladno uzvratil ispitiivačke poglede koje mu uputi četa stražara kada prodoše pored njega. Zagledali su ga radoznalo i sumnjičavo, pošto je on bio čovek koji je odudarao čak i u šarenoj gomili koja je plavila zavojite ulice Zambule. Njegove plave oči i strane crte lica odvajali su ga od

istočnjačkog mnoštva, a pravi mač koji mu je visio o opasaču govorio je u prilog rasnoj razlici.

Stražari mu se ne obratiše, već produžiše svoj put niz ulicu, a gomila se razmače da im načini prolaz. Bili su to Pelištijci, zdepasti, kukastih noseva i plavičastocrnih brada koje su im dosezale do grudi u oklopima profesionalni vojnici unajmljeni da obavljaju posao za koji su Turanci na vlasti smatrali da nije za njih i zbog koga su ih mase mešanaca mrzele.

Konan se zagleda u sunce koje tek što beše zamaklo za kuće ravnih krovova u zapadnom delu bazara, pa, još jednom namestivši opasač, krete ka kući Arama Bakša.

Kretao se kroz šarenilo ulica, gde su se odrpane tunike prosjaka češale o hladne opšivene hermelinom bogatih trgovaca i biserima izvezene satenske haljine imućnih kurtizana. Divovski crni robovi su išli ogromnim koracima i odgurivali latalice plavičastocrnih brada iz šemitskih gradova, odrpane nomade iz obližnje pustinje, trgovce i avanturiste iz svih zemalja Istoka.

Ni domaće stanovništvo nije bilo manje heterogeno. Tu su, pre mnogo stotina godina, stigle armije stigijske i stvorile carstvo iz istočne pustinje.

Zambula je tada bila samo jedan mali trgovački grad okružen pojasom oaza i nastanjen potomcima nomada. Stigijci su od njega napravili pravu metropolu i nastanili ga svojim ljudima, kao i šemitskim i kušitskim robovima. Nebrojani karavani, koji su špartali pustinjom sa istoka na zapad i natrag, donosili su blaga i još više doprinosili mešanju rasa. Onda su stigli osvajači, Turanci, koji su dojahali sa istoka i pomerili granice Stigije, tako da je već čitavu generaciju Zambula turanski najseverniji grad kojim vlada turanski satrap.

Vavilonska kula mnogobrojnih jezika udari Simerijanca po ušima dok je vijugao neumornim ulicama Zambule - tu i tamo bi gužvu preselila četa konjanika, visokih, snažnih turanskih ratnika sa tamnim licima koja su podsećala na jastrebove, odevenih u metal i opasanih krivim mačevima.

Gomila bi se razišla pod kopitama njihovih konja, pošto su oni bili gospodari Zambule. Ali, visoki, ozbiljni Stigijci, koji su stajali,

povučeni u senke, namrgođeno su ih gledali, prisećajući se svoje nekadašnje slave.

Međutim, hibridno stanovništvo je malo vodilo računa da li je kralj koji je upravljao njihovim sudbinama živeo u mračnom Kemiju ili blistavom Agrepuru. Jungir Kan je vladao Zambulom, a ljudi su šapotali da Nafertari, satrapova ljubavnica, vlada Jungir Kanom; ali, ljudi su gledali svoja posla, razmećući se svojim brojnim bojama na ulici, cenkali se, prepirali, kockali, pili, voleli, kao što su činili tokom vekova od kada su se u Zambuli izdigle kule i minareti iznad peska Karamuna.

Bronzane lampe, izlivene u obliku iskeženih zmajeva, već su osvetljavale ulice, kada je Konan stigao do kuće Arama Bakša. Krčma je bila poslednja nastanjena kuća u ulici koja je vodila na zapad. Prostrana bašta u kojoj su rasle urmine palme beše okružena zidom, a služila je i da odvoji tu kuću od ostalih ka istoku. Na zapad od krčme nalazila se šuma palmi, kroz koju je ulica, mada sada već put, vijugala ka pustinji. Preko puta krčme stajao je niz napuštenih koliba, zaklonjen palmama i nastanjen šišmišima i šakalima. Idući putem, Konan se pitao zašto prosjaci, inače brojni u Zambuli, nisu pretvorili te kuće u svoja konačišta. Ulične svetiljke su odavno ostale za njim. Ovde nije bilo lampi, osim jedne iznad ulaza u krčmu: samo zvezde, mekana prašina na putu pod nogama i šum palmovog lišća na pustinjskoj povetarcu.

Kapija Aramove krčme nije izlazila na put, već na jednu uličicu između krčme i bašte sa urminim palmama. Konan snažno povuče konopac koji je visio sa jednog zvona kraj svetiljke, istovremeno udarajući u teška drvena vrata drškom svoga mača, tako povećavajući buku. Jedno prozorče se otvori na vratima i nečije crno lice izviri napolje.

— Otvaraj, proklet bio! — povika Konan. — Ja sam gost. Platilo sam Aramu sobu i, tako mi Kroma, sobu ću i dobiti!

Crnac izvi vrat da bi video put iza Konana koji su osvetljavale zvezde, a onda, ne rekavši ni reči, otvori vrata i ponovo ih zatvori za Simerijancem, pa ih zaključa i navuče rezu. Zid je bio neobično visok; ali, u Zambuli je bilo mnogo lopova, a kuća na ivici pustinje je morala da se brani na neki način od iznenadnog prepada neke pustinjske bande. Konan prođe kroz baštu gde su se veliki beli

cvetovi njihali pri svetlosti zvezda i uđe u krčmu gde je jedan Stigijac obrijane glave sedeo za stolom i razmišljao o bezimenim tajnama, a jedna grupa neuglednih ljudi se svađala oko bačenih kocki u jednom uglu.

Aram Bakš istupi, hodajući nečujno, punačak čovek sa crnom bradom koja mu je padala na grudi, isturenim orlovskim nosom i sitnim crnim očima koje nikada nisu mirovale.

— Hoćeš li da večeraš? — upita on Konana. — Ili bi, možda, nešto da popiješ?

— Pojeo sam jedan goveđi but i veknu hleba u soku — progundā Konan. — Donesi mi vrč gazijskog vina - imam taman još toliko para da ga platim.

Rekavši to, on spusti jedan bakreni novčić na vinom umrljanu ploču.

— Nisi ništa dobio za kockarskim stolom?

— Kako da dobijem kad sam imao samo šaku srebra za početak? Jutros sam ti platio sobu zato što sam znao da ću, najverovatnije, izgubiti. Hteo sam da budem siguran da ću imati krov nad glavom noćas. Primetio sam da u Zambuli niko ne spava na ulici. I sami prosjaci traže neki kutak gde će da se zabarikadiraju još pre mraka. Ovaj grad mora da je pun posebno krvoločnih lopovskih bandi.

On iskapi jeftino vino sa uživanjem, a onda pođe za Aramom iz krčme.

Iza njih igrači prekidoše igru i zagledaše se u Konana sa nekim tajanstvenim izrazom u očima. Niko ne reče ništa, a Stigijac se nasmeja, sablasno, smehom punim neljudskog cinizma i poruge. Ostali oboriše nelagodno poglede, izbegavajući da pogledaju jedan drugog u oči. Veštine koje izučava stigijski student nisu bile sračunate da ga nateraju da deli osećanja sa normalnim ljudskim bićima.

Konan pođe za Aramom niz jedan hodnik osvetljen bakrenim lampama, a činjenica da se njegov domaćin kretao gotovo nečujno, oneraspoloži ga.

Aram je na nogama imao lagane papuče, a hodnik beše prekriven debelim turanskim sagovima; ipak, bilo je nečeg tajanstvenog u tom Zambulancu.

Na kraju zavojitog hodnika, Aram zastade kraj jednih vrata preko kojih je bila navučena teška gvozdена reza koja je počivala u

čvrstim, metalnim ležištima. Aram podiže rezu i uvede Simerijanca u jednu lepo nameštenu sobu čiji su prozori, što je Konan odmah primetio, bili mali i zatvoreni povijenim gvozdenim šipkama, ukusno pozlaćenim. Na podu su bili ćilimi,

jedan divan po ugledu na istočnjačku modu, i bogato izrezbarene stolice.

Soba je bila daleko raskošnija nego bilo koja koju je za tu cenu mogao da dobije bliže gradu. Ta ga je činjenica u prvom trenutku odmah privukla kada je, tog jutra, otkrio da su mu bančenja i te kako stanjila kesu. U Zambulu je ujahao tek pre nedelju dana.

Aram upali jednu bronzanu lampu i skrete Konanu pažnju na dvojna vrata. Oba su imala teške, metalne reze.

— Noćas ćeš bezbedno spavati, Simerijanče — reče Aram, trepćući sitnim očima iznad žbunaste brade.

Konan spusti svoj isukani mač na krevet i promrmlja: — Tvoje su reze i brave jake, ali ja uvek spavam sa čelikom pored sebe.

Aram ne odgovori ništa; stajao je čupkajući svoju gustu bradu nekoliko trenutaka dok je zurio u strašno oružje. Onda se tiho povuče i zatvori vrata za sobom. Konan spusti rezu preko vrata, ode na drugi kraj sobe, otvori suprotna vrata i pogleda napolje. Soba se nalazila na onoj strani kuće koja je gledala na put koji je vodio iz grada na zapad. Vrata su izlazila na jedno malo dvorište koje je bilo ograđeno posebnim zidom. Bočni zidovi, koji su ga odvajali od krčme, bili su visoki, ali je zid koji je odvajao dvorište od puta bio nizak, a na kapiji nije bilo brave.

Konan je nekoliko časaka stajao na vratima pri svetlosti koja je dopirala od bronzane lampe i gledao niz put koji se gubio među palmama. Lišće palmi je šumelo na laganom povetarcu; iza njih se prostirala gola pustinja.

Daleko niz ulicu, u suprotnom pravcu, svetla su bleštala, a buka iz grada je jedva dopirala do njegovih ušiju. Ovde je bilo samo treperave svetlosti zvezda, šuma palminog lišća i, iza onog niskog zida, prašina na putu i napuštene kolibe sa svojim ravnim krovovima. Negde iza šume palmi poče da udara neki bubanj.

Zbrkana upozorenja Zuagira ponovo mu padoše na pamet, sada već manje fantastična nego što mu se u prvi mah učinilo kada ih je čuo na prepunim, suncem obasjanim ulicama. Opet se zamislio nad

zagonetkom onih praznih koliba. Zašto su ih prosjaci izbegavali? Vratio se u sobu, zatvorio vrata za sobom i navukao rezu.

Svetlost poče da treperi i on se naže nad lampu da vidi šta je, a onda opsova kada primeti da je palmovo ulje u njoj bilo pri kraju. Otvorio je usta da dozove Arama, a onda se predomislio, slegnuo ramenima i ugasio lampu. U tami koja je tada nastupila, legao je potpuno obučen u krevet, odmah potraživši svojom mišićavom rukom dršku svog ogromnog mača.

Kada ju je napipao, savio je svoje snažne prste oko nje.

Dokono se zagledavši u zvezde kroz maleni, šipkama pregrađeni prozor i osluškujući prijatnu melodiju noćnog povetarca, Konan lagano utonu u san, nejasno svestan prigušenog bubnjanja negde u pustinji - duboke grmljavine i mumljanja kožom prekrivenog bubnja u koji udara, laganim, ritmičkim udarcima, jedan crni dlan...

2. Noćne grabljivice

Gotovo nečujno otvaranje vrata probudi Simerijanca. On se nije budio kao što se bude civilizovani ljudi, sanjivi, mamurni i tupi. On se budio momentalno, bistre glave, prepoznavši zvuk koji mu je prekinuo san.

Ležeći napeto u mraku, video je kako se spoljna vrata lagano otvaraju.

Naspram zvezdama obasjanog neba spazio je ogromnu crnu priliku širokih, spuštenih ramena i izobličene glave.

Konan oseti kako mu se koža na leđima ježi. Čvrsto je bio zabravio vrata. Kako to da se sada otvaraju? Mora da su u pitanju neke natprirodne sile. I kako je moguće da jedno ljudsko biće ima takvu glavu? Sve priče koje je slušao pod šatorima Zuagira o đavolima i vampirima odjednom mu se vratiše u sećanje i njega obli hladan znoj. Sada se čudovište nečujno uvuklo u sobu, povijenih leđa i klimavog koraka. Jedan poznat vonj uvuče se Simerijancu u nozdrve, ali to ga nije ospokojilo pošto zaugirske legende predstavljaju i đavole da tako mirišu.

Konan nečujno podvi svoje duge noge; isukani mač mu je bio u desnoj ruci i, kada je napao, bilo je to tako iznenada i ubilački kao kada tigar izroni iz mraka. Čak ni demon ne bi mogao da izbegne takvu silinu.

Njegov mač se zari u meso, a onda probi i kosti. Telo noćnog posetioca tresnu svom snagom o pod, a Konan začu samrtni ropac uljeza. Nagnuo se nad njim dok mu je sa mača kapala krv. Bilo da se radilo o đavolu, zveri ili čoveku, biće na podu bilo je mrtvo. Konan je osećao smrt baš kao što ga oseća svako divlje stvorenje. Pogledao je kroz poluotvorena vrata u dvorište obasjano zvezdama. Kapija je bila otvorena, ali je dvorište bilo prazno.

Konan zatvori vrata, ali ih ne zabravi. Pipajući u mraku, on nađe lampu i upali je. U njoj je bilo taman toliko ulja da može da gori koji minut. Već sledećeg trenutka nagnuo se nad stvorenjem koje je ležalo ispruženo u lokvi krvi.

Stvorenje je, u stvari, bio jedan ogromni crnac, gotovo nag, izuzev tkanice koju je imao vezanu oko bedara. U jednoj ruci je još uvek držao čvornovatu batinu. Kovrdžava, vunasta kosa mu beše izuvrtana u vidu rogova pomoću grančica i blata. Zbog te varvarske frizure njegova glava izgledala je izobličena na svetlosti zvezda. Pošto je otkrio rešenje zagonetke, Konan mu podiže debele, crvene usne i ugleda njegove zašiljene zube.

Sada je shvatio šta se dešavalo sa strancima koji su nestajali iz kuće Arama Bakša; odgonetnuo je zagonetku crnog bubnja koji je odjekivao tamo, iza palmove šume, kao i zagonetku jame pune izgorelih kostiju - one jame gde se čudno meso peklo pod zvezdama, a crne zveri utoljavale svoju jezivu glad. Čovek na podu bio je rob kanibal iz Darfara.

Bilo je puno takvih stvorenja u gradu. U Zambuli nisu otvoreno tolerisali kanibalizam. Ali, Konan je sada saznao zašto su se ljudi noću zaključavali i zašto su čak i prosjaci izbegavali otvoren prostor i napuštene kuće bez vrata. Promrmljao je zgađeno kada je zamislio ogromne crne senke kako se noću šunjaju ulicama u potrazi za ljudskim plenom - i takve ljude kao što je Aram Bakš koji su im otvarali vrata. Gostioničar nije bio demon, već nešto mnogo gore. Robovi iz Darfara su bili poznati lopovi; nesumnjivo je jedan deo opljačkane robe dospevao u ruke Arama Bakša. A on im je zauzvrat prodavao ljudsko meso.

Konan ugasi svetlo, priđe vratima i otvori ih, pa rukom pređe po ukrasima na spoljnoj strani. Jedan od ukrasa se pomerio i tako otvarao rezu sa unutrašnje strane. Soba je bila zamka za hvatanje ljudi, kao zamka za zečeve. Međutim, umesto zeca, ovoga puta se u nju uhvatio sabljasti tigar.

Konan zatim ode do drugih vrata, podiže rezu i gurnu ih. Vrata se nisu ni pomerila i on se tada seti reze sa druge strane. Aram nije hteo da rizikuje ni sa svojim žrtvama, niti sa ljudima s kojima je poslovaio. Opasavši mač, Simerijanac izađe u dvorište i zatvori vrata za sobom. Nije imao nameru da ni za čas odloži sređivanje računa sa Aramom Bakšom. Pitao se koliko je samo jadnika bilo onesvešćeno toljagom u snu i odvučeno iz sobe niz put koji je vodio od senovite palmove šume do jame za pečenje.

Zastao je u dvorištu. Bujanj se još uvek čuo, a on tada spazi i odsjaj vatre kroz palmovu šumu. Kanibalizam nije predstavljao samo izopačenu naviku crnaca iz Darfara, predstavljao je sastavni deo njihovog jezivog kulta. Crni lešinari se već behu okupili. Ali, koje god im meso bude noćas napunilo stomake, bio je siguran da neće biti njegovo.

Da stigne do Arama Bakša trebalo bi da preskoči jedan od zidova koji su odvajali malo dvorište od glavnih zgrada. Zidovi su bili visoki, podignuti da spreče pristup ljudoždera; ali, Konan nije bio crnac iz močvare; njegovi su mišići bili čeličeni na strmim stenama njegovih rodničkih brda. Stajao je u podnožju najbližeg zida kada nečiji vrisak odjeknu iz pravca drveća.

Konan se u magnovenju nađe kod kapije i zagleda se niz put. Zvuk je došao iz senki koliba s druge strane puta. Začuo je očajničko grcanje, kao kada neko pokušava da krikne, a napadač mu stavi ruku preko usta. Jedna zbijena grupa izroni iz mraka i krete niz put. Bila su to tri ogromna crnca koja su između sebe nosila jednu vitku priliku koja se neprestano otimala.

Konanu pade u oči bela koža koja je blistala pri svetlosti zvezda u trenutku kada se žrtva, u poslednjem očajničkom pokušaju otrgla njihovim zverskim rukama i potrčala putem. Bila je to jedna mlada žena, naga kao na dan svog rođenja. Konan ju je sasvim jasno video pre nego što je skrenula sa puta i nestala u senci između koliba. Crnci su joj bili za petama, a kada su i oni uleteli među kolibe, brzo su je stigli. Potom ceo kraj se zaori od devojčinog krika ispunjenog bolom i užasom.

Podstaknut stravičnim prizorom, Konan se razbesne i pretrča preko puta.

Ni žrtva, ni njeni otmičari nisu primetili njegovo prisustvo sve dok nisu začuli prigušeno šljiskanje prašine oko njegovih stopala; ali, tada je već bilo kasno, jer se on ustremio na njih sa isukanim mačem i ispunjen žestinom kao gorski vetar. Dva crnca se okretoše da ga dočekaju i podigoše svoje toljage. Međutim, pogrešno su procenili brzinu kojom je napadao.

Jedan je već sledećeg časa bio na zemlji, rasporenog trbuha, pre nego što je mogao da uzvрати udarac. Odskočivši u stranu kao

mačka, Konan izbeže toljagu drugog crnca i uzvрати mu jednim žestokim zamahom mača.

Crnčeva glava odlete u vazduh; obezglavljeno telo načini tri klecava koraka, grčevito se hvatajući za nešto u vazduhu, dok je krv šikljala na sve strane. Telesina se najzad skljoka u prašinu.

Preostali kanibal uzmače iznenađeno uzviknuvši i odbaci svoju zarobljenicu u stranu.

Ona se saplete i otkotrlja u prašinu, a crnac upaničeno potrča u pravcu grada. Konan mu je bio za petama. Strah dade crncu krila, ali, pre nego što su dospeli do najistočnije kolibe, on oseti smrt za leđima i zarika kao govedo u klanici.

— Crno pseto pakla — povika Konan i zari mu mač među plećke takvom silinom da je široko sečivo probilo grudi i virilo skoro celom polovinom.

Zakrkljavši u samrtnom ropcu, crnac se zatetura i pade glavačke. Konan se odupre jednom nogom o njega i izvuče svoj mač.

Samo je povetarac šuštao u palmovom lišću. Konan zatrese glavom kao što lav trese svoju grivu i skoro zareža od neutažene žeđi za krvlju. Ali, nije više bilo crnih prilika koje bi izronile iz mraka, a put obasjan zvezdama beše pust. Konan se naglo okrete kada je začuo brzo tapkanje nečijih koraka iza sebe. Bila je to samo nepoznata devojkа koja je trčala da mu se baci na grudi i zagrli ga oko vrata, van sebe od užasne sudbine koju je za dlaku izbegla.

— Polako, devojkо — mrmljao je Konan. — Sve je u redu. Kako su uspeli da te uhvate?

Devojkа reče nešto kroz jecaje, ali je on nije razumeo. Potpuno je zaboravio na Arama Bakša dok je preletao svojim ispitivačkim pogledom po devojčinom telu. Imala je belu kožu, ali i izrazito smeđu kosu, što je ukazivalo na njeno mešovito poreklo. Bila je visoka, vitke i čvrste figure, koliko je mogao da proceni. Divljenje mu se čitalo u očima kada je spustio pogled na njenu raskošnu bistu i gipke udove koji su još uvek podrhtavali od straha i napora. Obgrlio ju je rukom oko tankog struka i rekao smirenim glasom:

— Prestani da se treseš, curo. Sada si bezbedna.

Njegov dodir kao da je vratio u stvarnost. Zbacila je svoje guste, sjajne kovrdže i bacila uplašeni pogled preko ramena, privijajući se uz Simerijanca kao da u tom dodiru traži sigurnost.

— Uхватili su me na ulici — promrmljala je drhtavim glasom. — Vrebali su žrtve ispod jednog mračnog svoda - crni ljudi, ogromni kao gorile! Neka mi se Set smiluje! San jaću o tome!

— A šta si tražila na ulici u ovo doba noći? — upita Konan, fasciniran njenom glatkom, satenastom kožom pod svojim radoznalim prstima.

Prstima je začušljala kosu unazad i zagledala mu se pravo u oči. Kao da nije bila svesna njegovih milovanja.

— Moj ljubavnik — rekla je iznenada. — Moj me je ljubavnik isterao na ulicu. Poludeo je i pokušao je da me ubije. I, kada sam uspela da pobeegnem od njega, šćepale su me ove zveri.

— Čovek od lepote, kao što je tvoja, može da poludi — izjavi Konan i ispitivački prođe prstima kroz njene sjajne kovrdže.

Ona zavrte glavom, kao neko ko se oporavlja od ošamućenosti. Više nije drhtala, a i glas joj je bio sigurniji.

— To je osveta onog sveštenika - Totrasmeka, vrhovnog sveštenika Hanumana -komi me želi za sebe, pseto jedno!

— Nema potrebe da ga zbog toga psuješ — isceri se Konan. — Stara hijena ima bolji ukus nego što sam mislio.

Devojka se ne obazre na njegov prostodušni kompliment. Brzo je povratila prisustvo duha.

— Moj ljubavnik je... jedan mladi turanski vojnik. Da bi mi se osvetio, Totrasmek mu je dao neki napitak od koga je poludeo. Noćas je zgrabio mač i nasrnuo na mene, spreman da me ubije u svom ludilu, ali uspela sam da mu pobeegnem na ulicu. Crnci su me zgrabili i doneli ovamo... Šta je to?

Konan je već bio u pokretu. Bešumno, kao senka, povukao je za sobom devojkicu u zaklon najbliže kolibe pod palmama. Stajali su nemi i napeti sve dok mrmljanje koje su oboje bili čuli nije postalo glasnije, tako da su mogli da razaznaju glasove. Jedna grupa crnaca, njih devetoro ili desetoro, dolazila je putem iz pravca grada. Devojka steže Konana za ruku, a on oseti preplašeni drhtaj njenog jedrog tela uz svoje.

Sad su već mogli da razumeju šta su crnci govorili među sobom.

— Naša su se braća već okupila oko jame — reče jedan.

— Nismo imali sreće. Nadam se da će imati dovoljno i za nas.

— Aram nam je obećao jednog čoveka — promrmlja drugi, a Konan u sebi takođe nešto obeća Aramu.

Aram je čovek od reči — javi se treći crnac. — Mnogo smo već ljudi odneli iz njegove gostionice, ali mu dobro i plaćamo. Ja sam mu dao deset bala svile koje sam ukrao od svog gospodara. Seta mi, svila je bila odlična!

Crnci prođuše u njihovoj neposrednoj blizini, dižući mekanu prašinu svojim bosim nogama, a onda se njihovi glasovi izgubiše u daljini.

— Dobro je što su ona tri leša iza kolibe — promrmlja Konan. — Ako zavire u Aramovu sobu smrti, naći će još jedan. Hajdemo odavde.

— Da, požurimo! — zavapi devojka, opet na ivici hysterije. — Moj ljubavnik luta sam ulicama. Crnci bi mogli i njega da uhvate.

— Kakav je to divljački običaj! — upita Konan i krete u pravcu grada, idući iza koliba, paralelno sa putem. — Zašto građani ne razjure te crne pse?

— Oni su dragoceni robovi — promrmlja devojka. — A i toliko ih ima da bi mogli da se pobune ako im se uskrati ljudsko meso za kojim žude.

Građani Zambule znaju da oni vrebaju noću ulicama, tako da svi paze da ostanu u svojim kućama, zaključani, osim kada se nešto nepredviđeno desi, kao što se meni desilo. Crnci hvataju sve što stignu, ali retko kada uhvate nekoga osim stranaca. Građani Zambule se ne sekiraju zbog stranaca koji prolaze njihovim gradom. Ljudi kao što je Aram Bakš prodaju te stranice crncima. Tako nešto ne bi smeli ni da pokušaju sa građanima.

Konan pljunu, zgađen, a trenutak kasnije izvede svoju pratilju na put koji je postajao ulica, sa tihim, mračnim kućama sa obe strane. Šunjanje u tami nije bilo blisko njegovoj prirodi.

— Kuda hoćeš da ideš? — upitao je devojku.

Njoj kao da nije smetalo što je on drži oko pojasa, — Svojoj kući, da probudim poslugu — odgovorila mu je. — Da ih pošaljem da traže mog ljubavnika. Ne bih želela da se u gradu čuje da je pomahnitao.

On... on je mlad oficir pred kojim je sjajna budućnost. Možda bismo mogli da mu vratimo razum ako budemo uspeli da ga nađemo.

— Ako ga mi nađemo? — zagrmje Konan. — Otkuda ti ideja da bih ja hteo da provedem celu noć lutajući ulicama u potrazi za jednim luđakom?

Ona baci jedan kratak pogled ispod oka na Konana i ispravno protumači sjaj u njegovim plavim očima. Svaka bi žena znala da je bio spreman da je prati gde god da ga ona vodi - bar neko vreme. Ali, pošto je bila žensko, ona je prikrila to svoje saznanje.

— Molim te — obratila mu se plačnim glasom. — Nemam nikoga ko bi mi pomogao... A ti si bio ljubazan...

— U redu! — popusti Konan. — U redu! Kako se zove taj nevaljalac?

— Molim...? Alafdal. Ja sam Zabibi, plesačica. Često sam igrala pred satrapom, Jungir Kanom i njegovom ljubavnicom, Nafertari, kao i pred svim plemićima i dvorskim damama u Zambuli. Totrasmek me je poželeo i, pošto sam ga odbila, načinio me je nedužnim oružjem svoje osvete Alafdal. Zamolila sam Totrasmeka za ljubavni napitak, ne sumnjajući u njegove podle namere. Dao mi je jednu drogu koju je trebalo da pomešam sa vinom mog dragana. Kleo se da će me Alafdal, kada bude popio taj napitak, voleti više nego ikada i da će mi ispuniti svaku moju želju. Krišom sam pomešala taj prah sa njegovim vinom. Ali, kada je popio vino, moj je dragan poludeo i onda se zbilo ono što sam ti ispričala. Proklet bio Totrasmek, ta hibridna zmija... Aaah!

Ona ga uhvati za ruku grčevitim prstima i oboje stadoše kao ukopani.

Već su bili zašli u četvrt sa prodavnicama i tezgama, napuštenim i neosvetljenim pošto je bilo veoma kasno. Prolazili su pored jedne uličice, a na ulazu u nju je stajao jedan čovek, nepomičan i nem. Glava mu je bila pognuta, ali Konan spazi čudan odsjaj u sablasnim očima koje su ih netremice posmatrale. Koža mu se naježi ne u strahu od mača koji je ovaj držao u ruci, već zbog neprirodnog stava i tišine. Takvo ponašanje je ukazivalo na ludilo. Konan odgurnu devojku u stranu i isuka mač.

— Nemoj da ga ubiješ — molila je devojka. — Tako ti Seta, nemoj ga ubiti! Ti si snažan... Pokušaj da ga nekako savladaš!

— Videćemo — promrmlja Konan stegnuvši prstima jedne ruke dršku mača, dok je drugu ruku stisnuo u pesnicu koja je podsećala na malj.

Oprezno je koraknuo ka uličici, a Turanac jurnu na njega ispuštajući užasan krik. Kada mu se ovaj približio, on zamahnu mačem, podigavši se na prste pošto je svu svoju snagu uložio u te udarce. Sevale su varnice kada je Konan uzvraćao udarce, a sledećeg trenutka, luđak je ležao opružen na zemlji pošto ga je varvarin onesvestio silovitim udarcem svoje leve ruke.

Devojka im pritrča,

— Oh, nadam se da nije...

Konan se brzo sagnu, okrete čoveka na stranu i opipa ga po celom telu.

— Skoro da mu ništa ne fali — primetio je. — Iz nosa mu teče krv, ali to je sasvim normalno posle udarca u vilicu. Kad-tad će se osvestiti, a možda će mu se vratiti i razum. U međuvremenu, vezaću mu ruke njegovim opasačem. Eto, tako. A gde sada želiš da ga odnesem?

— Čekaj! — uzviknu devojka i kleče kraj onesvešćenog čoveka, zgrabi ga za vezane ruke i pomno ih pregleda.

A onda, vrteći glavom kao da je iznenada razočarana, ona ustade. Prišla je divovskom Simerijancu i spustila svoje vitke ruke na njegove ogromne grudi. Njene tamne oči nalik vlažnim crnim draguljima pri zvezdanoj svetlosti zagledaše se u njegove.

— Ti si muškarac! Pomozi mi! Totrasmek mora umreti! Ubij ga meni za ljubav!

— I da stavim vrat u turansku omču?

— Ne!

Ona obavi vitke, ali kao čelik čvrste ruke, oko njegovog mišićavog vrata. Njeno jedro telo se priljubi uz njegovo.

— Turanci ne vole Totrasmeka. Setovi sveštenici ga se plaše. On je polutan koji vlada ljudima pomoću straha i sujeverja. Ja obožavam Seta, a Turanci se klanjaju Erliku, dok Totrasmek prinosi žrtve Hanumanu Prokletom! Turansko plemstvo se plaši njegove crne magije i moći nad ovim hibridnim stanovništvom i zato ga mrze. Čak

se i Jungir Kan i njegova ljubavnica Nafertari plaše Totrasmeka i mrze ga. Ako bi noćas bio ubijen u hramu, oni ne bi baš tako pomno tražili njegovog ubicu.

— A šta je sa njegovim vradžbinama? — upita Simerijanac.

— Ti si ratnik — odgovorila mu je. — Životni rizik je sastavni deo tvoje profesije.

— Ali, za određenu nagradu — promrmlja on.

— Dobićeš nagradu! — šapatom izusti Zabibi, pa se podiže na prste da ga pogleda u oči.

Blizina njenog ustreptalog tela zapali vatru u njegovim venama. Njen mirisni dah ga ošamuti. Ali, kada je obgrlio oko tankog struka, ona se izvi i izmače mu.

— Čekaj! Prvo uradi ono što te molim! — rekla je.

— Šta nudiš za nagradu? — jedva izgovori Konan.

— Podigni mog ljubavnika — naredila mu je, izbegavajući da mu odgovori.

Simerijanac se sagnu i s lakoćom prebaci visoku priliku preko svog širokog ramena. U tom času je osećao da bi sa jednakom lakoćom mogao da preturi i palatu Jungir Kana. Devojka promrmlja nešto nežno svom onesvešćenom draganu, a u njenom ponašanju nije bilo ni traga dvoličnosti. Bilo je očigledno da iskreno voli Alafdala. Kakav god poslovni sporazum postigne sa Konanom, to neće imati ni najmanje uticaja na njen odnos sa Alafdalom. Žene su praktičnije od muškaraca u tim stvarima.

— Pođi za mnom!

Ona pođe ulicom, a Simerijanac krete laganim korakom iza nje, gotovo ne osećajući teret koji je nosio. Krajičkom oka je motrio mračne uličice ne bi li spazio crne senke što vrebaju nedužne šetače, ali nije primetio ništa sumnjivo. Najverovatnije su se Darfarci već okupili oko žrtvene jame Devojka zađe u jednu usku bočnu ulicu i ubrzo zakuca na jedna zasvođena vrata.

Skoro istog časa, otvoriše se jedna vratanica na gornjem delu vrata i pomoli se jedno lice. Devojka se primače vratancima i nešto prošaputa.

Šarke zaškripaše i vrata se polako otvoriše. Jedan ogromni crnac se ukaza naspram prigušene svetlosti lampe. Letimični pogled uverio

je Konana da crnac nije bio iz Darfara. Zubi mu nisu bili zašiljeni, a kovrdžava kosa mu je bila kratko podšišana. Ovaj je crnac bio iz Vadaja.

Na Zabibinu zapovest, Konan spusti mlitavo telo u crnčeve ruke i nadgledaše kako ovaj spušta mladog oficira na plišani divan. Mladić nije davao znake da mu se svest vraća. Udarac od koga je izgubio svest je isto tako mogao da obori i vola. Zabibi se naže nad njim, grčevići i preplićući prste. Potom se uspravi i rukom dade znak Simerijancu da je sledi.

Vrata se lagano zatvoriše i brava škljocnu za njima, a vratanica koja se sklopiše zakloniše svetlost lampi. Na ulici obasjanoj svetlošću zvezda, Zabibi uhvati Konana za ruku. Njena je ruka neznatno podrhtavala.

— Nećeš me iznervirati?

Konan odmahnu svojom čupavom glavom.

— Onda pođi za mnom u Hanumanov hram i neka nam se bogovi smiluju!

Kretali su se tihim ulicama kao sablasti iz prošlosti. Ni sami nisu progovarali ni reči. Možda je devojkica mislila na svog dragana koji je ležao bez svesti na divanu pod bakarnim svetiljkama ili se plašila onoga što ih čeka u ukletom hramu Hanumana. Varvarin je mislio samo na ženu koja je tako gipko hodala ispred njega. Miris njene kose bio mu je u nozdrvama, a senzualna atmosfera oko nje ispunjavala mu je misli, ne ostavljajući mesta ni za šta drugo.

Jednom su začuli zveket okovanih cipela, pa se skloniše u senku jednog sumornog svoda kada četa Pelištijaca prođe pored njih. Bilo ih je petnaestorica; koračali su u zbijenim redovima, sa kopljima na gotovs, dok su vojnici u poslednjem redu nosili svoje široke, mesingane štitove prebačene preko leđa, kako bi se zaštitili od iznenadnog udarca nožem u leđa. Opasnost od crnih ljudoždera je plašila čak i naoružane ljude.

Čim se zvuk njihovih koraka izgubio u daljini, Konan i devojkica napustiše svoje skrovište i požuriše dalje. Nekolikoko trenutaka kasnije, ugledali su zdepastu građevinu ravnog krova koja je bila cilj njihovog pohoda.

Hanumanov hram je bila jedna usamljena zgrada u sredini prostranog trga, napuštena i mračna. Mermerni zid je okruživao hram, a bio je otvoren samo ispred ulaza u svetište. Nikakva vrata niti bilo kakva druga prepreka nisu zatvarali ulaz.

— Zašto ljudožderi ne traže svoj plen ovde? — promrmlja Konan.
— Ništa ih ne sprečava da uđu u hram.

Osetio je kako je Zabibino telo zadrhtalo.

— Plaše se Totrasmeka, kao što ga se plaše svi u Zambuli, čak i Jungir Kan i Nafertari. Hajde! Požuri pre nego što mi ponestane i ovo malo hrabrosti!

Devojčin strah je bio očigledan, ali nije odustajala. Konan izvuče mač i pođe ispred nje kroz otvoren ulaz. Poznavao je jezive navike istočnjačkih sveštenika i bio je svestan šta uljeza u Hanumanovom svetištu može sve da čeka. Znao je i da postoji šansa da ni on ni devojka ne izađu živi iz hrama, ali već je mnogo puta do sada stavljao život na kocku da bi o tome više razmišljao.

Ušli su u dvorište popločano mermerom koji je blistao na svetlosti zvezda. Nekoliko širokih mermernih stepenica vodilo je ka tremu sa stubovima. Ogromna bronzana vrata su bila otvorena i tako su stajala već vekovima. Ali, unutra vernici nisu palili tamjan. Po danu bi muškarci i žene snobivljivo ušli u hram i ostavili žrtve bogu-majmunu na crnom oltaru. Noću su ljudi izbegavali Hanumanov hram kao što zečevi izbegavaju zmijsko gnezdo.

Upaljene kadionice obasjavale su unutrašnjost hrama prigušenim, čudnim sjajem koji je stvarao iluziju nestvarnog. Blizu zadnjeg zida, iza crnog kamenog oltara, sedelo je božanstvo, pogleda zauvek prikovanog za otvorena vrata kroz koja su vekovima ulazile njegove žrtve, vezane lancima od ruža. Gotovo neprimetno udubljenje se prostiralo od praga do oltara i, kada je Konanovo stopalo nagazilo neravninu, on odskoči u stranu kao da je stao na zmiju. To su udubljenje načinila stopala nebrojenih žrtava koje su izdahnule vrišteći na jezivom oltaru.

Slabašno svetlo u hramu davalo je Hanumanu koji se cerio zverski izgled. Statua je prikazivala majmuna kako sedi, ne kao što bi majmun čučao, već prekrštenih nogu, kao čovek. Ipak, njegov majmunski izgled time nije bio umanjen. Bio je isklesan od crnog

mermera, dok su mu oči predstavljale dva rubina koja su svetlela crvenom bojom kao ugljevlje najdubljih ognjeva pakla. Ogromne ruke su mu ležale u krilu, šaka okrenutih nagore, prstiju sa dugim kandžama. U prenaplašavanju njegovih oblika; u cerenju njegovog satirskog lika, ogledavao se gnusni cinizam degenerisanog kulta koji ga je obožavao.

Devojka obiđe jezivi kip i pođe ka zadnjem zidu. Kada je, slučajno, očešala svojom butinom izrezbareno koleno, ustuknula je i zadrhtala kao da ju je dotakao neki gmizavac. Između širokih leđa idola i mermernog zida sa zlatnim frizom nalazilo se nekoliko stopa praznog prostora. Sa obe strane kipa videla su se po jedna vrata od slonove kosti pod zlatnim svodovima.

— Ona vrata predstavljaju dva kraja hodnika koji liči na ukosnicu — brzo je šapnula. — Jednom sam bila u unutrašnjosti hrama - jednom!

Devojka zadrhta i zatrese ramenima prisativši se užasnog iskustva.

— Hodnik je savijen kao potkovica, a svaki vrh izlazi u ovu prostoriju.

Totrasmekove odaje se nalaze na prevoju hodnika i imaju izlaz u njega.

Ali, postoje i tajna vrata na ovom zidu koja vode direktno u jednu unutrašnju prostoriju. ..

Devojka prstima pređe po glatkoj površini na kojoj se nije moglo primetiti nikakvo udubljenje, niti pukotina. Konan je stajao kraj nje, oprezno isukavši mač, pogledom prelećući po mračnim uglovima hrama.

Tišina, praznina i mašta koja je zamišljala šta može da ih čeka s one strane zida, doprineli su da se oseća kao zver koja njuši zamku.

— Ah! — uzviknu devojka kada je najzad našla skrivenu oprugu.

Pravougaoni otvor se ukaza u zidu.

— Sete! — iznenada povika devojka.

Konan joj priskoči u pomoć, ali jedino je uspeo da vidi kako je jedna crna, izobličena ruka zgrabila Zabibi za kosu, podigla je i uvukla kroz otvor, naglavačke. Konan bezuspešno pokuša da je uhvati, ali mu prsti skliznuše sa gole noge, a već sledećeg trenutka, devojka je nestala u zidu koji je opet bio gladak kao pre.

U jednom času je mogao da čuje prigušene zvuke borbe, otimanja i krik s druge strane zida. Potom se začuo prigušen smeh od koga se

Konanu digla kosa na glavi.

3. Zagrljaj crnih ruku

Opsovavši glasno, Simerijanac tresnu balčakom svoga mača o zid, te mermer popuca i odlomi se. Međutim, skrivena vrata se nisu otvorila, pa mu razum kaza da su verovatno bila poduprta s druge strane. Okrenuvši se, on pođe ka jednim od vrata od slonovače.

Zamahnuo je mačem ne bi li ih razbio, ali je, za svaki slučaj, prvo pritisnuo kvaku levom rukom. Vrata se s lakoćom otvoriše i on se nađe na ulazu u jedan dugi hodnik koji je zavijao u luku i čiji se kraj gubio u mutnoj svetlosti koju su bacale kadionice, veoma nalik onima u samom hramu. Teška zlatna reza je stajala na stubu vrata i on je ovlaš dodirnuo vrhovima prstiju. Jedva primetnu zagrejanost metala mogao je da otkrije samo čovek čija su čula bila oštra kao čula vuka. Neko je dodirnuo - znači i povukao tu rezu pre svega nekoliko trenutaka. Čitav slučaj je počeo da liči na pažljivo smišljenu zamku. Trebalo je da zna da će Totrasmek voditi računa o svakome ko je kročio u hram.

Ući u hodnik značilo je da će uleteti najverovatnije u neku klopku koju mu je sveštenik postavio. Ali, Konan nije oklevao. Negde u tom slabo osvetljenom hodniku Zabibi je bila zarobljena i, sudeći po onome što je znao za Hanumanove sveštenike, bio je siguran da joj je potrebna njegova pomoć. Konan kroči u hodnik, spreman da udari i levo, i desno.

S njegove leve strane nalazila su se zasvođena vrata od slonovače koja su izlazila na hodnik i on pritisnuo kvake na svakim od njih. Sva su bila zaključana. Nije prešao ni dvadesetak metara kada se hodnik savi pod oštrim uglom koji je devojka opisala. Jedna vrata su se nalazila na tom zavoju i ona se otvoriše kada je pritisnuo kvaku.

Gledao je u prostranu, četvorougao nu prostoriju, nešto bolje osvetljenu od hodnika. Zidovi odaje su bili od belog mermera, pod od slonovače, a tavanica od izrezbarenog srebra. Video je divane prekrivene teškim satenom, zlatom ukrašene taburete od slonovače, sto u obliku diska od neke masivne, metalu nalik materije. Na jednom od divana ležao je jedan čovek, pogleda uperenog ka vratima. Nasmejao se kada mu se pogled susreo sa Simerijančevim zapanjenim pogledom.

Taj je čovek bio gotovo nag, osim što je oko bedara imao tkanicu i na nogama sandale čiji su kaiševi dosezali do kolena. Koža mu je bila tamnosmeđe boje, a kosa crna i kratko podšišana. Oči su mu, takođe, bile crne i nemirne i isticale su njegovo široko, arogantno lice. Po obimu i širini bio je ogroman, sa džinovskim udovima na kojima su se mišići nadimali i poigrali, pri najmanjem pokretu. Šake su mu bile izuzetno velike, a Konan nikada nije video ništa slično. Sigurnost koju mu je pružila njegova divovska snaga odražavala se u svakom njegovom pokretu i rečenici.

— Zašto ne uđeš, varvarine? — podrugljivo je pozvao, imitirajući ljubazan poziv.

Konanove se oči preteći zažagriše, ali je, ipak, ušao u odaju, sa isukanim mačem u ruci.

— Ko si ti, do vraga? — zaurla Konan.

— Ja sam Baal-pteor — odvrati nepoznati. — Nekada, pre mnogo godina, u jednoj drugoj zemlji, imao sam i drugo ime. Ali, ovo nije loše ime, a zašto mi ga je Totrasmek dao, može ti reći svaka cura iz hrama.

— Znači, ti si njegovo pseto! — uzviknu Konan. — Onda, prokleta ti bila smeđa koža, Baal-pteore! Gde je cura koju si zgrabio maločas?

— Moj je gospodar zabavlja! — nasmeja se Baal-pteor.

— Slušaj!

S one strane vrata nasuprot vratima kroz koja je Konan ušao, začuo se ženski vrisak, slabašan i nerazgovetan, kao da dopre iz velike daljine.

— Proklet bio! — zagrme Konan i koraknu ka tim vratima, a onda stade, osetivši kako mu se dlačice na vratu dižu.

Baal-pteor mu se smejao, a njegov smeh je preteći zvonio, tako da se Konan prvo naježio, a onda su mu se oči zakrvavile od gneva.

On jurnu na Baal-pteora, a zglavci na šaci mu se zabeleše. Skoro ležernim pokretom, tamnopusi čovek baci nešto na njega - svetleću kristalnu kuglu koja je bleštala pri neprirodnoj svetlosti.

Konan se instinktivno sagnu, ali, nekim čudom, kugla zastade usred vazduha, na nekoliko stopa od njegovog lica. Nije pala na pod. Ostala je da lebdi u vazduhu, kao da je drže neke nevidljive niti, nekih pet stopa iznad poda. I dok je on buljio u kuglu ne.mogavši da

dođe sebi od čuda, ona poče da se vrti sve većom brzinom. I, dok se vrtela, počela je i da raste, da se širi, postala je nejasna. Onda ga je prekrila. Nameštaj, zidovi, iscereno lice Baal-pteora su nestali. Konan se izgubio u plavičastom kovitlacu. Užasni vetrovi su zviždali pored njega, trzali ga, nastojali da ga obore sa nogu, da ga uvuku u kovitlac koji se okretao luđačkom brzinom.

Dok mu je krik krkljao u grlu, Konan se trže unazad, posrte i nađe se leđima uz čvrsti mermerni zid. Čim je dotakao zid, nestalo je i iluzije.

Vrtoglava, džinovska kugla nestade kao mehur od sapunice. Konan se uspravi u odaji sa srebrnom tavanicom dok mu se siva izmaglica motala oko nogu i spazi Baal-pteora kako se valja na divanu jedva se uzdržavajući da se ne nasmeje.

— Kučkin sine! — uzviknu Konan i baci se na njega.

Ali, magla se diže sa poda i obavi džinovsku tamnu priliku. Pipajući kroz oblak koji se valjao i zaslepljivao ga, Konan oseti da nešto nije u redu - već sledećeg trena je nestalo i magle i tamnoputog čoveka. Stajao je sam među visokim trskama močvarnog rita, a jedan je bivo jurišao na njega oborene glave. Odskočio je u stranu da izbegne povijene, oštre rogove, a onda, zabode svoj mač među prednje noge životinje, kroz rebra i srce.

Međutim, umesto bivola koji je izdisao u blatu, pred njim se ukaza tamnopusi Baal-pteor. Glasno opsovavši, Konan mu odrubi glavu; ali, glava se vinu u vazduh i zari životinjske očnjake u njegov vrat. Uprkos svojoj nadljudskoj snazi, nije mogao da ih se oslobodi. Gušio se, davio.

Zatim je osetio besno divljanje kroz prostor, nestvarni šok nemerljivog udarca, pa se ponovo našao u istoj odaji sa Baal-pteorom čija je glava ponovo bila na njegovim ramenima i koji mu se tiho smeja sa divana.

— Hipnoza! — promrmljao je Konan čučnuvši i zarivši nožne prste u mermer.

Oči su mu bleštale. To crno pseto se poigravalo njime, pravilo sprdnju s njim! Ali, ova komedija, ova dečja igrarija sa maglama i senkama misli, nije mogla da mu naškodi. Sve što je trebalo da uradi bilo je da skoči i udari, pa bi taj tamnopusi sveštenikov pomoćnik

predstavljao samo unakažen leš pod njegovim nogama. Ovoga puta ga neće prevariti senke iluzije. Ipak, opet je bio prevaren.

Režanje od koga se dizala kosa na glavi odjeknu iza njega i on se, okrenuvši se u magnovenju, ustremi na pantera koji je skočio na njega sa stočića boje metala. U trenutku kada je zadao udarac, prikaza nestade, a njegov mač s treskom udari u dijamantsku površinu. Sečivo ostade prikovano za stočić! Konan svom snagom cimnu mač. Međutim, sečivo se nije ni pomerilo. Osetio je da nešto nije u redu. Ovoga puta se nije radilo o hipnotičkom triku. Ceo stočić je bio jedan džinovski magnet. Uhvatio je dršku mača obema rukama, kada ga glas iza leđa osvesti i natera da se okrene, tako da se našao licem u lice sa tamnopusim neznancem koji je, najзад, ustao sa divana.

Nešto viši od Konana i znatno snažnije građe, Baal-pteor se ukaza pred njim, zastrašujuće oličenje snage. Njegove snažne ruke su bile neprirodno dugačke, a ogromne šake mu se otvarahu i zatvarahu, kao u grču. Konan pusti dršku svog zarobljenog mača i učuta, posmatrajući svog neprijatelja kroz spuštene kapke.

— Tvoju glavu, Simerijanče! — podsmešljivo mu dobaci Baal-pteor. —Skinuću ti je golim rukama, pošto ti zavrnem šiju kao što se to čini sa živinom! Tako sinovi Kosale podnose žrtve Jadžuru. Varvarine, pred sobom imaš zadavljivača Jotaponga. Kao dete, odabrali su me sveštenici Jadžura i kroz celo detinjstvo, dečastvo i mladost upućivali u veštinu ubijanja golim rukama - pošto se samo tako prinose žrtve. Jadžur voli krv i mi nastojimo da ne prolijemo ni kap iz žrtvinih vena. Kada sam bio dete, davali su mi da gušim bebe; kao dečko, davio sam devojke; kao mladić, žene, starce i dečake. Tek kada sam postao odrastao muškarac dopustili su mi da davim snažne muškarce na oltaru Jotaponga.

Godinama sam prinosiso žrtve Jadžuru. Stotine vratova je puklo pod ovim prstima... — reče Baal-pteor i ispruži ih pred Simerijančevim gnevnim očima. — Zašto sam pobegao od Jotaponga i postao Totrasmekov sluga, tebe se ni najmanje ne tiče. Za koji tren to te neće više ni zanimati.

Sveštenici iz Kosale, zadavljivači Jadžura, toliko su snažni da običan čovek to ne može da shvati. A ja sam bio najjači od svih. Varvarine, golim ću ti rukama slomiti vrat!

I kao napad dveju kobri, njegove se džinovske ruke obaviše oko Konanovog vrata. Simerijanac nije ni pokušao da ih izbegne ili se odbrani, već je, gotovo istovremeno, zgrabio Kosalčev snažni vrat. Baal-pteor razrogači oči kada je pod prstima osetio čelične mišiće koji su čuvali varvarinovo grlo. Riknuvši od besa, on nasrnu svojom nadljudskom snagom, a duž njegovih masivnih ruku pojavise se čvornovati mišići. Već sledećeg časa, bolno je uzdahnuo kada Konan steže svoje šake oko njegovog vrata. Načas su stajali kao kipovi, a samo im se na licima videla napetost jer su plavičaste vene počele da im iskaču na slepoočnicama.

Konan razvuče svoje tanke usne i iskezi zube. Baal-pteor ponovo razrogači oči; u njima se čitalo neprijatno iznenađenje i prvi znaci straha. Obojica su stajali nepokretni kao na slici, ali su nabrekli mišići na njihovim rukama i nogama govorili da se tu odmerava snaga izvan ljudskog poimanja... snaga koja je mogla da čupa drveće iz korenja i lomi vratove bikova.

Baal-pteor iznenada zašišta kroz stisnute zube. Lice mu beše pomodrelo. U očima mu se sada čitao samo strah. Mišići na rukama i ramenima samo što mu nisu popucali, ali, mišići na Simerijančevom debelom vratu nisu popuštali; osećao ih je pod svojim prstima kao spletove čelične užadi. Međutim, njegovi su bivali sve slabiji pod gvozdanim Simerijančevim prstima koji su se zarivali sve dublje kroz olabavljeno meso, pritiskajući mu vratnu žilu i dušnik.

Onda se, najednom, nepomična scena pokrete, pošto je Kosalac pokušao da uzmakne i otrgne se iz zagrljaja smrti. Pustio je Konanov vrat i zgrabio ga za ručne zglobove, nastojeći da se oslobodi neumoljivih prstiju.

Nenadano nasrnuvši, Konan ga obori, tako da je glavom udario u sto.

Međutim, Konan ga je i dalje savijao i gurao preko ivice, sve više i više, tako da mu se činilo da će mu pući kičma.

Konanov prigušeni smeh je bio nemilosrdan kao zveket čelika.

— Budalo! — procedio je šapatom. — Rekao bih da nikada u životu nisi sreo čoveka sa Zapada. Smatrao si da si snažan zato što si mogao da lomiš vratove civilizovanih ljudi, jadnih slabića čiji su mišići kao truli konci. Đavola! Trebalo bi prvo da slomiš vrat divljem

simerijanskom bivolu pre nego što kažeš da si snažan. Ja sam to uradio, dok sam još bio mladić... Ovako!

Snažnim trzajem zavrnuo je Baal-pteorovu glavu, tako da je ovaj isplazio jezik u samrtnom grču, a onda se začulo krckanje pršljenova koje je podsetilo na lomljenje trule grančice.

Konan odgurnu telo na pod, a onda se vrati svom maču, zgrabi ga za dršku obema rukama i snažno se odupre nogama o pod. Krv mu je kapala niz grudi iz rana koje mu je Baal-pteor naneo noktima kada mu je stezao vrat. Crna kosa mu je bila vlažna, znoj mu je curio niz lice, a grudi mu se nadimale od napora. Iako se podrugnuo Baal-pteorovoj snazi, znao je da je u neljudskom Kosalancu naišao na sebi ravnog po snazi. Ipak, nije zastao ni da predahne, već je svom snagom potegao i oslobodio svoj mač od magneta koji ga beše prikovao.

Već trenutak kasnije, otvorio je vrata odakle je začuo ženski krik i našao se u dugom, ravnom hodniku duž čijih su zidova bila poredana vrata od slonovače. Drugi kraj hodnika beše prekriven teškom plišanom zavesom, a iza nje su se čuli akordi neke đavolske muzike kakvu Konan nikada ranije nije čuo, pa čak ni u košmaru. Od te melodije nakostrešiše mu se dlačice na vratu. Pored te neobične muzike, čuo je i histerične ženske jecaje. Čvrsto stegnuvši mač, on stupi u hodnik.

4. Igraj, devojko, igraj!

Kada je Zabibi naglavačke bila uvučena kroz otvor u zidu iza idola, prva misao joj je bila, onako zbunjenoj i preplašenoj, da joj je kucnuo suđeni čas. Instinktivno je zatvorila oči u iščekivanju smrtonosnog udarca.

Ali, umesto toga, osetila je kako je nečije ruke grabe i bacaju na glatki mermerni pod, tako da je ugruvala kolena i kuk. Otvorivši oči, uplašeno se obazrela oko sebe, baš u trenutku kada je odjeknuo prigušeni udarac s druge strane zida. Spazila je jednog diva tamne kože sa tkanicom preko bedara kako je gleda sa visine i, na suprotnoj strani od vrata kroz koja je uneta, jednog krupnog, debelog čoveka punačkih, belih šaka i podlih očiju kako sedi na divanu, leđima okrenut teškoj, plišanoj zavesi crne boje. Koža joj se naježi pošto je u njemu prepoznala Totrasmeka, sveštenika Hanumana, koji je godinama pleo svoju ljigavu mrežu moći kroz celu Zambulu.

— Varvarin pokušava da provali kroz zid — podrugljivo reče Totrasmek. — Ali, reza će izdržati.

Devojka tada vide da teška zlatna reza bi navučena preko tajnih vrata koja su se s ove strane zida sasvim dobro videla. Reza i šarke su bile tako jake da bi izdržale i nalet jednog slona.

— Idi i otvori mu jedna od vratiju, Baal-pteore — naredi Totrasmek. — Ubij ga u četvrtastoj sobi na drugom kraju hodnika.

Kosalac se pokloni i nestade kroz jedna sporedna vrata. Zabibi ustade, uplašeno gledajući sveštenika koji je požudno preletao pogledom po njenom zgodnom telu. Plesačica u Zambuli treba da je naviknuta na golotinju. Ali, svirepost u njegovim očima natera je da zadrhti.

— Opet si došla u moje utočište, lepotice — zavrećao je cinično. — To je neočekivana čast. Izgledalo je da nisi mnogo uživala prilikom svoje prve posete, tako da nisam ni smeo da se nadam da ćeš ponovo doći. Pa, ipak sam učinio sve u mojoj moći da učinim tvoj boravak zanimljivim.

Jednoj zambulanskoj igračici je bilo nemoguće da pocrveni, ali iskrice gneva se pomešale u Zibabinim razrogačenim očima.

— Svinjo debela! Znaš dobro da nisam ovamo došla iz ljubavi prema tebi.

— Ne — nasmeja se Totrasmek. — Došla si kao prava glupača po noći, u pratnji onog tupavog varvarina, da bi mi došla glave. Zašto hoćeš da me ubiješ?

— Znaš i sam zašto! — uzviknula je, svesna da je uzaludno da se pretvara.

— Misliš na svog ljubavnika — ponovo se nasmeja sveštenik. — To što si došla ovamo da me ubiješ kazuje mi da je on popio sredstvo koje sam ti dao. Pa, zar ga nisi sama tražila? I zar ti nisam poslao ono što si tražila, iz ljubavi koju osećam prema tebi?

— Tražila sam ti. nešto što bi ga uspavalo za nekoliko sati — ogorčeno reče devojka. — A ti, ti si poslao svog slugu sa praškom od koga je poludeo! Bila sam glupa što sam ti uopšte verovala. Trebalo je da znam da tvoje izjave o prijateljstvu nisu ništa drugo nego laži kojima si se poslužio da prikriješ svoju mržnju i pakost.

— Zašto si htela da uspavaš svog ljubavnika? — odvrati Totrasmek pitanjem. — Zato da bi mu ukrala jednu stvar koju ti on nikada ne bi dao prsten sa kamenom koji ljudi zovu Zvezda Korale - prsten koji je ukraden kraljici Ofira koja bi dala kamaru zlata onome ko bi joj ga vratio. Nije hteo da ti ga da milom, pošto je znao da je kamen magičan i da omogućava onome ko zna njime da rukuje da osvoji srce svake osobe suprotnog pola.

Htela si da mu ga uzmeš jer si znala da bi njegovi čarobnjaci kad-tad otkrili tajnu kamena i on bi te zaboravio kada krene da osvaja kraljice sveta. Ti bi ga prodala kraljici Ofira koja zna tajnu kamena i koja bi ga iskoristila da me zarobi kao što je bilo pre nego što joj je kamen ukraden.

— A zašto si ga ti želeo? — Uvređeno ga je upitala.

— Ja znam za njegovu moć. On bi mi pomogao da povećam snagu moje mađije.

— Pa, sad ga imaš! — ljutito uzviknu devojka.

— Ja imam Zvezdu Korale? Ne, grešiš.

— Zašto me lažeš? — s gorčinom odvrati Zabiba. — Imao je prsten na ruci kada me je isterao na ulicu. Kada sam ga ponovo srela, prstena više nije bilo. Tvoj je sluga sigurno motrio na kuću i uzeo mu ga kada sam ja pobegla. Do đavola i kamen! Hoću svog dragana

zdravog i čitavog! Sada imaš prsten; kaznio si nas oboje. Zašto mu, onda ne vratiš razum? Možeš li?

— Mogao bih — uveri je on, očigledno uživajući u njenoj patnji.

Izvadio je jednu bočicu iz nabora svoje odežde.

— Ova bočica sadrži sok zlatnog lotosa. Kada bi ga tvoj dragan popio, ponovo bi mu se vratio razum. Da, imaću milosti. Oboje ste me ometali i ismejavali me, ne jednom, već više puta; on se stalno opirao mojim željama. Ipak, biću milostiv. Dođi i uzmi ovu bočicu iz moje ruke.

Ona je zurila u Totrasmeka, drhteći od želje da se dokopa bočice, ali istovremeno se plašeći da se radi o njegovoj okrutnoj šali. Bojažljivo mu je prišla sa ispruženom rukom, a on se nasmeja nemilosrdno i povuče svoju ruku van njenog domašaja. U trenutku kada je zinula da ga prokune, neki instinkt ju je naterao da baci pogled ka pozlaćenoj tavanici odakle su pale četiri zelenkaste posude. Ona se izmače, ali je nijedna ne pogodi. Sve četiri posude su tresnule o pod oko nje, formirajući kvadrat u čijem je centru bila ona. Devojka vrisnu jednom, pa još jednom. Jer, iz svake posude koja se razbila pojavila se glava kobre, a jedna je čak pokušala da je ugrize u bosu nogu. Odskočila je u stranu da izbegne ugriz, ali, odmah se našla na domet druge kobre, tako da je opet morala da skoči brzinom munje da bi se spasla trenutne smrti.

Zabibi se našla u jezivoj klopci. Sve četiri zmijske su se njihale i kidisale na njena stopala, zglobove, listove, kolena, butine i kukove, ili već bilo koji deo tela koji bi im bio najbliži, a ona nije mogla ni da ih preskoči niti ih zaobiđe da se dokopa slobode. Jedino što je mogla da uradi bilo je da skače i okreće se da bi izbegla napade, kao i da se izvija telom, pošto ju je svaki skok dovodio u blizinu druge zmijske, tako da je morala da se kreće brzinom svetlosti. Međutim, prostora za kretanje nije mnogo imala, a smrtonosne glave su joj pretile na svakom koraku. Jedino je zambulanska igračka mogla da preživi u tom jezivom krugu.

I sama je postala kovitlac pokreta. Glave otrovnica bi je promašile za dlaku, ali bi je ipak promašile, pošto su se njena stopala pomerala takvom brzinom da oko nije moglo da ih prati. Tome je doprineo i njen izvanredan vid kojim kao da je mogla da predvidi napade reptila koje je njen neprijatelj stvorio ni iz čega.

Odněkuda se razlegoše zvuci neke čudne muzike koja se pomeša sa šištanjem zmija, tako da je izgledalo kao da noćni vetar zavija kroz prazne očne duplje neke drevne lobanje. Iako je bila zaokupirana skakutanjem i izbegavanjem ujeda, Zabibi je primetila da otrovnice više ne napadaju nasumice. Kobre počеше da prate jezive zvuke nepoznate muzike. Sada su već napadale u jednom užasnom ritmu i njeno je telo moralo da mu se prilagodi svojim kretanjem i brzinom. Njene očajničke kretnje pretvoriše se u ples prema kojem je najopscesnija tarantela u Zamori izgledala čedno i uzdržano. Nemoćna od stida i gneva, Zabibi začu zlobni smeh svog nemilosrdnog mučitelja.

— Igra kobri, lepotice moja — nasmeja se Totrasmek. — Tako su device igrale u žrtvu Hanumanu pre mnogo stotina godina... Ali, nikada tako lepo i vešto. Igraj, devojko, igrj! Koliko dugo još možeš da izbegneš očnjake Otrovnog naroda? Nekoliko minuta? Nekoliko sati? Najzad ćeš se umoriti. Tvoja brza, sigurna stopala će posrnuti, noge će pogrešiti, bedra će usporiti svoje kretanje. Onda će očnjaci početi da se zarivaju u tvoje meso od belokosti ...

Iza njega, zavesa se pomeri kao da je dunuo vetar, a Totrasmek vrisnu.

On razrogači oči i golim rukama zgrabi čelični vrh koji mu se pomoli iz grudi.

Muzika najednom umuknu. Devojka se ošamućeno lelujala u igri, jecajući glasno u iščekivanju da se smrtonosni očnjaci zariju u njeno meso, a onda - samo su se četiri plavičasta pramena dima vijorila prema tavanici kada je Totrasmek pao.

Konan razmače zavesu i pojavi se pred devojkom, brišući svoj mač o meku tkaninu. Provirivši kroz zavesu nekoliko trenutaka pre toga, video je Zabibi kako očajnički poskakuje između četiri dimna stubića i odmah je shvatio da ih ona vidi sasvim drugačije nego on. Sada je bio siguran da je ubio Totrasmeka.

Zabibi se skljojka na pod, ubrzano dišući, ali, kada je Konan krenuo ka njoj, ona se, posrćući, podiže na noge, mada je drhtala celim telom od umora.

— Bočica! — uzviknula je. — Bočica!

Totrasmek je još uvek držao bočicu sa spasonosnim napitkom u svojoj zgrčenoj ruci. Zabibi mu je nemilosrdno istrže iz šake i počeo užurbano da pretresa njegovu odeću.

— Do đavola, šta to tražiš? — upita Konan.

— Tražim jedan prsten, ukrao ga je od Alafdala. Sigurno je kod njega.

Uzeo ga je mom draganu dok je ovaj u ludilu hodao ulicama. Setovi đavoli!

Najzad se uverila da prsten nije bio sakriven u Totrasmekovoj odeći.

Bacila se, zatim, na nameštaj u odaji, cepajući divane i zastore koji su prekrivali zidove i preturajući raznorazne posude.

Zastala je i sklonila vlažni pramen kose sa čela.

— Zaboravila sam na Baal-pteora!

— On je već u paklu, slomljenog vrata — umiri je Konan.

Pobedonosno je uzviknula u znak zahvalnosti svom spasiocu, ali već trenutak kasnije opsova.

— Ne smemo ovde da ostanemo. Još malo je ostalo do svanuća. Niži sveštenici imaju običaj da posećuju hram u toku noći i, ako bi nas našli kraj Totarasmekovog leša, narod bi nas rastrgao. Turanci nam ne bi mogli pomoći.

Rekavši to, ona podiže rezu na tajnim vratima i, nekoliko časaka kasnije, oni se nađoše na ulici, grabeći brzim korakom napred, što dalje od trga na kome se nalazio drevni Hanumanov hram.

U jednoj zavojitoj ulici, blizu hrama, Konan zastade i zaustavi svoju saputnicu dodirujući svoje masivne ruke po njenom golom ramenu.

— Ne zaboravi da si mi obećala ngradu...

— Nisam zaboravila! — gotovo uzviknu Zabibi i izmače mu. — Ali, prvo moramo poći Alafdalu!

Nekoliko trenutaka kasnije, crni rob im otvori teška drvena vrata. Mladi Turanac je ležao na divanu kako su ga ostavili, nogu vezanih teškim plišanom užetom. Oči mu behu otvorene, ali su imale izgled očiju besnog psa. Na usnama se belela pena. Zabibi se strese.

— Otvori mu usta! — naredi devojka, a Konanovi snažni prsti je začas poslušale.

Zabibi istrese celu bočicu u usta manijaka. Učinak je bio neverovatan.

Odjednom se smirio. Manijački pogled mu nestade iz očiju; začuđeno je pogledao devojkju, ali ju je prepoznao. A onda je zaspao.

— Kada se probudi, biće potpuno normalan — prošaputala je dajući znak nemom robu.

Duboko se naklonivši, on joj pruži jednu manju kožnu vreću i prebaci svileni ogrtač preko njenih ramena. Njeno se držanje nezatno promeni kada pozva Konana da pođe za njom iz te odaje.

Pod jednim svodom koji je vodio na ulicu, ona zastade i okrete mu se, ali je u njenom držanju bilo nečeg kraljevskog ovoga puta.

— Kucnuo je čas da ti kažem pravu istinu — reče ona.

— Ja nisam Zabibi. Zovem se Nafertari. A on nije Alafdal, siromašni kapetan garde, već Jungir Kan, satrap Zambule.

Konan ne reče ništa na to; njegovo mrko, ožiljcima izbrazdano lice ostalo je nepomično.

— Lagala sam te pošto nisam smela da otkrijm tajnu nikome — nastavi Nafertari. — Bili smo sami kada je Jungir Kan poludeo. Niko nije znao za to osim mene. Kada bi se raščulo da je satrap Zambule poludeo, odmah bi došlo do pobune i nemira, baš onako kako je planirao Totrasmek koji je želeo našu propast.

I sam shvataš da je nemoguće da ti dam nagradu koju si očekivao.

Satrapova ljubavnica nije... ne može biti za tebe. Ali, nećeš ostati bez nagrade. Evo ti vreće zlata.

Devojka mu pruži vreću koju joj je dao rob.

— Pođi sada, a kada izađe sunce, dođi u palatu. Jungir Kan će te imenovati za kapetana njegove garde. Međutim, naredbe ćeš, tajno, dobijati od mene. Tvoj prvi zadatak će biti da povedeš jedan odred u Hanumanov hram, navodno u potragu za ubicom sveštenika. U stvari, tražićeš »Zvezdu Korale«. Mora da je tamo negde sakrivena. Kada je budeš našao, donećeš je pravo meni. Sada možeš da ideš.

Konan klimnu glavom, još uvek ne progovorivši ni reči, a onda se okrete i pođe. Gledajući za njim i njegovim širokim plećima, devojkja se uvredi što u njegovom držanju nije uspela da primeti ni najmanji trag žaljenja ili razočarenja što nije dobio ono što je očekivao.

Kada je zavio za ugao, Konan se osvrte za sobom, a onda promeni pravac i ubrza korak. Nekoliko trenutaka kasnije našao se u delu grada gde se nalazila stočna pijaca. Tamo je zalupao na jedna vrata sve dok se na prozoru iznad njih ne ukaza jedno bradato lice.

— Treba mi konj — reče Konan kada ga ovaj upita šta traži. — Najbrži konj koga imaš.

— U ovo doba noći ne otvaram nikome vrata — progundā trgovac konjima.

Konan zazveča zlatnicima.

— Pseće štene! Zar ne vidiš da sam beo i da sam sam? Silazi ovamo pre nego što ti razvalim vrata!

Konan je ubrzo jahao na doratastom ždrepcu ka kući Arama Bakša.

Skrenuo je sa puta i zavio u uličicu koja je razdvajala gostionicu od palmovog vrta, ali se nije zaustavio pred kapijom. Odjahao je do severoistočnog ugla zida, skrenuo konja još jednom i pošao duž severnog zida. Najzad se zaustavio kod severozapadnog ugla. U blizini zida nije raslo nikakvo drveće, ali je uz sam zid bilo nekog niskog žbunja. On priveza svog konja za jedan od žbunova i samo što se spremao da ponovo sedne u sedlo kada začu prigušene glsove iza ugla.

Izvukavši nogu iz uzengije, on se prikrade ćošku i proviri. Trojica su koračali putem ka palmovoj šumici, a po njihovom geganju, on zaključio da su crnci. Zastali su kada ih je dozvao tihim glasom. Zbili su se kada je krenuo prema njima sa isukanim mačem u ruci. Beonjače su im blistale pri svetlosti zvezda. Njihova zverska požuda se ocrtavala na njihovim licima od abonosa, ali su znali da njihove tri batine ne mogu da nadvladaju njegov mač, baš kao što je i on znao.

— Kuda ste pošli? — upita ih on.

— Da kažemo našoj braći da ugase vatru u jami iza šume — tužno odgovori jedan crnac. — Aram Bakš nam je obećao jednog čoveka, ali nas je slagao. Našli smo jednog od naše braće mrtvog u sobizamci. Ove noći ćemo ostati gladni.

— Ne verujem — nasmeši se Konan. — Aram Bakš će vam dati jednog čoveka. Vidite li ona vrata?

On pokaza rukom jedna mala, okovana vrata na sredini zapadnog zida.

— Čekajte tamo. Aram Bakš će vam ostaviti jednog čoveka.

Hodajući unatraske dok se nije našao izvan domašaja iznenadnog udarca batinom, Konan se okrete i nestade iza ugla. Kada je stigao do svog konja, zastao je da vidi da li se crnci šunjaju za njim, a onda se popeo u sedlo, pa stao na njega, smirujući uznemirenog ždrepcu tihom komandom.

Podigao je ruke, zgrabio ivicu zida i, podigavši se na ravan zida, prebacio se preko. Za trenutak je osmatrao okolinu. Krčma je bila podignuta u jugozapadnom delu zagrađenog prostora dok je ostatak zemljišta bio pretvoren u šumarke i bašte. Nije primetio nikoga napolju. Krčma je bila u mraku i nikakvi glasovi nisu odande dopirali. Konan je znao da su svi prozori i sva vrata zatvoreni i zabravljani.

Konan je takođe znao da je Aram Bakš spavao u odaji koja je imala izlaz na stazu oivičenu kiparisima koja je vodila do vrata na zapadnom zidu. Kao senka je klizio među drvećem, a već čas kasnije, kucao je na vrata Bakšove odaje.

— Šta je? — upita gromoglasni, sanjivi glas iz mračne odaje.

— Arame Bakše! — zašišta Konan. — Crnci se penju preko zida!

Gotovo istog trena, vrata se otvoriše i na njima se ukaza gostioničar, odeven u noćnu košulju i sa bodežom u ruci.

Našao se licem u lice sa Simerijancem.

— Šta je to... Ti!

Konanovi osvetoljubivi prsti ugušiše uzvik u njegovom grlu. Obojica padoše na pod i Konan istrže bodež iz ruke svog neprijatelja. Sečivo blesnu na mesečini, a onda šiknu krv. Aram Bakš počeo da krklja i ječi, a iz usta i grkljana mu je kuljala krv. Konan ga podiže na noge i sečivo blesnu još jednom, ovoga puta odsekavši dobar komad gostioničareve brade.

Još uvek držeći svog zarobljenika za vrat - pošto čovek može da vrišti nerazgovetno čak i ako mu je prerezan grkljan - Konan ga izvuče iz mračne odaje kiparisima ovičenom stazom do okovanih vrata na zapadnom zidu.

Jednom rukom je podigao rezu i otvorio vrata kraj kojih su čučale tri crne prilike koje su iščekivale plen kao lešinari. Konan gurnu gostioničara u njihove željne ruke.

Užasni, krvlju prigušeni krik razleže se iz grla zambulanskog gostioničara. Ali, niko mu iz gostionice nije došao u pomoć. Ti su ljudi već bili navikli na krike koji su dopirali sa ulice. Aram Bakš se otimao kao divlja zver, a iskolačenim očima je pokušavao da uhvati Simerijančev pogled. Međutim, u tim ledenoplavim očima nije našao milosti. Konan je mislio na desetine nedužnih žrtava za čiju je krvavu sudbinu glavni krivac bila pohlepa ovog čoveka.

Iznenada obradovani, crnci odvukoše svoju žrtvu putem, praveći šale na račun njegovog nerazgovetnog krkljanja. Kako su i mogli da prepoznaju Arama Bakša u toj polugoljoj, krvavoj prilici sa groteskno odsečenom bradom? Zvuci borbe i otimanje dopirali su do Konana koji je ostao da stoji kod vrata i kada su se tamne prilike izgubile među palmovim drvećem.

Zatvorivši vrata za sobom, Konan se vrati svom konju, uzjaha ga i okrete na zapad, ka otvorenoj pustinji, napravivši veliki luk kako bi izbegao opasni pojas šume.

Dok je jahao, izvukao je iz svog pojasa jedan prsten na kome je bleštao kamen takvom jačinom da je gotovo svaka zvezda na nebu potamnela pred njim. Podigao ga je bliže očima da mu se divi, okretao ga čas na jednu, čas na drugu stranu. Nabijena vrećica zlata privezana za jabuku njegovog sedla, nežno je zveckala, kao obećanje još većeg i sjajnijeg bogatstva što ga očekuje.

»Pitam se šta bi rekla kada bi saznala da sam u njoj prepoznao Nafertari i u njemu Jungir Kana onog časa kada sam ih video«, razmišljao je u sebi.

»I ja sam znao kako izgleda Zvezda Korale. Lepu će scenu napraviti ako ikada shvati da sam mu ja smaknuo prsten sa ruke dok sam ga vezivao njegovim opasačem. Ali, nikada neće uspeti da me uhvate, imam isuviše veliku prednost«.

Osvrnulo se za sobom ka palmovoj šumici gde je već plamsala vatra.

Onda se začulo pojanje koje je odjekivalo kroz noć. Još jedan zvuk, luđačko, nerazgovetno vrištanje, pomeša se sa zvucima pesme. I taj je zvuk pratio Konana još dugo dok je jahao ka zapadu pod zvezdama koje su bledele.

ĐAVO OD GVOŽĐA

Pošto je napustio Zambulu, Konan kreće na zapad sa Zvezdom Korale u ravnice Šema. Da li stiže u Ofir sa kamenom i dobija zauzvrat kamaru zlata ili mu ga krade neki lopov ili laka ženska na putu, nema pisanih tragova. U svakom slučaju, ono što je dobio, sigurno mu nije dugo trajalo.

Još jednom, nakratko, posećuje svoju domovinu, Simeriju, gde saznaje da su mu stari prijatelji mrtvi i gde uviđa da su plemenski običaji i život dosadniji nego ikada pre. Kada saznaje da su kozaci povratili svoju snagu i još više zagorčavaju život kralju Jezdigerdu, Konan seda na konja i, kreće da opet pljačka Turan svojim mačem.

Iako severnjak stiže bez prebijene pare, on ima stare prijatelje i među kozacima i među Crvenom družinom sa Vilajetskog mora. Posle kraćeg vremena, on pod svojom komandom ima veliki broj ljudi iz obe grupe odmetnika koji nalaze da je plen sada bogatiji nego ikada pre.

1. Ribarevo otkriće

Ribar izvadi svoj nož iz korica. Pokret je bio pre instinktivan, pošto ono čega se plašio nije mogao da ubije nož, čak ni nazubljeni srpasti nož Juetšija koji je jednim potezom mogao da raspori čoveku utrobu. Ni čovek ni zver mu nisu pretili u vekovnoj tišini koja se beše nadvila nad zamku sličnom ostrvu Ksapur.

Uzverao se uz stene, prošao kroz džunglu koja ih je ovičavala i našao se među ruševinama jednog nestalog grada. Polusrušeni stubovi svetlucali su među drvećem, neravni obrisi trošnih zidova gubili su se u senci, a pod njegovim nogama su bile kamene ploče, ispucale a obrasle rastinjem.

Ribar je bio tipični predstavnik svoje rase, tog čudnog naroda čije je poreklo izgubljeno u sivom praskozorju prošlosti i koji je živeo u svojim jednostavnim ribarskim kolibama na južnoj obali Vilajetskog mora od pamtiveka. Bio je krupne građe, dugih, majmunskih ruku i širokog grudnog koša, uskih kukova i tankih, krivih nogu. Lice mu je bilo široko, čelo nisko i ravno, kosa gusta i umršena. Na sebi je imao samo pojas za nož i jednu krpku kao tkanicu oko bedara.

To što je bio tamo govorilo je da je on bio malo radoznaliji od ostalih pripadnika tog nezainteresovanog naroda. Ljudi su retko dolazili na Ksapur. Ostrvo je bilo nenastanjeno, potpuno zaboravljeno, samo jedno od nebrojenih ostrva tog ogromnog sredozemnog mora. Ljudi su ga zvali Ksapur, ili Utvrđeni grad, zbog ruševina na njemu, ostataka nekog preistorijskog kraljevstva, izgubljenog pre nego što su Hiborijanci krenuli na jug. Niko nije znao ko je podigao te zidine, iako su neke poluzaboravljene legende nagoveštavale vezu između Juetšija i nepoznatog ostrvskog kraljevstva u drevnim vremenima.

Ali, prošlo je više od hiljadu godina kako je poslednji Juetši razumevao značaj tih legendi; danas su ih ponavljali kao priču bez značenja, nerazgovetno brbljanje koje se javljalo na njihovim usnama prema običaju.

Već čitav vek nijedan Juetši nije došao na Ksapur. Obala kopna preko puta ostrva je bila nenastanjena, prekrivena trskom i močvarama u kojima su živele neke jezive životinje. Ribarevo selo

se nalazilo nešto dalje na jug, na kopnu. Oluja je odnela njegov krhki ribarski čamac daleko od uobičajenih lovišta i razbila ga jedne noći kada su sevale munje i dizali se džinovski talasi o strme stene ovog ostrva. Sada, u zoru, nebo je bilo vedro i jasno; izlazeće sunce je od mokrog lišća napravilo dragulje. Popeo se uz stene uz koje je bio privijen tokom cele noći, pošto je video kako munja preseca mračno, olujno nebo i osetio silinu udarca groma koji je potresao celo ostrvo, a onda i začuo katastrofalni tresak, što je moglo da znači da je neko drvo bilo raspolučeno.

Znatiželja ga je naterala da pođe i ispita šta se desilo. Sada je našao ono što je tražio, pa ga je obuzela neka nelagodnost kakvu osećaju životinje kada nanjuše skrivenu opasnost.

Iznad drveća se uzdizala jedna kupolasta građevina, sazdana od džinovskih blokova od posebnog zelenog kamena koji je nalikovao gvožđu i koji se mogao naći na vilajetskom ostrvlju. Izgledalo je neverovatno da su ih ljudske ruke oblikovale i postavile, a bilo je izvesno i da nisu mogle porušiti zdanje koje je od njih bilo načinjeno. Ali, grom je smrvio tonama teške blokove kao da su bili od stakla, pretvorivši neke u prah i razvalivši celi svod kupole.

Ribar se uspe uz ruševine i zaviri unutra, a ono što je video natera ga da uzvikne od iznenađenja. Unutar srušene kupole, okružen kamenom prašinom i komadima razbijenog kamena, ležao je jedan čovek na zlatnom postolju. Na sebi je imao nešto nalik suknjici i pojas od ukrašene kože.

Njegova crna kosa koja mu je, ravno podšišana, padala na ramena, bila je povezana uskom zlatnom trakom preko čela i slepoočnica. Na njegovim golim, mišićavim grudima, ležao je neki čudan bodež sa draguljima ukrašenim balčakom i drškom presvučenom šagrinskom kožom, i širokim, srpastim sečivom. Podsećao je na nož koji je ribar nosio za pojasom, ali nije bio nazubljen i bio je izrađen sa mnogo više preciznosti i umeća.

Ribar požele da ima taj bodež. Taj je čovek, naravno, bio mrtav; bio je mrtav već mnogo vekova. Ova kupola beše njegov grob. Ribar se nije pitao pomoću kakvih su veština ti drevni ljudi uspeli da očuvaju to telo kao da je živo, šta je to što je kožu činilo svežom i što je mišićima davalo punoću i gipkost. Međutim, plitki mozak Juetšija nije imao mnogo mesta za neke druge misli osim za želju za

posedovanjem, čudnog bodeža sa tananim vijugama koje su ukrašavale sjajno sečivo.

Spustivši se niz polomljeno kamenje u unutrašnjost kupole, on podiže nož sa čovekovih grudi. Samo što je to učinio, desilo se nešto čudno i strašno. Mišićave, tamne ruke se zgrčiše, očni kapci se naglo otvoriše i otkriše ogromne, tamne, magnetske oči od čijeg se pogleda prestravljeni ribar zanese kao da ga je neko udario. Ustuknuo je i ispustio sjajni bodež od uzbuđenja. Čovek na postolju se podiže u sedeći položaj i ribar zinu od čuda kada je tek u tom času spoznao kolika je visina nepoznatog. Kroz poluspuštene kapke netremice je posmatrao Juetšija i u njihovim crnim dubinama nije bilo ni prijateljske topline, niti zahvalnosti; primitivni ribar u njima vide samo neprijateljsku i hladnu vatru kakva je gorela u očima tigra.

Čovek se iznenada podiže i nadnese se nad njim, svakim svojim pokretom odavajući koliko je opasan. U ribarevom malom mozgu nije bilo mesta za strah, bar ne za onaj strah koji bi obuzeo čoveka koji je upravo osvedočio kako se krše osnovni prirodni zakoni. Kada se ogromne šake spustiše na njegova ramena, on izvuče svoj nazubljeni nož i zamhnu njim nagore, ne prekidajući pokret, sečivo se polomi kada udari u neznančev mišićavi stomak, kao da je udario u gvozdeni stub; istog časa, ribarev vrat se prelomi kao suva grančica u divovim rukama.

2. Stepski vukovi

Jehungir Aga, gospodar Kavarizma i čuvar obalske granice, prelete još jednom pogledom po kitnjastom pergamentnom svitku sa pečatom u obliku pauna i nasmeja se kratko i jetko.

— Pa? — otvoreno upita njegov savetnik Gaznavi.

Jehungir sleže ramenima. Bio je to zgodan čovek, nemilosrdno ponosan na svoje poreklo i zasluge.

— Kralj postaje sve nestrpljiviji — reče on. — Lično se i gorko žali na ono što on naziva mojom nesposobnošću da čuvam granicu. Tarima mi, ako ne mogu da zadam udarac tim pljačkašima iz stepe, onda je vreme da Kavarizm dobije novog gospodara.

Gaznavi je čupkao svoju prosedu bradu dok je razmišljao. Jezdigerd, kralj Turana, bio je najmoćniji vladar na svetu. U njegovoj palati u lučkom gradu Agrapuru beše nagomilano blago mnogih opljačkanih carevina.

Njegova flota ratnih galija sa purpurnim jedrima pretvorila je Vilajetsko more u hirkanijansko jezero. Tamnoputi narod Zamore plaćao mu je danak, kao i istočne provincije Kota. Šemiti su se klanjali njegovoj kruni čak u Šušanu, na dalekom zapadu. Njegove su armije pustošile pogranične predele Stigije na jugu i snegom prekrivene teritorije Hiperborejaca na severu. Njegovi su konjanici donosili oganj i mač na zapad, u Brituniju, Ofir i Korintiju, sve do granice Nemedije. Njegovi mačevaoci u pozlaćenim kacigama gazili su čitave vojske svojim konjima, a utvrđeni gradovi su nestajali u plamenu na njegovu zapovest. Na zakrčenim pijacama robova u Agrapuru, Sultanapuru, Kavarizmu, Šahpuru i Korusunu, žene su prodavane za tri srebrna novčića - plavokose Britunke, smeđokose Stigijke, tamnokose Zamorke, crne Kušitke, Šemitke maslinaste boje kože.

A ipak, dok su njegovi hitri konjanici tukli čitave armije daleko od njegovih granica, jedan drski neprijatelj mu je na samoj njegovoj granici čupkao bradu svojim krvavim i osmuđenim rukama.

U prostranoj stepi između Vilajetskog mora i granica najistočnijih hiberijanskih kraljevina, nastao je u poslednjih pedesetak godina jedan sasvim nov narod koji su sačinjavali odbegli kriminalci, propali

ljudi, odbegli robovi i dezerteri. Ti su ljudi u prošlosti počinili mnoge zločine, a poticali su iz raznih zemalja; neki behu rođeni u stepi dok su drugi, pak, napustili kraljevine na Zapadu. Zvali su ih »kozak«, što znači rasipnik.

Živeći u divljoj, otvorenoj stepi, ne poštujući nikakve zakone osim svog posebnog kodeksa, postali su narod koji je bio sposoban da se suprotstavi i samom velikom monarhu. Neprestano su pljačkali turansku granicu, povlačeći se u stepu kada pretrpe poraz; udruženi sa piratima Vilajeta, ljudima sličnog kova i porekla, pustošili su i obalu, napadajući trgovačke brodove koji su saobraćali između hirkanijanskih luka.

— Kako da uništim te vukove? — pitao se Jehungir. — Ako krenem za njima u stepu, rizikujem da budem odsečen i uništen, ili, pak, da me namame na krivi trag i zapale mi grad u mom odsustvu. U poslednje vreme su postali previše drski.

— To je zato što sada imaju nekog novog vođu — odgovori Gaznavi.

— Znaš na koga mislim.

— I te kako — potvrdi Jehungir jetko. — To je onaj đavo Konan; on je još divljiji od kozaka, ali je lukav kao planinski lav.

— To je više životinjski instinkt u pitanju nego inteligencija — reče Gaznavi. — Ostali kozaci su bar potomci civilizovanih ljudi. On je varvarin. Međutim, ako bismo njega uklonili, oni bi bili osakaćeni.

— Ali, kako? — pitao je Jehungir. — Nekoliko puta se izvukao iz situacije kada mu je smrt bila sigurna. Bilo da se radi o instinktu ili lukavstvu, uspeo je da izbegne svaku zamku koja mu je bila postavljena.

— Za svaku životinju i za svakog čoveka postoji jedna zamka iz koje se ne mogu izvući — reče Gaznavi. — Kada smo pregovarali sa kozacima oko otkupnine za taoce, posmatrao sam tog Konana. Primetio sam da uživa u ženama i jakom piću. Naredi da dovedu tvoju zarobljenicu Oktaviju ovamo.

Jehungir pljesnu rukama i jedan otupeli kušitski evnuh, crn kao abonos nakloni se i pođe da izvrši zapovest svog gospodara. Ubrzo se vratio, vodeći za ruku jednu visoku, zgodnu devojkicu koju su plava kosa, svetle oči i bela put označavale kao pravu predstavnicu njenog naroda. Oskudna svilenasta tunika koju je imala na sebi i koja je bila

stegnuta oko struka, isticala je njenu izvanrednu i raskošnu figuru. Lepe oči su joj sevale od mržnje, a crvene usne su joj bile napućene kao da se duri, ali se videlo da su je u zarobljeništvu naučili poslušnosti. Stala je pored svog gospodara oborene glave i nije se pomerila dok je on nije rukom pozvao da sedne kraj njega na divan. Onda je upitno pogledao Gaznavija.

— Moramo da odmamimo Konana daleko od kozaka — iznenada reče savetnik. — Podigli su ratni logor negde u donjem toku reke Zaporoske. To je, kao što dobro znaš, divljina puna trske, močvarna džungla u kojoj su našu poslednju ekspediciju posekli ti đavoli bez gospodara.

— To sigurno neću zaboraviti — suvo reče Jehungir.

— U blizini kopna nalazi se jedno nenastanjeno ostrvo poznato pod imenom Ksapur, Utvrđeni grad — reče Gaznavi.

— Tu se nalaze neke drevne ruševine. Ali, ono što nas zanima i što bi moglo da posluži našem cilju je jedna osobenost tog ostrva. Ono, naime, nema ni sa jedne strane obalu, već se uzdiže ravno iz mora, a stene koje ga sačinjavaju su visoke sto i pedeset stopa. Čak se ni majmun ne bi mogao da uzverne uz njih. Jedino mesto gde čovek može da se popne ili siđe je uska staza na zapadnoj strani koja podseća na izlizane stepenike, uklesane u samu stenu.

— Kada bismo uspeli da privučemo Konana na to ostrvo, samog, mogli bismo da ga uhvatimo kada nam se prohte, sa lukovima i strelama, kao kada se lovi lav.

— To je isto kao da želiš nešto nedostižno — nestrpljivo primeti Jehungir. — Da li treba da mu pošaljemo glasnike i naredimo mu da se popne uz stene i čeka naš dolazak?

— U stvari, tako ćemo postupiti! — reče Gaznavi i, primetivši izraz zaprepašćenja na Jehungirovom licu, nastavi: — Zatražićemo da pregovaramo sa kozacima oko zarobljenika, na ivici stepe, kod tvrđave Gori. Kao i obično, krenućemo sa vojskom i ulogoriti se izvan zamka. Oni će doći, sa vojskom približne snage, pa će pregovarati, praćen uobičajenim nepoverenjem i sumnjičavošću. Ali, ovoga puta ćemo, kao sasvim slučajno, povesti sa sobom i tvoju prelepu zarobljenicu.

Oktavija na to pocrvene i poče pažljivije da sluša kada savetnik klimnu glavom u njenom pravcu.

— Ona će upotrebiti sve svoje čari kako bi privukla Konanovu pažnju.

To joj neće biti teško. Tom divljem pljačkašu, ona će izgledati kao vizija ljupkosti. Njena vitalnost i snažna konstitucija bi trebalo više da mu se dopadnu od lutkastih lepotica iz tvog harema.

Oktavija skoči, stisnutih pesnica, očiju punih iskrica besa i zadrhta celim telom u nemoćnom gnevu.

— Primoraćeš me da se udvaram tom varvaru? — uzviknula je. — Neću! Ja nisam pijačna drolja da očijukam sa nekim pljačkašem iz stepe. Ja sam kćer nemedijskog plemića...

— Bila si nemedijska plemkinja pre nego što su te moji konjanici odveli — cinično je ispravi Jehungir. — Sada si obična robinja koja će postupiti onako kako joj se naredi.

— Neću! — besnela je devojka.

— Bogami, hoćeš! — odvrati Jehungir svirepo. — Dopada mi se Gaznavijev plan. Nastavi, prinče među savetnicima!

— Konan će, verovatno, poželeti da je kupi. Ti ćeš, naravno, odbiti da je prodaš, niti ćeš je zameniti za Hirkanijanske zarobljenike. On će onda, možda, pokušati da je ukrade, ili da je odvede silom - mada verujem da čak ni on ne bi prekinuo pregovaračko primirje. U svakom slučaju, moramo biti spremni na sve što bi on mogao da pokuša.

Zatim, ubrzo posle pregovora, pre nego što bude imao vremena da je zaboravi, poslaćemo mu glasnika koji će ga optužiti da je ukrao devojku i tražiti da je vrati. Možda će ubiti glasnika, ali će bar poverovati da je ona pobegla.

Tada ćemo poslati jednu uhodu - za to će biti dovoljan i neki Juetši - u kozački logor koji će Konanu saopštiti da se Oktavija krije na Ksapuru.

Ukoliko se nisam prevario, on će otići pravo tamo.

— A, ko nam garantuje da će tamo otići sam? — upita Jehungir.

— Da li muškarac vodi armiju sa sobom kada ide na sastanak sa ženom koju je pozeleo? — odvrati Gaznavi pitanjem. — Sve ukazuje na to da će tamo otići sam Nećemo ga čekati na ostrvu, gde bismo sami mogli da padnemo u klopku, već među trskom u močvari koja je od Ksapura udaljena jedva hiljadu metara. Ako povede sa sobom veliku vojsku, povući ćemo se i smisliti neku drugu zamku. Ako dođe

sam, ili sa malom četom, sigurno ćemo ga uhvatiti. Uzdam se u to, on će doći, prisećajući se očaravajućih osmeha i značajnih pogleda tvoje ljupke robinje.

— Nikada neću dozvoliti da tako nisko padnem! — besnela je Oktavija zbog poniženja. — Pre ću umreti!

— Nećeš umreti, moja vatrena lepotice — reče Jehungir — već ćeš biti podvrgnuta nečemu vrlo bolnom i ponižavajućem.

On pljesnu rukama i Oktavija preblede. Ovoga puta u odaju nije ušao Kušit, već jedan Šemit, mišićavog tela, srednjeg rasta, kratke, kovrdžave, crne brade.

— Evo posla za tebe, Gilzane — reče Jehungir. — Odvedi ovu glupaču i poigraj se malo s njom. Ali, pazi da je ne unakaziš.

Neartikulisano groknuvši, Šemit zgrabi Oktaviju za zglobove na rukama. Osetivši njegove čelične prste, devojku napusti njen prkos. Bolno jeknuvši, ona se otrže iz njegovih ruku i baci se na kolena pred svog neumoljivog gospodara, nerazgovetnim glasom moleći za milost.

Jehungir pokretom ruke naloži mučitelju da se udalji, što je ovaj, mada razočarano, i učinio. Jehungir se tada obrati Gaznaviju: — Ako tvoj plan uspe, napuniću ti krilo zlatom.

— Nastaviće se —

Sadržaj

DRVO SMRTI

1. Pismo za Nemediju
2. Pustinjski vuci
3. Glas iz kristala
4. Krila lešinara

CRNE SUZE

1. Čeljusti zamke
2. Zemlja duhova
3. Nevidljiva smrt
4. Besmrtna kraljica
5. Zilina ruka
6. Biće s One strane
7. Dvorana živih kipova
8. Lice Gorgone
9. Treće oko

SENKE U ZAMBULI

1. Bujanj počinje da udara
2. Noćne grabljivice
3. Zagrljaj crnih ruku
4. Igraj, devojko, igranj!

ĐAVO OD GVOŽĐA

1. Ribarevo otkriće
2. Stepski vukovi

Sadržaj

DRVO SMRTI

1. Pismo za Nemediju
2. Pustinjski vuci
3. Glas iz kristala
4. Krila lešinara

CRNE SUZE

1. Čeljusti zamke
2. Zemlja duhova
3. Nevidljiva smrt
4. Besmrtna kraljica
5. Zilina ruka
6. Biće s One strane
7. Dvorana živih kipova
8. Lice Gorgone
9. Treće oko

SENKE U ZAMBULI

1. Bujanj, počinje da udara
2. Noćne grabljivice
3. Zagrljaj crnih ruku
4. Igraj, devojko, igray!

ĐAVO OD GVOŽĐA

1. Ribarevo otkriće
2. Stepski vukovi